

Terör demagoglarının 22 Kasım Fiyaskosu

“Devlet mitingleri”nde
boy gösterenler bir kez daha düşünmelidir:

Halkların DÜŞMANI kim?

**Hangi
SAFTA,
ne için
mücadele
etmeliyiz?**

Ekmek ve
Adalet

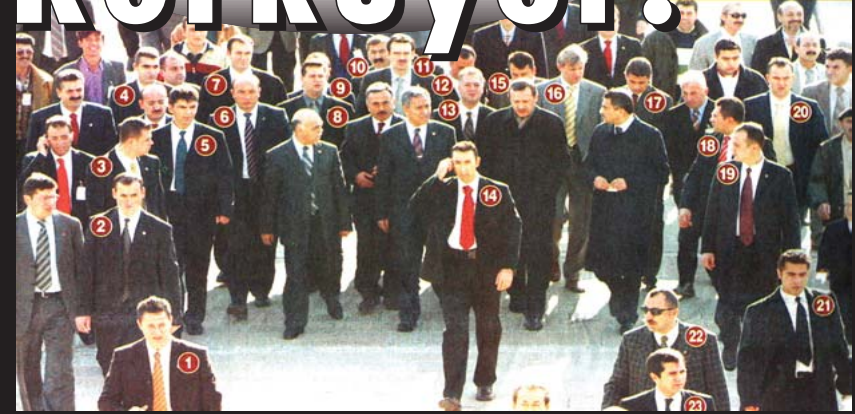
www.ekmekveadalet.com info@ekmekveadalet.com

Ekmek ve
Adalet

Haftalık Dergi / Sayı: 88 / Tarih: 30 Kasım 2003 / FİYAT (KDV Dahil) 750 000
www.ekmekveadalet.com Mail:info@ekmekveadalet.com

✓ F tiplerine
karşı direniş
destanı
4. yılında
sürüyor...

Suçlular Korkuyor!

**Tayyip! Halkın yaşamıyla oynama!
Git, Amerikalı, İsraili dostlarıyla
birlikte bozkırın ortasında
sığınaklarda yaşa!**

YÜRÜMEK

Yürümek;
yürümeyenleri
arkanda boş sokaklar gibi bırakarak,
havaları boydan boya yarıp ikiye
bir mavzer gözü gibi
karanlığın gözüne bakarak
yürümek!..

Yürümek;
dost omuzbaşlarını
omuzlarının yanında duyup,
kelleni orta yere
yüreğini yumruklarının içine koyup
yürümek!..

Yürümek;
yolunda pusuya yattıklarını,
arkadan çelme attıklarını
bilerek
yürümek...

Yürümek;
yüreğinden
gülerekten
yürümek...

ÇAĞRI DUYURU

**Feda
Destanı**

Boran
Yayınları

KESK'LİLER: "10-11 ARALIK'TA ÜRETİMDEN GELEN GÜCÜMÜZÜ KULLANACAĞIZ!"

KESK'li devrimci, demokrat
memurlar, tüm memurlara,
emekçilere çağrı yapıyorlar:

"2004 yılı bütçesiyle
yoksullaşmaya, Kamu Yönetimi
Temel Kanunu ile kamu
hizmetlerinin piyasa koşulları-

na terk edilmesine karşı
O geleceğine sahip çık!"

İşçiler, memurlar, bizi yok sa-
yanlara karşı gücümüzü ancak
örgütlülüğümüzle, eylemimizle
gösterebiliriz!

Tarihin hükmü odur ki, BU DA BİRGÜN GERÇEKLEŞECEK!

Londra'da Bush'u protesto gösterilerinde, göstericiler sembolik bir Bush heykelini devirdiler... Alanda, televizyon ekranlarında o sahneyi izleyenler, gerçeğini izliyormuş gibi heyecan duyular, coşkulu sesler yükseldi. Çünkü bir özlemin tezahürüydü o sahne. Bir ütopyanın; gerçekleşmesi mutlak bir ütopya.

Bu yaşlı dünya, Amerikan emperyalizminin devrilişini de görecek. Dünyanın dört bir yanındaki yeni-sömürgelerde bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadeleleri zafere ulaştıkça, Bush heykellerinin altındaki kaidelelerden bir taş sökülümüş olacak. Sökülen her taş biraz daha eğecek Amerikan imparatorluğunun heykellerini. Kalın urganlar geçirilecek nihayet New York'un, Washington'un merkezlerinde heykellerin başına. Geriye milyonların son bir hamleyle ipleri çekip heykelleri yerle yeksan etmesi kalacak...

Hayal bu!.. Evet! Bugün için bir hayal.

Ancak; bilimsel ve tarihsel bir hayal.

Evet, Amerika askeri olarak oldukça güçlü görünüyorsa bugün. Fakat toplumsal yasalar ondan daha güçlü

yine de. Tarihin tekerleğinin kapitalizmden sosyalizme ölenemez dönüşü altında o askeri güç tekerleklerin altında ezilip kalacak.

Güçlü olanın zaferi ebedi değildir. Zafer el değiştirir her dönemde. Kim tarihin tekerleğinin dönüşüne uygun siyaset izliyorsa, zafer nihayetinde onun olacaktır. Burjuvazinin dönemi geçti. Amerika'nın elindeki akıllı bombalar, şimdilik sadece o dönemi biraz uzatmaya yarıyor, ama o kadar. Bushlar'ın heykellerinin devrilmesini engelleyemeyecek.

"Faşizmi ezeceğiz" sözü de önce afişlerdeki bir slogandan ibaretti. Avrupa'yı bir baştan bir başa istila eden Hitler ordusunun gücü karşısında adeta "ütopik" bir sözdü. Ama oldu işte, ütopya gerçek oldu. "Karşı durulamaz" sanılan güç, durduruldu, püskürtüldü, inine kadar kovalandı ve yenildi.

İnsanlık tarihi ütopyaların gerçekleştirildiğine tanık olmadı mı yüzlerce kez! Bush'un heykelinin devrilişi de işte böyle bir ütopyadır. Evet, Londra'daki sahne sembolikti. Ama New York'taki, Washington'daki sahneler gerçek olacak...

Ekmek Adalet

INTERNET adresi: www.ekmekveadalet.com

E-MAIL adresi: info@ekmekveadalet.com

Ekmek ve Adalet Dergisi

Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Can Erkan
Adresi: İnebey Mahallesi İnşaat Caddesi Oto Han 55/54 Akarar Fatih İstanbul
İrtibat Telefonu: 0212 347 69 66 Faks: 0212 347 69 65
Hesap No: 0041310-4 Yılmaz Bas. Yay. Dağ. Org.
Akbank Yusufpaşa Şubesi/İST
Ofset Hazırlık: Yılmaz Yayıncılık
Baskı: ASPAŞ Pazarlama

Fiyatı: 750 000
Avrupa: 3 Euro
Almanya: 3 Euro

Fransa: 3 Euro
İsviçre: 3 Euro
Hollanda: 3 Euro

İngiltere: 3 Euro
Belçika: 3 Euro
Avusturya: 3 Euro

Bürolarımız

Yakarlar Venloerstr. 507-A
Tel: 0049 221 280 87 74
Faks: 0049 221 280 80 84
E-mail adresi: ekmekveadalet@arcor.de
Adana İnönü Cad. 7. Sokak Kökay İş Hanı arkası Özcan Apt. No:102
Tel-faks: 0 322 351 97 25
Ankara GMR Bulvarı Onur İşhanı Kat: 6 Daire: 151 Kökay
Tel-faks: 0 312 419 27 36
Antalya Armutlu Mahallesi Elmas Sok. Şaban Karadağ Apt. Kat: 4 D: 6 Tel-faks: 0 326 223 87 18
Bursa Beşik Cad. Gür İş Hanı
Daire: 25/4 Heykel Tel-faks: 0 224 224 93 97
Gaziantep Karadağ Mahallesi Gaziantep Caddesi Yenigün Sokak No:27
Daire:10 Şahinbey
Hopa Hopa İş Merkezi Zemin Kat No: 1 HOPKA Tel-faks: 0 466 351 42 08

İzmir Milli Kütüphane Cad. No: 17/104 Tepeköy İş Merkezi Konaklıtınır
Tel-faks: 0 232 482 20 54
Kocaeli Hürriyet Caddesi Gökkuş Saray İşhanı Kat:7 No:70
Tel-faks: 0 262 331 66 51
Maliye Darıca Mah. Bulvarı Çarşı Sarıyaylı İşhanı Kat:1 No:43
Tel-faks: 0 262 333 24 77
Mersin Zeytinlikçe Caddesi Petek Apartmanı No:26 Kat:1/3
Mersin
Samsun Talimhane Cad. Rodoskay İş Hanı Kat: 3/42
Tel-faks: 0 362 435 25 80
Tatvan Kemerkaya Mah. Kunderacılar cad. Dedeoğlu sokak Postulu
İşhanı Kat:1 No:33 Tel-faks: 0462 322 20 88
Zonguldak Gazipaşa Cad. Ofluoğlu İşhanı Kat: 5 Daire: 9

- 3... *Korkunun Kaynağı Ne?*
5... *"Koruma" Adına,
"Güvenlik" Adına*
6... *"Gereği Düşünüldü"
Yasak!*
7... *Halkların Düşmanı Kim?*
9... *İşbirlikçi Oligarşinin,
AKP'nin Düşmanlığı...*
11... *Polis-Medya Nasıl Çalışır?*
13... *Başarı Senaryosu
Yalan Haberleri*
15... *Eylemleri Kim Nasıl
Kullanmak İstiyor*
17... *Temel Haklar'dan
KÜBA Paneli*
18... *Abdi İpekçi Parkı'na
Gidin ve Görün!*
19... *Tecrite Karşı
Ortak Mücadele*
20... *Ahmet Sarılık'a
Açık Mektup*
22... *Devrimci Sol Ana Davası
Tutsakları...*
25... *Tayyip'in Kanına
Dokunmuyor Mu?*
26... *22 Kasım Fiyaskosu*
30... *Kitle Kuşrukçuluğu*
32... *Kullanılma Tarihi
Kanlı Tarihtir-1*
35... *"Terör" Nakaratları,
Her Durumda Başka
Makamdan Söylenir!*
36... *Devrimci Sol Ana
Davasında Yeralanlara
Çağrımızdır*
37... *Patlayan, Patronun
Kar Hırsı*
39... *Yozlaştırma-2*
41... *Kitle Çalışması*
43... *Almanya'da İşkence,
Hukuksuzluk, Irkçılık*
45... *Avrupa Sosyal
Forumu'nun Ardından...*
47... *Gürcistan'da Ne Oldu?*
49... *Kahramanlar Ölmez*
50... *Köyün Delisi*

Korkunun kaynağı ne?

Amerikan emperyalizmi ve onun en tescilli işbirlikçileri korku içindeler.

Korkularını bastırmak için tarihlerinde hiç olmadığı kadar büyük paralar harcıyorlar "korunmak" için. Ülkeler arası, ülke içi seyahatlarını küçük çaplı bir ordu eşliğinde yapıyorlar. Çıkarmayı düşündükleri baskı yasalarına gerekçe oluşturmak için zaman zaman "korkularını" abartıyor olsalar da korkuları gerçektir. Bu korku hep vardı elbette; onyıllardır tekelci burjuvazi Avrupa'da, Amerika'da ve ülkemizde halktan uzak korunaklı villalarda, yalıtılmış sitelerde yaşamaktaydı. Ama örneğin ülkemizde özellikle son 15-20 yılda bu eğilim daha da artmıştır. Peki neden, çünkü 12 Eylül'den bu yana halka karşı daha büyük ve sistemli bir terör uygulanmaktadır. Dünya çapında Amerikancıların korkusunun büyümesinin nedeni de aynıdır. Şiddetli büyütmelelerinin dünyayı sindireceğini düşünüyorlardı, büyüttüler, ancak hesaplarında yanıldılar, onlar da bugüne kadar görmedikleri büyüklükte bir öfke ve şiddetle karşı karşıyalar. Korkularını daha da büyüten unsurlardan biri de, yakın zamana kadar esas olarak devrimci halk kurtuluş savaşçılarından korkarken, şimdi buna ek olarak kendi elleriyle besleyip büyüttükleri çocukları da onlar için korku kaynağı haline gelmiştir. Üstelik, kendi yetiştirdikleri bu güçler, onlara öğrettikleri gibi vururken adaletsiz, ölçsüzdürler.

AKP hükümetinin başbakanı Tayyip Erdoğan da korkuyor. Onun korkusu niye peki? Amerika istediği için yasalar çıkaran, IMF'yi memnun etmiş olmayı kendisi için başarı sayan, devrimcilere karşı tecrit ve imhayı, Kürt halkına karşı inkar ve asimilasyonu, halkın mücadelesini terör ve tehditle bastırmayı sürdüren Tayyip Erdoğan korkmasının da kim korksun? O da doğal olarak "en çok korkanlar" içinde. Çünkü en Amerikancı, en işbirlikçi, en riyakar, en zalim olma sıfatlarını çoktan haketti. "Halkın içinde yaşama" demagojisini yapıyordu koltuğa oturduğu günlerde. Tükürdüğünü yalayamıyor, ama yaşadığı yeri, halk için küçük çaplı bir hapishaneye dönüştürmüş durumda. Buna hakları yoktur. Buna izin vermemeliyiz.

Bütün suçlular korkarlar; kameralar karşısında ağızlarını açtıklarında "korkumuz yok" diye esip gürlüyor ama etraflarındaki koruma orduları onları yalanlar. Bakın devletin kurumlarına; alarm sistemleri, beton barikatlar, polis kulübeleri, güvenlik çemberleri altında hepsi. Sanki savaş içindeki bir devletin kurumları. Evet, "sanki"si fazla; halkıyla ve emperyalizmin işbirlikçi olduğu için de dünya halklarıyla savaş içindeki bir iktidardır bu iktidar. Korkuları bundandır. Korkuları iki boyutludur; hem kendi canları için korkarlar (çünkü vatan için, halk için canını vermek gibi bir değer onların çok uzağındadır), hem düzenin bekası açısından korkarlar. Oligarşinin tüm kesimleri altlarındaki toprağın ne kadar zayıf olduğunu bilir. Düzene, iktidarın politikalarına vurulacak her darbenin halkı sevindirdiğini, halka moral ve güven vereceğini bilirler.

Nasıl korkmasınlar, altlarındaki toprak nasıl zayıf olmasın? Bu güzel ülkemizde 70 milyon insan, 16 milyon 400 bin aile yaşar. Ama büyük bir adaletsizlik içinde. 16,5 milyon ailenin en fakir yüzde 20'si toplam gelirin ancak yüzde 9.3'ünü, en zengin yüzde 20'si toplam gelirin yüzde 38.2'sini alır. Tam on milyon insanımız açlık, 40 milyon insanımız yoksulluk sınırındadır. Böyle bir ülkenin başbakanı korkmayacak da kim korkacak?

Dünyanın efendileri de korkuyor: Son 50 yılda dünyada kişi başına yıllık milli gelir 2500 dolardan; 4850 dolara yükselirken, 2 milyar 800 milyon kişi 2 dolardan az, 1 milyar 200 milyon kişi ise 1 doların altında bir parayla “yaşamaya” mahkum edilmişlerdir. Rakamların aldatıcılığına bakın; kişi başına milli gelir deyince binlerce dolardan söz ediliyor, ama tam 4 milyar kişiye 2 dolardan az düşüyor. Aynı oranlar ülkemizde de geçerlidir. Böyle bir dünyanın “efendileri” yani sömürücü ve zorbalar, elbette korkacaklar.

Korkularının nedeni bunlarla da sınırlı değil elbette. Bu açlık düzenini, sadakalarla, yardımlarla “yaşamayı” dünya halklarına kabul ettirmek için, akıl almaz bir zorbalık uygulanıyor. Ülkeler işgal ediliyor, onbinler “akıllı bombalarla” katlediliyor. Açların isyanına önderlik edebileceği düşünülen tüm devrimci, yurtsever, islamcı kesimlere karşı tam bir tecrit ve tenkil politikası uygulanıyor. Boyuna F tipi hücre hapisaneleri yapılıyor dünyanın birçok yerinde. İnfazlar, kaybetmeler uygulanıyor. İşkence yöntemleri inceltiliyor ama tezgahlar durmuyor. Bu politikanın ülkemizdeki sürdürücüsü AKP nasıl korkmasın? Rüzgar eken fırtına biçer. Onlar da bu gerçeği bildikleri için o fırtınadan “korunmaya” çalışıyorlar. İşte bu korku ve koruma tabloları bundandır.

Korkuyu bastırmak için, onyıllardır başvuru olan tüm yöntemlere **AKP** yeniden başvuruyor; yeni güvenlik önlemleri, yeni “terör” yasaları, muhbirliğe çağrı, polisi daha donanımlı hale getirmek, telefon dinlemeleri merkezileştirmek, 81 ilde kontra teşkilatlarını yeniden organize etmek vb. vb. Görülüyor ki, **AKP’nin diğer iktidarlardan, cuntalardan hiç bir farkı yoktur.** Onun da bulduğu tek yöntem, **baskı, sansür, psikolojik savaştır.** “Uyum” yasalarıyla övünen Adalet Bakanı gözaltı süresinin kısalığından yakınıyor, işkence için bu sürenin yetmediğini söylüyor yani, yollarda, sokaklarda ilan edilmemiş bir **sıkıyönetim** havası estiriliyor, halkın hak arama eylemlerine cunta yöntemleriyle müdahale ediliyor, “görev dışı” kalmış kontra şefleri parlatılıp onlara tekrar görev vermenin zemini yaratılıyor.

“Terör şovdur, kendini gündeme sokmak, tartıştırmak ister” diye yazıyor çok bilmişler. Bunu söyleyenler, düzene muhalefet edenlerin düşüncelerine, açıklamalarına, bildirilerine sansür uygulayanlardır. Aman isimlerini kullanmayalım, propagandaları olur diye dü-

şünüyorlar. Bunu söyleyenler, kitlelerin taleplerine “*marjinal, ideolojik*” vb. deyip kulak tıkayanlardır. Öyleyse şu çok açıktır; sen düşünceleri, tavırları sansürlüyorsan, o sansürü aşacak yollar bulacaktır insanlar. Anlamamakta ısrar ediyorsan, anladığın dilden konuşulacaktır. O zaman sansür teşvik ediyor daha büyük eylemleri. Açlık ve zulüm teşvik ediyor. “*Terör şov*” mu; bu nasıl “şov” ki insanlar ölümü göze alıyorlar bunun için? Koruma duvarlarının ardında yaşayanlar, “terör” dedikleri halkın şiddetinin halkı değil, esas olarak kendilerini hedef aldıklarını çok iyi biliyorlar. Halkın şiddetinin adalet istediğini biliyorlar. (Adalet ölçüsü olmayan eylemler yok mu, elbette var, ama bu halkın şiddetinin meşruluğunu ve halkların açlığa ve zulme karşı tepkilerinin ifadesi olduğu gerçeğini değiştirmez.)

Korkuyorlar, çünkü boğazlarına kadar işbirlikçilik suçunun içindeler. Yıllardır Filistin halkına zulmeden İsrail’in en büyük müttefiki Türkiye! Amerika’nın Ortadoğu’daki stratejik müttefiki Türkiye! Eylemler karşısında işbirlikçilik suçunu işlemekten vazgeçmeyi tartışacakları yerde, “teröre karşı uluslararası mücadele”den söz ediyorlar. (Uluslararası terör” senaryoları da çökmek üzere zaten) Önce Mehmet Ağar Türkiye’nin çağrısıyla “*terör zirvesi*” toplanmasını önerdi, ardından Tayyip Erdoğan “*teröre karşı ortak platform oluşturulmalıdır*” dedi. Tayyip ve Ağar günlerdir aynı kelimelerle konuşuyorlar. Beyinlerinin ne kadar aynı olduğunu gösteriyor Tayyip. Peki Erdoğan’ın “teröre karşı platform”u ne yapacak? Bu öneri, işgal ve işbirlikçilik suçuna yeni ortaklar yaratmak istemesinden başka bir şey değildir. “Teröre karşı mücadele” adına, Irak’a olduğu gibi, başka yerlerde de halkların mücadelesine karşı Amerika’nın yanında asker gönderecekler. Peki ne olacak? Sadece suçları ve dolayısıyla korkuları biraz daha büyüyecek!

Suçları artıkça büyür korkuları. Halkların mücadelesi büyüdükçe büyür. Bugün görevimiz, Amerika’nın ve Amerikan işbirlikçilerinin korkusunu büyütmek için, bütün dünya halklarının anti-emperyalist mücadelesini birleştirmek ve büyütmektir. Amerikan imparatorluğuna karşı çıkmak, Amerika’nın işbirlikçilerine karşı çıkmaktır. İktidarın safında “teröre şiddete karşı” yürümekle anti-emperyalist olunamaz. AKP’yle, patronlarla yan yana durarak anti-Amerikan olunamaz. Korkularını büyütmek istiyorsak, kendi korkularımızı, düzen içi hesap ve kaygılarımızı atmak zorundayız.

“Koruma” adına, “Güvenlik” adına

Hak ve özgürlükler gasbediliyor! Halkın Yaşamıyla Oynanıyor!

Dün, Taksim Meydanı'nın görüntüsü **ürkütücüydü**. Meydana girişler dört bir yandan kesilmiş, Gümüşsuyu'nda konsolosluklara büyük bariyerler konulmuş, kimi **kahveler tadilat gerekçesiyle kapatılmıştı**. Sokaklardaki insan sayısı bir arife günü için yok denecek kadar azdı.

... ABD Başkonsolosluğu, son bombalı saldırıların ardından İstinye'deki binasının yan sokağını panzer ve bariyerlerle kapattı... Giriş yaşıyı yüzünden **esnafın işleri bıçak gibi kesildi**. ‘Yasaklı’ sokakta oturan yakınlarını ziyaret etmek isteyenler ise **ABD'lilerin onayını** almak zorunda!

... Yabancı araçların girmesine izin verilmezken, sokak sakinlerinden de araç plakalarını konsoloslukla bildirmeleri istendi... Sokak sakinlerine misafirlğe gelen araçları da durduruyorlar. Önce arıyorlar, ardından araç sürücüsünün sabıkalı olup olmadığını kontrol ediyorlar.

... İngiltere Konsolosluğu'nun taşındığı Tepebaşı'ndaki eski ABD Konsolosluğu çevresi, Balat'taki Fener Rum Patrikhanesi'nin bulunduğu caddenin bir bölümü ile Göztepe'deki sinagoga çıkan sokaklara araçların girmesi yasaklandı.

... Almanya Konsolosluğu'nun bulunduğu Gümüşsuyu Caddesi trafiğe kapatıldı. Caddede bulunan otobüs işletmecileri, taksi şoförleri uygulamalardan mağdur; boş caddede top oynuyorlar...

Burası Türkiye; anlatılanlar Türkiye'nin sokaklarını, meydanlarını tasvir ediyor. Peki ne oluyor, nedir bütün bunlar?

“Sıkıyönetim” mi ilan ettiniz? Hangi hak ve yetkiyle yapıyorsunuz bu gaspları?

İstanbul'da “olağanüstü hal” ilan edildi de halkın haberi mi yok? Esnafın işyerlerini sorgusuz sualsiz kapatma hakkını, sokakları iptal etme yetkisini kim, nereden alıyor?

Amerikan, İngiliz, Alman görevliler, hiçbir

yetkileri, hakları olmadığı halde, güvenlik soruşturması yapıp, sabıka kaydı istiyor, keyifleince sokakları, caddeleri halka kapatıyorlar.

Onyıllardır “terör” gerekçe gösterilerek, “güvenlik” bahane edilerek kısıtlandı haklar. Bugün de aynı kafa yürürlükte. Sıkıyönetim olup olmaması, işbaşında bir cuntanın veya AKP'nin olması hiç fark etmiyor. Hak ve özgürlüklerin gasbedilmesi TV'lerde yayınlatılan “halkın güvenlik önlemlerinden şikayetçi olmadığı” propagandasıyla meşrulaştırılmak isteniyor.

Tayyip'in gezdiği, oturduğu her yerin etrafında “koruma terörü”

Tayyip Erdoğan büyük tantanalar içinde Başbakanlık Konutu'nda değil, “halkın içinde” oturmaya karar verdiğini açıklamıştı. Bir yol kapatıldı Tayyip'in güvenliği için, yeni bir yol yapıldı; sokağa “nizamiye” yapıldı.

Yetti mi? Yetmedi!

“Zırhlı” araçlar yenileniyor bir bir. “koruma ekibi”yle değil, “koruma ordusu”yla dolaşıyor Tayyip. Korumaları, etrafta terör estiriyor. Tayyip Erdoğan güya “halkın içinde” kalıyor, ama oturduğu sokak adeta işgal altında. Güya “halkla iç içe” oluyor zaman zaman; ama o “iç içe”likten önce, gideceği her yere bir ordu tarafından “çıkarma” yapılıyor.

Ne hakkınız var “korunmanız” için halkın vergilerinden bu kadar para sarfetmeye? Ne hakkınız var sizin canınız korunacak diye halkın hayatını alt üst etmeye?

Bu korumalar sizi korumaz; gidin sığınaklarda yaşayın!

Amerikan konsolosluğu açıldığında tüm basın onu şöyle tarif etmişti: “kale gibi”; doğruydı, ama yine de korkuyorlar... Korktukları için yazının başında özet olarak aktardığımız gibi, konsoloslukla giden yollar panzerlerle kapatılmış, o bölgedeki halk toplama kampında gibi yaşamaya zorlanmaktadır.

Tepebaşı'ndaki konsolosluk binasını yeterince “güvenlikli” bulmayıp “kale gibi” İstinye'ye taşındılar. Peki bundan sonra nereye gidecekler?

AKP'nin ilk icraatlerinden biri, Başbakanlık önündeki yolu "vatandaşlara" açmaktı. Böylece onlar "halktan korkmadıklarını" göstermiş oluyorlardı. Kendilerinden öncekilerden farklı olduklarını kanıtlıyorlardı.

Ne oldu şimdi? Başbakanlık binası önündeki önlemler, eskisinden daha da artırıldı. Yetmedi, Tayyip'in evleri başta olmak üzere, etraflarındaki koruma çemberi kalınlaştırıldı. Çünkü AKP'lilerin korkuları da büyüdü. **Peki nereye kadar? Emperyalist kurumlarını, oligarşinin kurumlarını, iktidar yetkililerine korumak için daha ne yapacaksınız?** Koruma duvarlarını nereye kadar yükseltebilir, ne kadar kalınlaştırabilirsiniz?

Halkın huzuru, geçim derdi onlar için önemli değil; hepsi onların "korunma"sından sonra gelir.

Alınan bu kadar "önlem" içinde doğru-
dan halkı korumak için ne var? Göstermelik bazı uygulamalar dışında hiçbir şey. Ama böyle olması doğaldır.

12 Eylül cuntası yıllarını hatırlayanlar bilir; 12 Eylül günü yönetime el koyan cuntanın ilk işlerinden biri bankaların, tekelci burjuvaların kapılarına asker dikmek olmuştu. İlk "korumaya" alınacak yerler onlardı çünkü.

AKP iktidarı da aynı kafayla davranıyor. AKP'nin kendilerinden öncekilerden hiçbir farklarının olmadığı görüldü. Şimdi kendilerinden öncekilerin aldıkları "önlemleri" yeterli bulmayarak yeni baskı, kısıtlama uygulamalarını yürürlüğe koyuyorlar.

Öncelikle korunacak yerler; Amerika ve işbirlikçilerine ait konsolosluk, büyükelçilik binaları, oligarşik cumhuriyetin başkanlık binaları, AKP hükümetinin üyelerinin, müsteşarlarının, generallerin evleridir.

Daha açık bir deyişle **suçlu** olanlar korunuyor. Bunu yaparken de halkın haklarını, özgürlüklerini, geçim derdini, işingücünü hiç mi hiç kaale almıyorlar. Halkın ne önemi var zaten; onların "güvenliği" yerinde olsun da!

"Gereği düşünüldü" Yasak!

1995 Mart'ındaki Gazi Katliamı'na ilişkin açılan dava, tam 7 yıl sürdü.

Katliamın sorumlularının yargılanmaması, ceza almaması için düzenin tüm kurumları elinden geleni yaptı. Dava sonucunda adalet tecelli etmedi.

Bu davayı başından sonuna izleyen avukat Remzi Kazmaz, 7 yıllık dava sürecini "Gereği Düşünüldü" adlı bir belgesel filme dönüştürdü. Gazi katliamının suçlularını himaye eden zihniyet, filmin karşısına da çıktı ve **Kültür ve Turizm Bakanlığı** filmi yasakladı.

İnfaz, katliam politikalarının düzenin tüm kurumları tarafından sahiplenilip savunulmasının bundan daha açık örneği olabilir mi? AKP'nin katliam politikalarının savunucusu olduğunu bundan daha açık kanıtlayan bir başka örnek olabilir mi?

Av. Remzi Kazmaz yaptığı açıklamada Kültür Bakanlığı Denetleme Kurulu'nun kendi çıkardıkları "**uyum**" yasalarına bile **uymadığını** belirtirken, filmin yasaklanmasını, "*Gazi halkının bir kez daha cezalandırılması*" olarak niteledi.

Belgesel filmin yapımcısı **İdil Yapım** tarafından yapılan açıklamada da yasak protesto edildi. İdil Yapım'ın açıklamasında ayrıca, daha önce yine Kültür Bakanlığı tarafından yasaklanan ve İdil Yapım'ın ürünü olan "**Pardon**" isimli film için açılan davada, idari mahkemenin yürütmeyi durdurma kararı verildiği belirtildi.

Film çektin, Yasak; Konuştun, Ceza!

Kısa süre önce Doğubeyazıt'ta verdiği konserde "merhaba PKK" dediği gerekçesiyle tutuklanan Ferhat Tunç'a, şimdi de Aydın'daki konserinde yaptığı konuşma nedeniyle 3 ay hapis cezası verildi.

Aydın Sulh Ceza Mahkemesi tarafından verilen ceza, "*konserde verilen izin haricinde sanatçının konuşma yaptığı*" gerekçesine dayandırıldı.

Üye oldun; soruşturma!

Milli Eğitim Bakanlığı müfettişleri Gemlik'te 100'e yakın öğretmen hakkında soruşturma açtılar. Gerekçeleri "gizlenen" soruşturmalarda öğretmenlere "Eğitim-Sen'e üye misiniz?", "sendika için çalışma yapıyor musunuz?" şeklinde sorular soruluyor.

Halkların düşmanı kim? Safımızı nasıl belirleyeceğiz?

Türkiye’de, Filistin’de, Irak’ta eylemler oluyor- sa bunun nesnel nedenlerinin olduğu tartışılmaz. Sağdan sola, terör demagojisinin ortakları, komplo teorisyenleri, eylemlerin altında yatan nedenleri ve kendilerinin bu saflaşmada ne tarafta yer aldıklarını gizlemeye çalışıyorlar. Ama kim ne kadar çarpıtırsa çarpıtsın, ne kadar gizlerse gizlesin, eninde sonunda herkesin emperyalizmle halklar arasındaki saflaşmada nerede olduğu ortaya çıkar. Çünkü bu en temel ayrışmadır ve kimse gizleyemez.

Devrim pusulası olmayanların yolunu şasırmayı kaçınılmazdır

Devrimciler, dünyadaki her gelişmeye halkların çıkarları açısından, bağımsızlık-demokrasi-sosyalizm mücadelesini geliştirmek açısından bakarlar. Birçok kesimin söylediği gibi eylemler karşısında “kime hizmet ediyor?” sorusunu sormak yerinde bir yaklaşımdır; ama bu soru komplo teorilerine alet edilirse, doğru sorudan yanlış cevaplar üretilir. “Kime hizmet ediyor” sorusunun cevabının verileceği nokta, emperyalizm cephesine mi, halklar cephesine mi hizmet ettiğidir. Gelişmeleri bu temel eksende değerlendirmeyenler, kendi beyinleriyle değil, sağdan soldan çalınmış çarpık düşüncelerle, burjuvazinin yönlendirmeleriyle düşünenlerdir. Bu saflaşmayı yok sayan düşünce, burjuvazinin düşüncesidir.

Solun reformist kesimi bu eylemler karşısında kelimenin tam anlamıyla “pusulayı şasırdı”; o kadar ki, patronlarla birlikte “teröre ve şiddete karşı miting” düzenleyecek kadar ileri gittiler.

Yine soldan bazıları, Sinagog eylemleri üzerine “anti-semitizm” teorileri yaptılar; ama beş gün sonra HSBC ve İngiliz Konsolosluğu’na yönelik eylemlerle söylediklerinin hiçbir hükmü kalmadı. Peki solun bu kesimi nasıl düşünüyor ki, politikalarında bu kadar savrulabiliyor, geçerliliği beş gün bile sürmeyen bu teorileri “üretebiliyor”? Burjuva ideolojisi beyinlerini dumura uğratmıştır, emperyalizmin, oligarşinin icazetinin dışına çıkmama kaygısı politik körlüğe yol açmıştır. Bilimsellikten uzaklaşmış, en basit sosyoloji kurallarını unutmuşlardır.

Sorunun kaynağında “sınıflar mücadelesi” teori-

sinin ve pratiğinin dışına düşmeleri vardır. Baş düşman, baş çelişki tespiti yapmayanların doğru politikalar tespit edebilmesi mümkün değildir. Çünkü bu durumda onlara gerçek çelişki ve saflaşmalar değil, demagojiler, pragmatizm yol gösterir.

Gerçek çelişki ve saflaşmadan kaçıp “ne ondan, ne bundan” tavrına sığınanlar, halkın çıkarlarını savunamaz!

Hatırlanacaktır, emperyalizmin 1991’deki Irak saldırısı karşısında solun bir çok kesiminde “Ne Sam Ne Saddam” sloganı revaçtaydı. Bu slogan emperyalizm-halklar saflaşmasını yadsıyan kafaların, bu saflaşma içinde siyasi tavır almaya ve savaşmaya cüreti olmayanların ürünüydü. 28 Şubat’taki “Ne Hazrol, Ne Refahyol” diye formüle edilen tavır da aynı sapmanın devamı oldu. Bugün de “Yobaza da Yanki’ye de karşıyız”, “Ne ABD füzesi, ne yobaz bombası” gibi kafiyeyle sözlerle aynı kafa karışıklığını sürdürüyorlar.

Tabii ki, her ikisine de karşı olunabilir; ancak belli bir konjonktürde politik tavrınızı böyle ifade ettiğinizde asıl çelişkiyi gizlemiş, asıl hedefe yönelmemiş ve kitleleri de yanlış yönlendirmiş olursunuz. Reformist sol, 22 Kasım mitinglerinde işte bunları yapmıştır. Çelişkiyi gizlemiş, halka yanlış hedef göstermiştir. (Tabii böyle yapmakla kime hizmet ettikleri açıktır.)

Baş çelişki, Amerikan emperyalizmiyle dünya halkları arasındaki çelişkidir. Bu çelişkiyi yok sayıp, burjuva siyasetinin diliyle konuşmak, “her türlü şiddet karşıtlığı”, “gücün terörüne de, terörün gücüne de” karşı olmak gibi klişelerle politika yapmak, veya soyut “barış” savunuculuğu hiç kimseyi hiçbir yere götürmez; ama en önemlisi “tarafsızlıklar”, emperyalizme yarar.

“Şiddete, teröre karşı barış!” diyenler ne demiş oluyorlar. Söyledikleri siyasal açıdan anlamsız ve işlevsizdir. Barış güzel bir şeydir, teorik olarak kimse itiraz etmez; fakat Irak’ı ele alalım. Amerika işgal etmiş. Amerikan işgaline karşı silahlı mücadele yürütmeden barışı savunmak mümkün müdür? İşgalci çekip gitmiyor. Kovulmadığı sürece gitmeyecek. “Barış” sloganlarıyla mı kovacaksınız? On milyonların meydanlardaki “barış” haykırışı işgali engelleyebildi mi?

Yanılı mı, tercih mi?

22 Kasım’da “sol” adına ortaya çıkıp da “teröre şiddete karşı” miting düzenleyenler, bunun kime

hizmet ettiğini göremeyecek kadar saf mıydılar? İstmeden bir yanlış içine mi düştüler?

Kimileri için bu slogan ve tutumların siyasi körlükten kaynaklandığı söylenebilir; nitekim 1991'de emperyalizmin Irak'a saldırısında "ne Sam, ne Saddam" diyenlerin bir kısmı, 2003'teki saldırıda daha doğru bir konumda yer almışlardır. Fakat bu sloganı kullananların büyük bölümü açısından bugün sorun bir "yanılgı" olmayı geçmiş, bir **saf tutmaya** dönüşmüştür.

Demek ki 22 Kasım mitinglerindeki tavır, bir yanılgının, sadece siyasi körlüğün değil, tercihin sonucudur. Tercih edilen safın, halkların safı değil, Amerikancı dünya düzeninin safı olduğu ise tartışmasızdır. Parti tarafından yayınlanan bültende bu güçlerin bugünkü durumuna ilişkin bu önemli belirlemeler yapılıyor: *"Bu düzen esas alınmış, bu düzenin icazetinde politika yapmak benimsemiştir. Solla artık ancak pamuk ipliğiyle bağlıdır. Mevcut oligarşik yönetime karşı çeşitli demokratik talepleri dile getirmeleri ve bu talepler doğrultusunda asgari bir mücadele içinde yer almaları onları demokratik güçler cephesine yerleştirmekte; biz de onları bu konularıyla değerlendirmekteyiz; ancak ideolojik olarak büyük ölçüde emperyalizmin cephesine yazılmışlardır. Bu kesimler açısından yaşanan dönem bir "ara dönem" veya bir "geçiş dönemi" olarak adlandırılabilir. Çoğunluğu ideolojik olarak olduğu gibi, politik ve pratik olarak da emperyalizm cephesine geçeceklerdir, bu yanılgılarından kurtulup halkların safında kalmaya karar verenler çıkarsa, bu da halkların mücadelesi için bir kazanım olacaktır. Bu kesimlerle yürüttüğümüz ideolojik mücadelenin amacı da budur."*

"Bu dünya tablosu, 'şiddet'in büyüdüğü zemindir!"

İstanbul'u sarsan dört eylemin ardından Devrimci Halk Kurtuluş Partisi, bu eylemlere ve eylemlerin gerçekleştiği koşullara ilişkin bir açıklama yaptı. 23 Kasım 2003 tarihli 29 No'lu DHKP Bülteni olarak yayınlanan açıklama **"Patlayan bombalar... demagoji bombardımanı... ve komplo-provokasyon teorileri karşısında HANGİ SAFTA, NE İÇİN MÜCADELE ETMELİYİZ?"** başlığını taşıyor.

Kapsamlı açıklamanın bir bölümünde şöyle deniyor: *"Irak'ta 'canlı bomba'lar her gün birkaç hedefi yerle yer ediyor, İstanbul'un dört yerinde, Türkiye tarihinin gördüğü en büyük patlamalara tanık olunduysa, Filistin'de 2. İntifada olarak baş-*

Amerikan emperyalizmine ve AKP işbirlikçiliğine karşı çıkmakta net; halkların işgallere, işbirlikçiliğe karşı silahlı-silahsız mücadelesini savunmakta açık olunmalıdır!

Dünyaya burjuvazinin veya onların çarpık ideolojilerinin değil, halkların gözünden bakanlar, böyle olmak durumundadır.

Son 13 yıllık döneme bakarsak, sosyalist sistemin emperyalizm karşısında oluşturduğu dengelemin bozulmasının, emperyalizmi ve işbirlikçilerini pervasızlaştırdığını görürüz.

Açlık, zulüm, işgaller, kuşatmalar var karşımızda. Fakat bütün bu "karanlık dünya tablosu"na rağmen, dünya halkları devrimlere, emperyalizme karşı zaferlere dün olduğundan daha yakındır.

Dünya halkları bugün "yeni dünya düzeni" veya "globalizm, küreselleşme" vb. diye adlandırılan gerçeğin daha fazla farkındadır. Direnmekten ve savaşmaktan başka bir yol olmadığını bizzat emperyalizm anlatıyor.

Kimilerinin "umut" bağladığı "uluslararası hukuk"un, BM'nin, AB'nin Amerikan imparatorluğu karşısında hiçbir hükmü olmadığı görülmüş; imparatorluğun önünde durabilecek tek gücün halklar olduğu anlaşılmıştır. Filistin'de, Irak'ta emperyalizmin zafer kazanmasının önüne halkların direniş ve feda ruhu çıkmıştır. 11 Eylül eylemleri, Irak'taki direniş, Filistin direnişi, F tiplerine karşı ülkemizde 4 yıldır sürdürülen direniş; her biri kendi özellikleri çerçevesinde emperyalizmin güçsüzlüğünün kanıtlarıdır. Ne "herkesin alıp verdiği nefesi izleyen" teknolojiler, ne "akıllı bombalar" halkların iradesi ve örgütlülüğü karşısında bir şey ifade etmemektedir ve etmeyecektir.

layan kitlesel hareket, şehitlik eylemleriyle sürüyorsa, 33 yıldır bu topraklarda mücadele eden devrimci hareket ilk kez feda eylemlerine başvuruyorsa, kısacası, 'şiddet' bugüne kadarki tüm boyutları aşan bir çizgide sürüyorsa, bunun nesnel bir zemini vardır. Sömürünün, zulmün çapı ve şiddeti büyümüştür çünkü.

Bu zemini yaratan, 'küreselleşme' denilen emperyalist sömürünün pervasızlaşması ve Amerika'nın imparatorluk politikasıyla yürürlüğe koyduğu zorbalıktır."

Açıklamada ayrıca küreselleşmenin dünyayı içine soktuğu koşullar, terör demagojilerinin hangi amaçla kullanıldığı anlatılıp, bu demagojilere şu veya bu biçimde katılan solun politikalarının değerlendiriliyor ve günümüzün baş çelişkisi ve esas saflaşması ortaya konuluyor.

Abdulkadir Aksu Hizbullahçı 'Çocuklarını' Korumaya Devam Ediyor

İşbirlikçi Oligarşinin, AKP'nin Düşmanlığı Sadece Devrimcilerdir

"Terör, terördür" demagogileri yaptıklarına bakmayın, oligarşinin ve AKP'nin düşmanlığı "terör" diyerek yok etmek istedikleri, devrimciler, halkın devrimci mücadelesine karşıdır. İstanbul'daki eylemleri yapanlar, onların çocuklarıdır. Yıllardır devrimci mücadeleye karşı korunup geliştirilen, İçişleri Bakanı Abdulkadir Aksu'nun yetistirdiği "eli tesbihli" çocuklarıdır onlar.

"Ortak Platform" Kime Karşı?

Tayyip Erdoğan eylemlerin ardından, "teröre karşı uluslararası ortak platform kurulması gerektiğini" söyledi. Daha o günlerde eylem ilişkin bilgiler net değildi, net olan bir şey varsa, eylemi yapanların islamcı olduğuydu.

Tablo giderek netleşmeye başlıyor. El Kaide bağlantılı ya da değil, halka zarar veren eylemi gerçekleştirenler Abdulkadir Aksu başta olmak üzere AKP'nin, polisin, ordunun koruduklarıdır.

Tayyip'in "ortak platform"unun da, kimlere karşı olduğunu, Cemil Çiçek daha ilk günlerde "Taziye mesajı yayınlayan ülkeler timsah gözyaşı döküyor, teröristleri iade etmiyor..." sözleriyle, açıklamıştı.

Devrimciler ve Kürt milliyetçi hareketiydi yokedilmek istenen. Hizbullah ya da benzeri islamcı örgütlenmeler değil. Daha iki ay önce Almanya ile "teröre karşı ortak mücadele" demagogisi etrafından yapılan bir toplantıda ortaya çıkanlar, bu gerçeği perçinler niteliktedir.

"Hizbullah'ı Değil PKK ve DHKP-C'yi Görüşelim"

Basına da yansıyan olaya göre;

"Merkezi Wiesbaden'de bulunan Bundeskriminalamt'tan (BKA) üst düzey yetkililer, eylül ayı başında İçişleri Bakanlığı ve emniyet yetkili-

leriyle bir araya geldi. BKA, bu görüşmelerde PKK/KADEK, DHKP-C'nin yanı sıra İBDA-C ve Hizbullah konularında da işbirliği olanaklarını görüşmek istediler." (24 Kasım, basın)

Buraya kadar sorun yok! Emperyalizm, dünya düzeninin önünde kimi engel görüyorsa, ya sa, kural, hukuk tanımadan yok etmek ister. Devrimciler stratejik olarak yok etmek istediklerinin başındadır. İslamcılar bugün, konjonktürel olarak yok etmek istediği güçlerdir.

Ancak, Aksu'nun başında bulunduğu içişleri ve emniyet yetkilileri, gerçekleştirilen operasyonlarla her iki örgütün de çökertildiğini belirterek "Artık bu iki örgütün varlığından bile söz etmek mümkün değil. Aktif değil. Operasyonel olanakları da yok. Bu konuyu konuşmaya gerek yok" cevabı verirler.

Hani Avrupa sizinle işbirliği yapmıyordu?

Bunu söylerken kafalarında devrimciler vardı çünkü. Avrupa'nın devrimci düşmanlığı bile yeterli gelmiyordu onlar için. Hizbullahçı çocukları konusunda ise zaten böyle bir sorunları yoktu. Her alanda korumaya, kol kanat germeye devam etti Aksu ve AKP. Öyle ya, PKK'yı imha etsinler, DHKP-C'yi yok etsinler, Fehriye Erdal'ı, devrimci önderleri iade etsinler, yeterliydi tarikat partisi AKP için.

Devrimcilere karşı savaşmayı kendine görev bilen Fethullah'ın dergisi de, oligarşinin asıl hedefinin kim olduğunu şu sözlerle anlatıyordu:

"Ankara'daki üst düzey bir istihbarat yetkilisi, 'En büyük endişelerimizden biri, uzaktan kumandalı bombalarla büyük çaplı terör saldırılarının başlamasıdır' demekteydi. ... Belirtilen örgüt DHKP-C'ydi... Polisin DHKP-C dışında dikkatini yoğunlaştırdığı ikinci yapı PKK (KADEK)'ti." (Aksiyon, 26 Kasım 2003)

"Hizbullah'ı Kullandık" İtirafı Manşetlere Taşınmıyor, Aksu'yu Kimse İstifaya Çağırıyor, Hiçbir Hukukçu Soruşturma Açmıyor

Eski MİT Kontrterör Daire Başkanı Mehmet Eymür'ün, "PKK hep önceliğimiz oldu. Bu ne-

Sayı 88

9

30 Kasım
2003

AKP İSLAMCILIĞI İKTİDAR YÜRÜYÜŞÜNE BURADA BAŞLADI

Kanlı Pazar / 19 Şubat 1969

denle daha önce hiç terörist gözüyle bakmadığımız radikal İslamcı gruplara fazlaca eğilmemiş olabiliriz. Bu tarihlerde bunlardan faydalanılmış da olabilir.” sözleri tüm basında yer aldı.

Kimsede “çıt” yok!

“Kim kullandı, nasıl kullandı, kullananlar şimdi nerede?” diye soran yok. Çünkü onlar iktidardalar. Düzen içi güçler, burjuva medya iktidarla ilişkilerini bozmak istemez. Kullananların Aksu’lar olduğunu manşetlerine taşımazlar.

Sonra hep birlikte, “*şu kadar insanımızı katleden caniler...*” diye timsah gözyaşı dökerler. Tümü birbirinden riyakardır.

Eymür, bilinen bir gerçeğe yeniden vurgu yapıyor. Ancak, bu açıklamanın önemi şurada ki, Hizbullah’ın kullanıldığı dönemde, bu ilişkilerin içinde ve kimler tarafından, nasıl kullanıldığını çok iyi bilen birisi Eymür.

Böylesi bir durumda “**bölgede teröre karşı eli tesbihlilerin sayısını artırmak lazım**” diyen Aksu başta olmak üzere, Hizbullah’ın hamilerinin çıkıp halktan af dilemeleri, istifaları gerekir.

Oligarşinin savcılarının yine ses yok. Açık olarak suç işlenmiş, birileri “evet suç işlendi” diyor, hukukçusu, siyasetçisi, medyası sanki böyle bir şey söylenmemiş gibi davranıyor. Suç ortaklıklarını dillerini lâl ediyor.

AKP, Tarikat Basını ve Polis Hedef Saptırmak İçin Çırpınıyor

AKP’ye “ihanet eden” Aksu’nun Hizbullahçı çocuklarının (tersi, yani AKP’nin islamcı kesimlere ihaneti de doğru bir tespittir) eylemlerinden sonra, özellikle halkın zarar görmesi AKP’yi, tarikatçıları ve polisi çok zor durumda bıraktı. Üst üste devrimcileri hedef gösteren haberler yayınlatılıyor. İki örneğini bu sayımızda göreceğiniz haberlerle, yukarıda anlattıklarımız birbirine paralel ve aynı kafanın ürünüdür.

O kafa, Komünizmle Mücadele Dernekleri ile oligarşiye hizmet etmiş, hizmetlerinin karşılığı olarak gelişmesine izin verilmiştir. Devlet örgütlenmesinin her alanında bu sayede örgütlenmişlerdir. Kanlı Pazarlar’da devrimci kanı döktükçe, devlet politikası hükmünü sürdürmüş, daha da gelişmişlerdir. Tarihlerinin her döneminde devrimcilere karşı savaşarak, yoksulların örgütlenmesinin önünü tarikatlarla keserek gelmişlerdir bugüne.

Ve o kafa, bugün İçişleri Bakanlığı yapıyor.

Ve o kafa, bugün iktidar koltuğunda oturuyor.

Ve o kafa, oligarşiye hizmete devam ediyor.

Ve o kafa, halkı katlediyor, tecriti, işkenceyi sürdürüyor.

Polisin ULVİ işleri

Eylemler için, “MİT ve polis istihbaratı niye önceden tespit edemedi, neredeydiler” diye soruyor. İşte size, trilyonlar harcanan devasa istihbaratın nerede olduklarına iki örnek.

Sendikacıya ve Öğrenciye Ajanlık Dayatması:

SES İzmir Şubesi 21 Kasım günü yaptığı basın açıklamasıyla, sendikalarına üye işyeri temsilcisi Barış Bulut’a MİT tarafından ajanlık dayatmasında bulunulduğunu duyurdu. Dr. E. Hayri Üstündağ Kadın Hastalıkları ve Doğumevi Hastanesi’nde sendika işyeri temsilcisi olan Barış Bulut, 19 Kasım günü Başhekim Yardımcısı Dr. Bülent Dutsağ’ın odasına çağırıldı. ‘İstihbarattan geldiklerini’ söyleyen, (MİT’ten) iki kişi, ajanlık teklif etti ve sendikal faaliyetlerine de son vermesini istedi.

Bir başka örnek yine İzmir’den, ama bu kez polis istihbaratı. Dokuz Eylül Üniversitesi öğrencisi Hasan İlingi, 20 Kasım günü düzenlediği basın toplantısı ile, Ekim ayında, kendisine sivil polisler tarafından ajanlık dayatmasında bulunulduğunu, Fen Fakültesi Öğrenci İşleri Şefi Faruk Hatili’nin, kendisine, “*Polis dostlarım sana maddi yardımda bulunmak istiyor. Burs verecekler, ihtiyacın da var iyiliğini istiyorlar*” dediğini anlattı. Ne yapacağını da şöyle anlattı İlingi: “**Okulda eylemlere katılanlar hakkında bilgi vermem karşılığında, para teklifinde bulundular.**”

Hala, “istihbarat neredeydi” diyen var mı? Halk nerede hak arıyorsa, örgütleniyorsa, onlar engellemek için orada.

“İstanbul Polisi Suç Batağında”:

İstanbul’da son 10 ayda, adı değişik suçlara karıştığı tespit edilen 700 polis hakkında soruşturma açıldı. Bunlardan 63’ü açığa alındı. Bunlar elbette sadece ortaya çıkanlar, ya çıkmayanlar? Suçlar arasında neler mi var? Çete, mafya bağlantıları, rüşvet, uyuşturucu elbette en başta.

“Demek suç duyurusunda bulunursun”:

Daha önce, ‘silahla adam yaralamak’tan gözaltına alınan ve gördüğü işkence nedeniyle polisler hakkında suç duyurusunda bulunan Ahmet Uyan, Beyoğlu’nda önü polisler tarafından kesilerek komalık edilene kadar dövüldü. Yanında koli bandı bulundurup, döverken ses çıkarmasın diye Uyan’ın ağzını bantlayan polislerin, önceden tasarlayarak, kasten dövüldükleri açık. Söylenen de belli; sen demek işkence için suç duyurusunda bulunur, hukuk, adalet dersin, öyle mi!... AKP “hukuk devleti” yalanına devam edebilir!

Halka, Devrimcilere Karşı Birlikte Olan Polis-Medya Nasıl Çalışır? -Neyin Kavgasını Veriyorlar?-

İstanbul Emniyet Müdürü **Celalettin Cerrah** ile medya arasında yaşanan çatışma, bugüne kadar birçok kez dile getirdiğimiz medya-polis ilişkisine dair gerçeklerin de, bizzat kendileri tarafından itiraf edildiği gelişmelere sahne oldu.

Burnu Sürtülen Emniyet Müdürü

İstanbul'daki eylemler sırasında ölen polislerin cenaze töreninde konuşan Celalettin Cerrah, 20 Kasım'daki eylemleri engelleyeceklerini, ama medya Sinagog eylemleri sonrası isimleri yayınladığı için, bir saat arayla engelleyemediklerini belirterek basını resmen katil ilan etti: *"Eğer basının sorumsuzluğu olmasaydı 27 vatandaşımız ölmeyecekti."*

Medyanın tepkisi büyük oldu. Manşetler atıldı, köşe yazıları yazıldı ve bırakın polis şefi olmayı, Cerrah'ı kişiliğiz bir sıradan polis yerine koyacak düzeye varan bir kampanya başlatıldı. AKP ve polis panikledi. İlk olarak, Cerrah, kendini Savaş Ay'ın programına davet ettirdi ve *"sözlerim maksadını aşmış olabilir"* dedi. Yetmedi! Medya patronlarının, özellikle Doğan Medya'nın "affetmesi" o kadar kolay değildi.

Cerrah süklüm püklüm, yanına İstanbul valisini de alarak Doğan Medya binasına gitti. Oktay Ekşi'ye nedamet getirdi, özür diledi. Basın Konseyi Başkanı Ekşi, *"imana geldin mi, unutma patronun biziz"* dercesine sırtını sıvazlayıp *"yaşanmamış kabul edelim"* dedi. Aşağılanmış, burnu sürtülmüş polis şefinin resmi böyle kazındı beyinlere. Halkı coplatan, panzerleri süren, demokratik bir hakkı kullanmak için saatlerce pazarlık yapmak zorunda bırakılanlara saldırı emirleri veren polis şefinin, medya patronları karşısında boynu kıldan inceydi.

Nedamet Getiren AKP ve Polistir

Çatışma hem medya-polis, hem de AKP-medya çatışmasıdır. Kuyruğunu kısıtlayıp medyanın ayağına koşan Cerrah'ın özrü, aynı zamanda Tayyip Erdoğan'ın özrüdür. İlk önce medyayı suçlayan oydu. Cerrah, Tayyip'ten güç alarak konuştu. Ama gelin görün ki, beklemediği bir tepkiyle karşılaştı ve iktidarının propagandasını yapan, gerçekleri gizleyen basının desteğini kaybedeceğinin paniğine kapılarak, özür diledi. Polisin de aynı şekilde işkencelerini infazlarını gizleyecek basına ihtiyacı vardı.

Olayın bir diğer yanı ise, polisin "alışkanlığı". Nedir bu "alışkanlık"? İsteddiği zaman *"yazmanın, göstermeyin"* diye her türlü suçlarını gizlemeye, susturmaya, çoğu zaman basının da gönüllü olarak susmaya hazır olduğu bir ortamın polis şefidir o. Ve bu ilişki, sadece polis-medya arasında değil, genel olarak tüm iktidarlar, Genelkurmay ve medya arasında böyledir.

Cerrah'ın, bu kez kendisine dönen medyaya, *"bu mu özgür basın"* demesi bu yüzden. Özgürlük ondan soruluyor ya! Tabii, oligarşi içi onlarca çelişki var. Her zaman sen kullanamazsın, birileri de sana karşı kullanır böyle. Açık ki, ipinin patronların elinde.

Devrimcilere Karşı Hep Birliktedirler Biri Katil, Ötekisi Suç Ortağı

Medya *"teröre karşı mücadele"* adına, hangi suçları gizledi, bir hatırlayın. Katliamlar, işkenceler, baskılar, yasaklar bu medya sayesinde ya hiç gündeme getirilmedi, ya da amlandı. Devrimcilerin katledilmesine onlar zemin hazırladı, polis katletti. Ya da polis önce katletti, sonra medya katliamı meşru gösterdi. Devrimcilere karşı polis haberlerini yaparken hiçbir sorun yoktu. Bir tek eylem, oligarşi içi kurumları birbirine düşürdü.

Basın isteyince, kendine yönelince nasıl da gerçeği biliyor. *"Polis zaafını örtmek için basına yükleniyor"* diyor. Doğru, polis böyle durumlarda hep aynısını yapar, başarı senaryoları uydurur. Ortağı da basından başkası değildir.

Oktay Ekşi, *"polis basına doğru bilgi verecek mekanizmalara sahip değil, her gazetenin poliste kendi adamı var, çarpık ilişkiler kuruluyor ve polis de toplumu yönlendirmek için basını kul-*

Niye öfkeleniyorsunuz, bu ilişkiyi siz de gönüllü olarak sürdürdünüz, yine sürdüreceksiniz. Doğru haber değil, "devletin bekaası" adına, terör demagojilerine batırılıp çıkarılmış yalan haberler yayınlamaya devam edeceksiniz.

lanıyor” diyor. Bu bir itiraftır. Bugüne kadar böyle yaptık diyor Ekşi.

Peki nasıl, kime karşı? Size yönelince mi aklınıza geldi? Cevap yoktur bu sorulara.

Susurluk günlerinde ya da MGK’nın halka karşı savaş genelgesinin ortaya çıkmasının sonrasında birçok yazar ne diyordu hatırlayalım; “biliyorduk, ama yazmıyorduk.” diyorlardı.

Resmen halka karşı suç işlendiğini bile bile gizliyor, devletin suçunu örtbas ediyor, kuyruğuna basıldığında da feryat ediyor. Gizliyorlar çünkü bu kokuşmuş düzenin sürmesinden, halka karşı savaştan onların da çıkarları var.

Basın düşünmek zorundadır: devrimcilerle karşı kaç kontra haber yaptınız? Açın bakın arşivlerinize, bir külliyat oluşmuştur. Tümünün yalan, yönlendirme, hedef gösterme amaçlı olduğu kanıtlanmış olmasına rağmen, bir tek düzeltme yayınlama gereği dahi duymadınız. O zaman polisle yan yana değil miydiniz?

Zaman zaman kelimesi kelimesine, sanki bir tek muhabir onlarca gazetede çalışıyormuş gibi yapılan haberleri hatırlayın. İşte bu haberlerin muhabiri tektir; polis. **Polis yazar verir basına, onlar yayınlar.** Ve bu tür haberlerin tümü istisnasız halkın mücadelesine ve devrimcilere karşıdır. “Bir yetkili dedi ki...” diye başlayan haberler de aynı kapsamdadır, polis kaynaklıdır.

Niye öfkeleniyorsunuz, bu ilişkiyi siz de gönüllü olarak sürdürdünüz, yine sürdüreceksiniz. Doğru haber değil, “devletin bekaası” adına, terör demagojilerine batırılıp çıkarılmış yalan haberler yayınlamaya devam edeceksiniz.

Polis-Doğan Medya Rant Çatışması

Elbette sorun ne Cerrah’ın, o anda “şehit polis çocuklarını gördüğü için duygulanması”, ne de medyanın “basın özgürlüğü” savunuculuğu.

Polisin, kendi başarısızlığını ve Hizbullah’ı

Bu manşetleri unuttunuz mu? Devrimcilerin katledilmesine nasıl zemin hazırladınız, polis katlettikçe onun suçlarını nasıl akladınız... Siz unutturmak istesiniz de, halk unutmaz, biz unutmayız...

Doğru Bir Hatırlatma

“... Örneğin ben 19 Aralık 2000 cezaevi operasyonlarını hatırlıyorum. Gazeteciler, polisten ve jandarmadan aldıkları birçok haberi gerçekmiş gibi günlerce yayımladılar. Sonradan anlaşıldı ki, bu haberlerin çoğu gerçeği yansıtmıyordu. O zaman, medya ile güvenlik güçleri mutlu bir beraberlik sergilemişler, ancak halkı yanıltmışlardı. Kimse o zaman bu konuyu tartışmadı. Nasıl olsa ölenler ‘teröristler’ di.”

(Oral Çalışlar, Cumhuriyet 24.11.2003)

koruyan, geliştiren olarak sorumluluğunu unutmamak istediği açıktır. Bir o kadar net olan bir şey varsa, o da, sözünü ettiği bilgileri kendi polisinin sızdırdığıdır. Kendi polisinin disiplinini sağlayamıyor, medyayı suçluyor. Demek ki, senin polisin üç paraya senin “milli operasyonları”nı sızdırabiliyor dışarıya. Ve bunun ilk örnek olmadığını da herkes bilir. Polis-medya ilişkisi böyle şekillenmiştir. Devrimcilere karşı haberler bu mekanizma içinde yapılır. Keza, kendi içindeki çıkar çatışmalarında da değişik taraflar bu mekanizmayı birbirine karşı kullanırlar.

Her türlü bilgiyi sızdırırlar. Her gazetenin polis muhabirlerinin teşkilat içinde “abisi” vardır.

Kaldı ki, İngiliz hedeflerine yönelik eylemler öncesi, Sinagog eylemlerinin faillerini nasıl tespit ettiklerini, büyük başarı senaryosu olarak çıkıp anlatan Cerrah’ın kendisiydi. Gazete sayfaları polis övgüsüyle dolup taşıyordu. Başarıyı perçinlemek için sızdırmalar da Cerrah’ın bilgisinde yapılıyordu. Polisin beklemediği ikinci eylemler bu oyunu bozmuş oldu.

Polis-medya çatışması olay nezdinde böyle yaşanırken, kimi basın emekçileri haklı tepkisini gösterirken, özellikle Doğan Medya ile Cerrah arasındaki çatışmanın hiç de bu olayla sınırlı olmadığı gözlerden kaçmadı.

İstanbul rant pazarıdır. Bu nedenle İstanbul Emniyet Müdürlüğü’ne, kimin atanacağı her dönem tartışma konusu olmuştur. Doğan Medya’nın Cerrah’a tepkisine, sıradan bir “basına sahip çıkma” olarak bakılamaz. Bu rant pazarında yolları nerede kesişti, nerede çıkarlar çatıştı, ona bakılmalıdır. Başını Doğan Medya’nın çektiği medya bir emniyet müdürüne böyle yükleniyorsa, orada mutlaka çıkarlarında ters düşen bir şey var demektir. Medya patronları da bu rant pazarının ortaklarındandır.

Yeri gelir çatışırlar, ama aynı hamurdandırlar. Habercilikmiş, insanmış, onlarca insan ölmüş, ne medyanın ne polisin umurunda değildir.

“Başarı” Senaryosu ve Yalan Haberler, Hizbullah’ın Hamisi Polisi Aklayabilir Mi? -Polisin ‘canlı bomba’ hikayeleri-

AKP ve onun polisi zor durumda. “Başarı”ya, hedef saptırmaya ihtiyaçları var. Durmadan, her gün bir yalan haber yayınlıyorlar. Bir hafta içinde, devrimcileri hedef alan, iki “canlı bomba” haberleri yaptırıldı.

“Canlı Bomba” Yalanlarından Bir Külliyyat Oluştur

22 Kasım günü televizyonlarda “son dakika” haberi olarak yayınlanan, “Ankara’da DHKP-C’li bir ‘canlı bomba’ yakalandı” haberleri, Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi tarafından 22 Kasım 2003 tarihli 317 No’lu açıklama ile yalanlandı.

“Gökçe Tan’ın canlı bomba olduğu yalandır.” diyen Cephe, bunun, polisin ne zaman başı sıkışsa başvurduğu yalanlardan biri olduğunu belirtti.

İstanbul’da patlayan bombalar da polis ve AKP’nin sorumluluğunun altını çizen Cephe, bu nedenle polis ve AKP’nin başı sıkıştığını, başarıya ihtiyacı olduğunu söyledi. Polisin Hizbullah’ı besleyip büyüttüğünü hatırlatan, Abdulkadir Aksu’nun bu konudaki sorumluluğuna değinen Cephe, açıklamasına şöyle devam etti:

“Suçludurlar. Onların besleyip büyüttüğü güçler dökmüştür İstanbul’da halkın kanını. Bu ülkenin polisi, tüm devlet mekanizması, halkın devrimci mücadelesine göre örgütlendirilmiştir. Aksu’yla aynı niteliklere sahip Adalet Bakanı Cemil Çiçek, islamcılarının yaptığı eylemi değerlendirirken Avrupa’dan devrimcileri iade etmesini istiyor, teröre karşı mücadelemiz sürüyor diye, Bingöl’de Kürt gerillalarına karşı gerçekleştirdiği eylemi örnek veriyor. Beyinleri yalnız bu düşmanlıkla doludur.

AKP nezdinde de, polis nezdinde de suçlulukları sabittir. Bunu gizlemek için canlı bomba masalları uyduruyorlar.”

“Canlı bomba” yalanlarının polisin en sık başvurduğu yalanlardan birisi olduğunu hatırlatan Cephe, “Bu konuda yaptığımız açıklamaların sayısı belirsizdir. Yalanda öylesine pervasızdırlar ki, hapishanelerdeki tutsakları, örgütü-

müzle ilişkisiz insanları canlı bomba ilan etmişlerdir defalarca. Onların ‘canlı bomba’ diye açıkladıkları bir tek kişinin bile öyle olduğu kanıtlanamamıştır bugüne dek. Ama her seferinde yalanları ortaya çıkmıştır.” dedi.

Bu konuda yapılan açıklamaların tarih ve numaraları ile dökümü verilen açıklamanın sonunda ise “Polisin yalanlarının artık külliyyatlı bir arşiv oluşturduğu” dile getirildi.

AKP-İslamcı Basın-Polis Devrimci Düşmanlığında Birlikte

Yalan haberlerden bir diğeri ise, Fethullah’ın Aksiyon dergisinin 26 Kasım 2003 tarihli sayısında ve 27 Kasım tarihli Zaman, islamcı Kanal 7 ve bazı yayın organlarında yayınlatılan bir haber oldu. Habere göre;

Polis “DHKP-C’nin 4 kişilik bir suikast timini, Erdoğan’ın oğlunun düğününden hemen önce yakalamış, yoksa 2 canlı bomba düğün salonuna girip İstanbul’u kan gölüne çevirecekmış...”

27 Kasım 2003 tarihli, 318 No’lu açıklama ile haberi yalanlayan ve aylar sonra böyle bir haberin ortaya atılmasına dikkat çeken Cephe, “Ne örgütümüzün savaşçılarından o günlerde tutsak düşen olmuş, ne de böyle bir eylem planımız ortaya çıkmıştır.” dedi.

AKP’nin, polisin ve islamcı medyanın devrimci düşmanlığında biraraya geldikleri dile getirilen açıklamada şu görüşlere yer verildi:

“AKP iktidarı kendi polisini başarılı göstermek için, başta islamcı basını kullanıyor. Doğan Medya her zamanki görevini yerine getiriyor.

Tarikat medyasının çıkarları için, koltuk için yalanda, iftirada sınır tanımadıklarını herkes bi-

Sayı 88

13

30 Kasım
2003

lir. İçine düştükleri durumdan kurtulmak için, "İslamcılarla bırakın, devrimcilere bakın" demek istiyorlar. Onyıllardır hizmet ettikleri faşizme, kendilerini kullandırmaya devam ediyorlar.

Adaletine, eylem anlayışına yönelik karalama yapabilmek için bugüne kadar hiçbir fırsat ele geçirememenin hırsıyla daha fazla yalana başvurmaktan başka çareleri yok. Beyinlerinde hak, hukuk, adalet olmayan AKP islamcılarla yalandan, riyadan başka bir şey bilmez. Tarihleri, emperyalizmin ve oligarşinin çıkarları için halkın ve devrimcilerin kanını dökmenin tarihidir. Vahşet, adaletsizlik, kendilerinden olmayan herkes hakkında katliam fetvaları vermek onların geleceğidir. Bizim değil!

Doğrudur, Erdoğan'ın saltanat düğününü ve tecriti protesto etmek için, AKP il binasını bombaladık.

Aynı gün, Beşiktaş Subay Lojmanları'na, 19 Aralık hapishaneler katliamının hesabını sormak için iki bomba koyduk.

Ve, 10 Ağustos 2003 tarihli, 310 No'lu açıklamamızla eylemleri üstlendik.

Ama islamcı kafa bunu da anlamaz. Hizbullah'ın hamisi polis bilir ama yalan haberden vazgeçmez. Onlar bütün işlerini alavere dalavere ile, aldatarak, yalan söyleyerek yaparlar. Ne yaptıklarını savunma cüretine sahiptirler, ne de söylediklerini yapabilecek inançları vardır."

AKP'nin Polisi ve YÖK'çüler Öğrenim Hakkımızı Gasp ediyor

Sakarya ve Samsun'da, demokratik eylemlere katıldıkları için öğrenciler hakkında, gençliğin sorunlarına sahip çıkmaması ve apolitikleşmeyi kabullenmesi için soruşturmalar açılıyor.

Sakarya Gençlik Derneği 21 Kasım günü düzenlediği basın açıklaması ile, AKP hükümeti ve polisin anayasal hakları olan öğrenim hakkını ellerinden almak istediğini söyledi. 1 Ekim 2003 tarihinde TBMM'nin açılış gününde Türkiye'nin dört bir yanından gelen Gençlik Dernekleri'ne üye öğrencilerin katıldığı eylemde yer aldığı için, üniversite yönetimi tarafından, 15 günlük "öğrencilik haklarından mahrumiyetle uzaklaştırma" cezası alan, Murat ALKAN'ın okuduğu açıklamada, basın açıklamasına katılmanın suç sayıldığının mevcut YÖK Disiplin Yönetmeliği'nde dahi olmadığını altı çizildi ve "tüm baskılara rağmen YÖK'e, tecrite karşı mücadelede devam edeceğiz" denildi.

Samsun Gençlik Derneği de, bir açıklama yaparak, polisin okul idaresine baskı yaparak, devrimci demokrat öğrencilere soruşturma açtığı belirtildi ve "Üniversitelerin idaresi son uyum paketleri ile emniyet müdürlüklerine bağlandı da bizim haberimiz mi yok?" diye soruldu.

6 Kasım'da YÖK'ü ve tecriti protesto ettiği için dernek başkanı Dilber AYDIN'a "kınama", dernek yönetim kurulu üyeleri, Serkan DOĞAN, Serpil ASLAN ile Hüseyin AKTAŞ'a "kınama" ve dernek üyesi Nazire AYAT'a "1 hafta okuldan uzaklaştırma" cezalarının verildiği belirtilen açıklamada, "Üniversite yönetimi tarafından verilen cezalar hukuk dışıdır, geri çekilmelidir! Hemen sürmekte olan soruşturmalar durdurulmalı, eğitim hakkımızı gasp etmeye yönelik tüm baskılara son verilmelidir!" denildi.

ÖGB Terörü Protesto Edildi

Antakya Gençlik Derneği öğrencileri, 6 Kasım eyleminde Özel Güvenlik Birimleri'nin silah sıkarak yarattığı terörü, 20 Kasım günü düzenlediği eylemle protesto etti. Arkeoloji Müzesi önünde yapılan eylemde, öğrencilerin can güvenliğinin bulunmadığı belirtildi. Terör estiren ÖGB elemanları hakkında soruşturma açılması ve görevlerinden alınmalarını, ÖGB'lerin silahsızlandırılmalarını ve keyfi uygulamalara son verilmesini isteyen öğrenciler bu konuda başlattıkları imza kampanyasına herkesi destek olmaya çağırıldılar.

Polis Terörü

Mersin Üniversitesi Öğrencileri, 19 Kasım günü düzenledikleri basın toplantısı ile, üniversitedeki polis terörünü protesto ettiler. Güllü Taşkıran isimli öğrencinin okuduğu açıklama,

sivil polislerin okula sokularak, öğrencilere sıkça kimlik sorma, kimlik bilgileri kaydetme gibi uygulamalarla gençlik üzerinde baskı yaratılmak istendiği belirtildi.

Salih Baran isimli öğrencinin polisin saldırısına uğradığı, yine Sinan Baykal ile Baran Bozkurt adlı öğrencilerin ise tehdit edildiği dile getirilen açıklamaya, Mersin Gençlik Derneği, Mersin Temel Haklar, ESP, SDP, DEHAP, EMEP ve İHD katıldı.

Ahmet Kaya Anıldı

Kocaeli Gençlik Derneği, 19 Kasım günü düzenlediği bir etkinlikle, ölümünün 3. yılında Ahmet Kaya'yı anı. İlkay Eser Tiyatrosu Yeni Meydan Sahnesi'nde gerçekleştirilen etkinlikte derneğin müzik grubu dinleti sunarken, Ahmet Kaya anlatıldı ve sanatçının anlatan belgesel gösterildi. Şiirlerin okunduğu etkinliğe 75 kişi katıldı.

Eylemleri Kim, Nasıl Kullanmak İstiyor?

Sinagoglar ve İngiliz hedeflerine yönelik eylemde, hayatını kaybeden insanlarımızın ardından gözyaşı döküyor görünen birçok kesim, timsah gözyaşlarını silip, halkımızın kanını nasıl kullanacağını hesabına başladı. Bir yandan, oligarşi içi kesimlerin çelişkileri olay nezdinde ortaya çıkıp çatışmalara dönüşürken, öte yandan emperyalist cephe de eylemi kendi çıkarına kullanma hesapları yapıyor. Ancak hemen belirtelim ki, bu hesaplar eylemi yapanların amaçlarından bağımsız olarak düşünülmelidir, aksi, “bak demek ki eylemleri bunlar da yapmış olabilir” gibi ucuz ve bilimsellikten, örgüt ve mücadele gerçeğinden yoksun her türlü komplo teorisinin zemini demektir ki, piyasada bolca bulunmaktadır. Her eylemde yaşanabilir böyle bir durum, çeşitli kesimler, eylem kendine yönelik de olsa, başka birine yönelik de olsa, kendi hesabına kullanmak ister. Hele, adalet ölçüsü olmayan, halka zarar veren bir eylemse, bunun objektif koşulları daha olgun demektir.

Bu hesapların ortaya çıkardığı tabloya bakmadan önce, bu kesimlerin, aynı zamanda bu ülkeyi yöneten, kurtarıcı gibi gösterilenler olduğunu unutmayın. Nasıl bir riyakarlık, iktidar kavgasıyla halkı aldatıyorlar görün.

ABD-İsrail-İngiltere Cephesi: Bush ve Blair, Irak işgalinin ne kadar haklı ve gerekli olduğunu kanıtlayan, “uluslararası teröre karşı savaş” adıyla halklara karşı sürdürdükleri savaşın haklılığını doğrulayan bir olay olarak kullanmak istemektedirler. Yarattıkları dünya düzeninin, işgallerinin bir sonucu olarak ortaya çıkan eylemlerde daha kaç insanın öldüğü bile belli olmadan yaptıkları açıklamalar şöyleydi:

BUSH 11 Eylül sonrası yaptığı açıklamaya benzer, “teröristler özgür ulusları demoralize etmeye, sindirmeye çalışıyorlar.” sözleriyle, 11 Eylül’ün ardından başlayan imparatorluk politikasını meşrulaştırmak isterken, Türkiye’yi “teröre karşı savaşın Irak’la birlikte ön cephesi olduğunu” söyledi.

İngiltere başbakanı BLAIR de, terör demagojisine sanılarak, “terörle uzlaşma olmaz. Şimdi tam kararlı ve teröristlerden daha çok istekli olduğumuzu göstermenin zamanı” dedi.

İsrail ise, Filistin direnişini kırmamanın, terör demagojisinin yeniden geçerlilik kazanmasının he-

saplarını yaptı. Filistin’e destek verdiğini söylediği İran’ı hemen “fail” ilan ederek bu amacını da gizlemedi.

Özellikle Irak işgali ile birlikte terör demagojisi tüm hükmünü yitirmiş, imparatorluk politikası tüm dünya tarafından görülür ve anlaşılır hale gelmiştir. ABD-İngiltere-İsrail cephesi, bu kan kaybını tazelemek, “terör” demagojisine güç katmak ve bu çerçevede yeni ittifaklar geliştirmek isterken, ülkemizdeki tescilli Amerikancılar da bu çerçevede halkın kafasını nasıl karıştırırsanız, nasıl işbirlikçiliğin şart ve doğru olduğunu anlatırsanız diye çırpınmaktadırlar.

Bu arada Rusya lideri Putin de, Çeçenlere karşı saldırılarını meşrulaştırmak için “Ülusalara-rası terörizme karşı tüm ülkeler geniş bir işbirliği başlatması gerektiği” açıklamalarıyla, eylemi kullanmak isteyenler kervanına katıldı.

AB ve AB’ciler Cephesi: Avrupa Birliği, AKP iktidarının Irak konusunda ortaya çıkan, AB ile ABD arasında gidip gelme tavrını kendi cephesinde netleştirmek istemektedir. Kimi AB çevrelerinde tartışılan “saldırı Avrupa’ya yapılmıştır... Şimdi Türkiye’yi AB’ye almak için daha olumlu düşünmeliyiz” gibi açıklamalar, ön cepheye sürülen “kurban” a ucu gösterilen “kemi-k”tir. Elbette bu, kemiği bekçi köpeğinin önüne atacağı anlamına gelmez. Emperyalizm, “komünizme karşı” da Türkiye’yi ön cephede kullanmıştı, bugün de yapılmak istenen budur. AKP iktidarının da bu konuda bir itirazı yoktur.

Ülkemizdeki AB’ciler ise, utanmazca, daha ilk günden “saldırı AB’ye girmemizi hızlandıracak” teorileri yaptı, AB’nin “teröre karşı” desteğinin sözde kalmaması gerektiğini, 2004 görüşmelerinde üyelik için tarih verilerek somutlanmasını dile getirdi.

Aynı zamanda bu kesimlerde, “eylemler bahane edilip AB’ye uyum süreci kesilecek” telaşı da yaygın bir şekilde gündemlerindedir. Burjuva basının AB’ci köşe yazarlarının tümü bu telaşı açık bir şekilde yansıtmakta, AB her derde deva olduğu için(!) “terörün AB’ye uyumda daha kararlı olunarak aşılabacağı” uydurulmaktadır.

İkiyüzlüdürler, demokratikleşmeden sözedeler ama, “AB’ye üyelik” bahanesiyle destekledikleri AKP iktidarının işbirlikçilik politikalarının dökülen kandaki sorumluluğunu, Avrupa’nın “yeşil kuşak” projelerinde islamcılarını nasıl kullanıp geliştirdiğini gizlemeye çalışmaktadırlar.

Genelkurmay Cephesi: Hizbullahlar’ı geliştiren asıl güç olduğunu, tarikatları nasıl kullandıklarını, cuntalarına şeriatçı kesimleri nasıl

destek gücü yapıp, karşılığında gelişmelerine izin verdiklerini unutturmak isteyen Genelkurmay, AKP'ye karşı mevzi kazanmak istemektedir. "Laikleri" de bu yönüyle kullanmaktadır.

AKP-İslamcı Cephe: "İslamda terör yoktur" diye cırpınan AKP, Çiçek'in AB'ye yönelik "kimi ülkeler timsah gözyaşları döküyor, terörü koruyorlar" açıklamasında da görüldüğü gibi, bu vesileyle devrimci ve Kürt milliyetçi hareketi nasıl yok ederiz hesabı yapmaktadır.

Şovenistliği ve anti-komünistliği tescilli AKP, bu yolla hem zihniyetine uygun davranmakta, hem de dökülen kandaki sorumluluğunu unutturmak, tartıştırmamak istemektedir. Öte yandan "islami terör" diye AKP'ye yüklenen, "terörün adını koy" diye bastıran laik kesimlere karşı kendince bir manevra alanı açmaya çalışmaktadır. Ne kadar çok terör demagojisi yaparlarsa, ne kadar çok devrimciyi, yurtseveri katlederlerse, işbirlikçilikten, Hizbullah'ı bağrında taşıdığından gelen sorumluluğunu örtbas edeceği hesabı yapmaktadır AKP. İstanbul'daki eylemleri soran gazetecilere, hükümet sözcüsü Çiçek'in, "bugün Bingöl'de 14 teröristi (KADEK gerillalarını kast ederek) öldürdük, terörle mücadelede kararlıyız" cevabı vermesi, bu politika ve zihniyetin sonucudur.

Ancak, işbirlikçilik eylemlerle birlikte gizlenemez şekilde ortaya çıkmıştır. Doğrudur bu yanıyla AKP de hedef olmuştur. Ama ne "ekonomiyi düzelttiği, istikrarı sağladığı" yalanı ne

deniyle, ne de "model islami ülke" olduğundan; en başta İsrail ve Amerikan işbirlikçiliğinden dolayı hedef olmuştur. AKP mazlum değil, katildir.

'Laikler' Cephesi: Temelde Genelkurmay'a paralel politika yapan bu kesimler, "islami terör" üzerinden AKP'yi vurmaya, genel olarak islamcı kesime yönelik 28 Şubat benzeri bir süreci başlatabilir miyiz hesabı yapmaktadır. Hizbullah'ı yaratan ve koruyanların AKP'de olduğunu, sola karşı yıllarca kullanıldıklarını söylerken, her ne kadar bir doğruyu dile getirirler de, aynı Hizbullah'ın JİTEM'in himayesinde olduğunu, ordunun islamcılarını halka karşı savaşında kullandığı gerçeğinin üzerine hiç uğramayarak tam bir açmaz yaşamaktadırlar.

Susurlukçu Cephe: "Güvenlik" söylemiyle, "daha fazla baskı, yasak, terör" isteyen bu kesimler, eylemin hemen ardından Ağarlar'ı, Tantanlar'ı piyasaya sürdüler. Burjuva basında, kimisi açıktan, kimisi daha utangaçça, onlara olan ihtiyaca vurgu yapmakta, "Teröre karşı yumuşanıldı böyle oldu... polisi zaafa uğratan yasa varsa, yenileri çıkarılmalı..." Ağarlar dökülen kan üzerinde gemilerinin yüzeceği günü şimdi daha yakından hayal etmeye başlamıştır.

Polis ise, "AB'ye uyum" oyununda kısıtlanan kimi yetkilerini bu vesileyle yeniden ele geçirmeye çalışmaktadır.

Tüm bu kesimler, gerçek suçluları gizleyen ve gizlenmesine hizmet edenlerdir...

Gerçekleri Devrimciler Söylüyor

Devrimciler, düzenledikleri panel ve eylemlerle, yaptıkları açıklamalarla, gerçek suçluların kimler olduğunu haykırdılar.

Bunlardan biri, Temel Haklar tarafından 23 Kasım günü düzenlenen basın toplantısıydı. Dernek binasında yapılan toplantıya Temel Haklar'dan Şadi Özpolat, TAYAD Başkanı Tekin Tangün, Halkın Hukuk Bürosu avukatlarından Behiç Aşçı ve şair Ruhan Mavruk katıldı. Yapılan açıklamada, "Ülke-

mizi savaş alanına çevirenler, İsrail'in Filistin işgaline destek veren, ABD ve İngiliz emperyalizminin Irak işgaline destek veren işbirlikçi oligarşi ve Ortadoğu'yu kana bulayan, işgal eden ABD, İngiliz emperyalizmi ve

İsrail Siyonizmidir." denildi. Neden ülkenin hedef seçildiğine ilişkinse, AKP iktidarının işbirlikçilik politikası olarak belirtildi.

Katılanların ayrı ayrı görüşlerini dile getirdiği toplantıda, bağımsız ve demokratik Türkiye talebiyle mücadelenin yükseltilmesi çağrısı yapıldı.

Bir başka eylem de Elazığ'daydı. Elazığ Temel Haklar 20 Kasım'da Postane Meydanı'nda yaptığı eylemde, "SALDIRILARIN SORUMLUSU EMPERYALİSTLER VE İŞBİRLİKÇİLERİDİR" yazılı dövizleri ile gerçek suçluların adresini gösterdi.

Ayrıca, İstanbul Gençlik Dernekli Öğrenciler, Samsun, Kocaeli ve Bahçelievler Temel Haklar yaptıkları yazılı açıklamalarla, "Asıl sorumlular, halkları katleden ve terör demagojileri yapan emperyalistler ve işbirlikçilerdir" dediler ve AKP'nin işbirlikçiliğinin diyetini Türkiye halklarının ödediğini belirttiler.

Temel Haklar'dan KÜBA Paneli Küba, Bağımsızlık ve Onurdur

Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği 23 Kasım günü Mecidiyeköy Kültür Merkezi'nde Küba'yla Dayanışma Paneli düzenledi. Mehmet Göçebe'nin yönettiği panele konuşmacı olarak Temel Haklar'dan Şadi Özpolat, şair Ruhan Mavruk, HHB avukatlarından Behiç Aşçı katıldı.

Mehmet Göçebe'nin, "Küba sosyalist olduğu için yıkılmak isteniyor. Bu yüzden dayanışmak zorundayız" sözleriyle başlayan panelde ilk sözü, **Behiç Aşçı** aldı. "Küba'da devrimden bu yana ne değişti?" sorusunu eğitimden, sağlığa, kültürden, sosyal alana, ekonomiden günlük yaşama kadar somut örneklerle cevaplayan Aşçı, Küba'da halkın yönetime katılımının en güzel demokrasi örneği olduğunu dile getirdi.

Daha sonra söz alan şair **Ruhan Mavruk** ise, Küba'da sosyalizmin kültür-sanata neler getirdiğini, yeni insanın, sosyalist insanın nasıl yaratıldığını anlattı.

Sosyalizm Yaşayacak!

Amerika'nın Küba'daki rejimi neden yıkmak istediği sorusunu cevaplandıran **Şadi Özpolat**, Küba'nın, ABD'nin burnunun dibinde sosyalizmin ya-

şatılabileceğinin örneği olduğunu, onunla birlikte Kuzey Kore'nin sosyalist sisteminin de dünya halklarına "kötü örnek" olduğu için yıkılmak istendiğini belirtti.

Fidel'in "**bağımsızlığı kaybetmektense adayı batırırız**" sözünü hatırlatan Özpolat, bunun bir lider için kendi halkına olan büyük bir güvenin ifadesi olduğunu altını çizerek, böyle bir güvenin ancak adaletin, eşitliğin olduğu bir ülkede mümkün olabileceğini söyledi.

Özpolat, İstanbul'da yaşanan son eylemlere değinerek, bağımsız bir ülke olmamanın onursuzluğunun sonucu olduğunu belirtti ve Küba'yı örnek vererek, "bağımsız, başı dik, onurlu bir ülke olmak için örgütlenmeli, mücadele etmeliyiz" çağrısı yaptı.

200 kişinin izlediği panel izleyicilerden gelen soruların cevaplanmasıyla sona erdi.

Sayı 88

17

30 Kasım
2003

KOCAELİ TEMEL HAKLAR AÇILIŞINA YOĞUN İLGİ Kararlı Bir Mücadele Anlayışı

5 Kasım 2003 tarihinde tüzel kişiliğine kavuşan Kocaeli Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği 22 Kasım günü düzenlediği açılışla kuruluşunu kamuoyuna duyurdu. Belediye başkanlarından siyasi partilere, meslek odaları, işçi ve memur sendikalarından demokratik kitle örgütlerine, çok sayıda kişi ve kurum yönetici ve üyelerinin katıldığı açılışta, kentte hak ve özgürlükler mücadelesinde yeni bir mevsimin açılmasının coşkusu vardı.

Katılımın yoğun olması nedeniyle caddede yapılan açılış toplantısında konuşan dernek başkanı Yılmaz Şen, İstanbul'daki eylemleri değerlendirdikten sonra, derneğin amaçlarını anlattı. "Derneğimiz yaşamın tüm alanlarında karşılaşılabilen her türlü soruna karşı mücadele edecektir." diyen Şen, mücadele anlayışını da, "ülke gerçeğinden hareketle icazetçilikten uzak, kararlı bir mücadele anlayışıyla yürüyeceğiz" sözleriyle ifade etti. Şen, konuşmasına "çağrımız bu mücadeleye inanan dürist namuslu herkesedir" sözleriyle son verdi.

İlk üye kayıtlarını da yapıldığı açılışta Ramazan nedeniyle ikramda bulunulmazken, açılışa katılan 200'den fazla kişiye karanfiller dağıtıldı.

Yozlaşmaya Karşı İmza Kampanyası

Dersim: Kısa bir süre önce çalışmalarına başlayan ve aralarında **Tunceli Temel Haklar** Kadın Komisyonu'nun da bulunduğu, Tunceli İl Kadın Platformu, yozlaşmaya, fuhuşa ve birahanelere karşı bir imza kampanyası başlattı. Kampanya çerçevesinde şehir merkezinde açılan imza standına gelenlere bu konuda bilgiler de verilirken, "Yozlaşmaya Fuhuşa Birahanelere Hayır", "Birahaneler Batakhane İstemiyoruz" yazılı dövizlerin asıldığı stand 3 Aralık gününe kadar açık kalacak.

**Katledilen Yakınlarının Cesetlerini,
Hücre Hücre Eriyen Bedenlerini
Düşünerek Bayramı Karşılaman
Analar, Babalar, Eşler, Kardeşler
Gördünüz Mü Hiç?**

ABDİ İPEKÇİ PARKI'NA GİDİN VE GÖRÜN!

Hava ayaz. Soğuktan korunabilecekleri bir naylon çadır bile çok görüldü onlara. Çadır kurdular diye gözaltına alındılar, işkenceler gördüler. Direnişin ateşiyle ısındılar günler boyu. AKP lideri bayram kutlaması şovları yaparken, onlar yine zulmü haykırıyorlardı başbakanlığın birkaç yüz metre ötesindeki Abdi İpekçi'den.

Yalan! **Zalimin bayramı kutsal olamaz**, zulüm altındakilerin ne bayramda, ne düğünde yüzü gülemez!

80 gündür başvurmadıkları yetkili, çalmadıkları kapı kalmadı. "Kapımız adalet kapısıdır" diye yalanlar uyduran Cemil Çiçek'in kapıları yüzlerine kapandı, içeriden "Avrupa onayladı daha niye itiraz ediyorsunuz" diyen, işbirlikçi bir Avrupa memurunun satırları çarptı yüzlerine.

Bayram gününde de, 80 gündür onları yalnız bırakmayanlar vardı yine. Ve yine yalnız bırakanlar yoktular.

"Bayram mutluluk, kardeşlik getirir" derler. Onlar diri diri yakılan yakınlarının kül olmuş bedenlerini düşünürken nasıl mutlu olacaklar? Hücre hücre eriyen evlatlarının, derisinin altından fırlamış kemiklerinin görüntüleri gözlerinden hiç silinmezken, nasıl bayram yapacaklar? Tecriti sürdürerek, işkenceye ve katletmeye devam eden AKP'nin riyakar islamcılarını ile mi kardeş olacaklar?

Zulüm Altında 4 Ramazan Bayramı

26 Kasım günü bir basın açıklaması düzenleyen TAYAD'lı Aileler, bayramda, iktidara ve AKP'li milletvekillerine, **"biz bayramı ölümle, tecrit işkencesiyle karşılarken, Ramazan'ınız 'mübarek' olacak mı?"** diye seslenen TAYAD'lılar şöyle dediler:

"Bugün bayram. Sizler evlerinizde çocuklarınızla bir arada bayramı geçiriyorsunuz. Bize sadece mezarları layık gördünüz. Bizler çocuklarımızın hayatından kaygı duyarak yaşıyor, görüş

günlerinde işkence yapılmış bedenlerine şahit oluyoruz. Bir anne, baba, bir tutsak yakını, bir insan olarak yaşayabileceğimiz en kötü şeyleri yaşıyorsunuz bizlere."

F tipi hapisanelere geçişin, binlerce tutsağın tecrite konulmasının üzerinden 4 Ramazan Bayramı geçtiğini hatırlatan aileler, "ölümler devam ediyor" dediler.

Açlık grevindeki TAYAD'lılardan Bülent Özdemir'in okuduğu açıklamada, Türkiye'nin bağımsız ve halkın da özgür olacağı günler dileğinden bulunularak, *"Bizler bu bayramda da 'tecriti kaldırın, çünkü tecrit öldürüyor' diye taleplerimizi dile getirmekten vazgeçmiyoruz."*

Direnişin Her Aşamasında Onların Sesini Duyacaksınız

19 Kasım; 20 Ekim 2000'de başlayan açlık grevinin, iktidarın tecritte, F tiplerinde ısrar etmesi üzerine, ölüm orucuna dönüştürüldüğü gündür.

Parktaki TAYAD'lı Aileler 20 Kasım günü düzenledikleri basın açıklaması ile, hem depremin yıldönümünde depremzedelerin sorunlarının çözülmemesini, hem de tecritle katletme ve işkence politikasının iktidar tarafından sürdürüldüğünü dile getirdiler.

TAYAD'lı Aileler adına konuşan Bülent Özdemir, *"Tecriti yok sayan iktidar sahipleri çözüm bulmamakta ısrar etmektedir. AKP tecriti kaldırmak ve çözüm getirmek yerine yasa tasarıları ile bir yandan tecrit koşullarını ağırlaştırmaya devam ediyor, diğer taraftan ailelere saldırıyor"* dedi. Soğukta başlarını sokabilecek bir çadırın bile verilmeyip, soğukun işkenceye dönüştürüldüğünü ve demokratik eylemlerinden vazgeçirme amaçlı kendilerine karşı kullanılmak istendiğini belirten Özdemir, **"ölüm orucu 10. ekipler de ölüme gidiyor. Tecrit kalkana kadar müca-delemize tavizsiz devam edeceğiz"** dedi.

HÜCRELERDEN

emperyalizmin
ve oligarşinin
hücrelerine
karşı direnişte

4. yıl

Ölüm Orucu Sürüyor!

Gültekin Koç Ölüm Orucu Ekibi (10. Ekip) direnişçisi olarak direniş bayrağını taşıyan tutsaklar şunlardır:

Selami Kurnaz, Vedat Düşküner (Tekirdağ F Tipi)

Muharrem Karademir (Kandıra F Tipi)

Hüseyin Çukurluöz, Bekir Baturu (Sincan F Tipi)

Selma Kubat (Bakırköy Kadın ve Çocuk Tutukevi)

Raziye Karabulut (Kütahya Kapalı Hapishanesi)

Günay Öğrener (Uşak Hapishanesi)

Tecrite Karşı Ortak Mücadele

-Sadece Türkiye’de değil tüm dünyada-

F tiplerinin, tecriti esas alan hapishanelerin ilk örneği olmadığı biliniyor. Almanya’dan İngiltere’ye Avrupa ülkelerinde, Amerika’da, emperyalizmin birçok yeni-sömürge ülkesinde geçmişte uygulanan ve birçoğunda halen uygulamada olan bir sistemdir.

Ancak, kuşkusuz en çarpıcı sonuçlarını Türkiye’de vermiştir. Yine kuşkusuz ki, tecrit hücrelerine karşı en büyük ve uzun süreli direniş de ülkemizdedir. Denilebilir ki, devrimci mücadelenin olduğu, halkın muhalefetinin geliştiği her ülkede adım adım gündeme getirilmiş, irili ufaklı direnişler yaşanmış olsa da, esas olarak Türkiye’de kayaya çarpmıştır.

Tecrit emperyalizmin politikasıdır. Amerikan imparatorluğunun muhalif ülkeleri, halkları, ezilenlerin örgütlerini teslim alma amaçlı politikalarından bağımsız ele almak, yapılacak tespitlerde, alınacak tavırda da yanlış sonuçlara ulaşılmasının, en azından bir yanının eksik kalmasının baştan zeminini oluşturacaktır.

Tecrit, emperyalizmin işgallerinden, tehditlerinden, siyasi ve ekonomik yaptırımlarından bağımsız değil, aynı hedefe yöneliktir.

İşte bu gerçek, tecrite karşı mücadelede, başta tecritle yokedilmek istenen, asıl hedef olan devrimciler olmak üzere, muhalif güçlerin, hukukçuların, bilim insanlarının, emperyalist devletlerin yö-rüngesinde olmayan insan hakları kuruluşlarının, anti-emperyalistlerin, emperyalizmin küreselleş-me politikalarına karşı çıkanların ortak mücadelesi olmalıdır. Bu ortaklığı, sadece ülkemizdeki örgütlenmeler için değil, tüm dünyanın ilerici güçleri için ifade ettiğimiz altı yenden çizilmelidir.

Emperyalizmin tecrit politikasının kayaya çarptığı ülkemiz, politikanın geri püskürtülmesi için de muazzam bir avantajı beraberinde getirmektedir. 107 şehit verilerek süren direniş, eşi görülmedik bir kararlılığı dostta ve düşmana kanıtlamıştır. Şu ana kadar duyarsızlık (istisnaları dışında) buna elvermemiş olsa da, halen bu olanak mevcuttur. Hatta, emperyalist politikaların dünya halklarının gözünde üst boyutta teşhir olduğu, bir çok yerde emperyalizme karşı direnişlerin geliştiği bugünkü ülkemiz ve dünya koşullarında daha da fazla mevcuttur denilebilir.

Elbette bu mücadelenin içinde, Avrupalılar ve Amerikanca düşünüp konuşanların yer alması zordur. Hak ve özgürlükleri Avrupa’dan, Amerika’dan bekleyenler, ya hiçbir demagojiye sarılmadan tecritin sahibi Avrupa’ya da tavır alacak, hak ve özgürlükler mücadelesinde samimiyetini ortaya koyacak, ya da bu mücadelenin dışında kalarak, tecritin doğrudan ve dolaylı destekçisi durumunda olacaktır.

Tecrite karşı uluslararası mücadeleye, sadece ilerici güçlerin enternasyonalist dayanışması olarak bakılmamalıdır, sorun herkesindir. Bugün hapishanelerde tecritte olmayanlar yarın olabileceği gibi, aynı politikanın dışarıya yansıyan sonuçlarıyla karşı karşıya oldukları kesindir.

Uluslararası Tecritle Mücadele Platformu’nun düzenleyeceği ‘Uluslararası Tecritle Mücadele Günleri’, tecrite karşı ortak mücadelenin de bir zeminidir. Onlarca ülkeden, birçok kurum ve kişi bu bilinçle etkinliklerde yer alacaklar. Peki tecrite karşı ortak mücadeleye şu ya da bu platformda, ya da kendi etkinlikleri ile, katılmayanlar, neden katılmadıklarının bilincinde mi?

TAYAD'lı Aileler Afyon'daki Faşist Saldırıda Afyon Halkını Aydınlatmaya Devam Ediyor

Ahmet Sarlık'a Açık Mektup

Hatırlanacağı gibi, TAYAD'lılar Temmuz ayında tecrite karşı toplanan imzaları Ankara'ya ulaştırmak için yola çıkmış ve 27 Temmuz'da Afyon'da polislerin yönlendirdiği MHP'li faşistlerin saldırısına uğramıştı. Afyon

halkına yönelik bir açıklama yayınlayan TAYAD'lı Aileler, yaşananları, faşistlerin nasıl kullanıldığını detaylı olarak anlatmış, konu Afyon yerel basınında da yer almıştı. Tıpkı faşist saldırıda olduğu gibi, bu açıklamaya yönelik de, TAYAD'lı Aileler'e devlet kafasıyla saldıranlar oldu. Bunlardan biri de Afyon yerel Odak Gazetesi ve yazarı Ahmet Sarlık idi. TAYAD'lı Aileler, kendisinin gündeme getirdiği, yerel televizyonda açık oturum yapma, tartışma teklifini uzun süre yerine getirmesi için bekledi. 12 Ağustos 2003 tarihli "imzasız açıklama" başlıklı köşe yazısı ile TAYAD'lılara saldıran, kuşku, şaibe yaratmaya çalışan Sarlık'ın sözünü tutmaması, oyalama, geçiştirme yoluna gitmesi üzerine, "**Ahmet Sarlık'a Açık Mektup**" başlıklı bir açıklama yayınladılar. TAYAD'lıların, gerçekleri anlatma, halkı bu noktada bilinçlendirme konusundaki ısrarına örnek teşkil eden bu açıklamasını, özetleyerek yayınlıyoruz.

Ahmet Sarlık'a Açık Mektup...

Afyon'da yayınlanan Odak Gazetesi'nin 12 Ağustos 2003 tarihli nüshasında "Biz Bize" köşesinde "İmzasız Açıklama" başlıklı imzanızı taşıyan bir yazı yayınlandı.

1- Yazınıza "imzasız açıklama" başlığını koyarak, "nereden geldiği belli olmayan" ifadesiyle açıklamamız hakkında kuşku, şaibe yaratmaya çalıştınız. Açıklamanın bir imzası vardı. "TAYAD'lı Aileler" imzası yıllardır kullanılır, bu imzalarıyla tanınır, bilinirler. Bu imzayla gerçekleştirilen onlarca etkinlik, binlerce basın açıklaması ve çıkarılmış pek çok yayın vardır. İkincisi adıyla, adresiyle, telefon numaralarıyla bu açıklamanın nereden geldiği bellidir.

2- Ve bu yalana bağlı kurgu devam ediyor. Diyorsunuz ki; "*Kim veya kimler tarafından kaleme alındığı belli olmayan bu açıklamayı haber olarak değerlendirmedik.*"

Neredeyse yazınızın yarısını neden bu açıklamayı gazetenizde yayınlamadığınızı anlatmaya

çalışmışsınız. Belli ki çok zorlanmışsınız. Bu kadar zorlanmanıza gerek yoktu. Gazeteciler de taraf olabilir. Bu çok da doğaldır. Ama bunu açık yüreklilikle söyleyemiyorsunuz. Doğruyu söyleyin. Deyin ki, bu açıklama 27 Temmuz'da Afyon'da olup bitenleri gözler önüne seriyordu, TAYAD'lıların hiç de birilerinin çarpıtmaya çalıştığı gibi "bölücü" ya da "PKK'lı" olmadığını, kim olduklarını ne için mücadele ettiklerini anlatıyordu ve bu işimize gelmedi. Evet gerçek budur.

3- Yazınızda diyorsunuz ki, "*AK Parti, CHP ve Saadet Partisi'nden görüşmek için randevu aldığınızı belirtiyorsunuz. İl Başkanları başta olmak üzere Merkez İlçe Başkanlarıyla da görüştüm. Hiçbiriside randevu vermediklerini söylüyorlar.*"

Tarafsız ve gerçekçi haber yapmak isteyen bir gazeteci olduğunuzu düşünseydik hak verebilirdik. Ancak bu durumda partilerin yöneticilerine sorup sormadığınızı bile şüpheyile karşılıyoruz.

TAYAD'lılar Afyon'a gelmeden önce CHP Merkez İlçe Başkanı Ramazan Akgöz ile Saadet Partisi'nden Gençlik Kolları Başkanı Ali Hazer ile görüşmüş ve randevu alınmıştır. Randevu günü ve saati 27 Temmuz Pazar günü saat 16.00'dır. AKP Afyon il yöneticileriyle görüşmüş ve randevu alınmıştır. AKP'liler, "Kapımız herkese ve size her zaman açık hatta normalde pazar günleri kapalıyız ama sizin için açacağız" demişlerdir.

4- Devam ediyorsunuz: "*TAYAD üyeleri hak ararlarken neden PKK'yı simgeleyen zafer işaretleri yapmışlardır? PKK'ya en fazla şehit veren Afyon ilinin insanını tahrik etmez mi? Açıklamanın bir bölümünde Afyon halkına "Faşist" damgası vurmuşsunuz.*"

Düştüğünüz durumu görüyor musunuz? Bir taraftan "tarafsız" görünmeye çalışıyor diğer yandan bize ait olmayan sözleri bizim yerimize söyleyerek bizi suçlamaya ve Afyon halkını kışkırtmaya devam ediyorsunuz. PKK'yı simgeleyen işaretler yapılmış da vs... Polis de, "PKK sloganları atıldı, Apo sloganları atıldı" dedi. Bütün bunların doğru olmadığını bilmiyor musunuz? Biz tüm Afyon halkına yaptığımız açıklamada çok açık söyledik, tüm TV kameralarının önünde olan bir olay bu. Ama sorun bu değildir. Hak ve özgürlük mücadelesi yürütenlere yönelik saldırılara meşruiyet yaratmanın klasik ve bayağılaşmış numaralarıdır bunlar. Memur hakkını mı arıyor. Tamam bu terörist de saldırı. İşçi hakkını mı arıyor, bölücü de saldırı. Gençlik parasız eğitim

hakkı mı istiyor, PKK'lı de saldır... Depremden sonra çadır isteyen halk bile terörist ilan edilmedi mi? Bolu'da, Bingöl'de çadır isteyen, mağduriyetlerinin giderilmesini isteyen insanlar tokatlanmadı mı, kitleleler üzerine ateş açılmadı mı? Neden bahsediyorsunuz. Kim öğretiyor bunları size? Amerika öğretiyor. Bakın Afganistan'a saldırmadan önce ne yaptı Amerika? Afganistan'ı terörist ilan etti ve burayı bombalarken sözde milliyetçi-islamcı kesimlerle işbirliği yaptı...

İkincisi, diyorsunuz ki "Afyon halkına faşist damgası vurmuşsunuz". Ne diyelim diyecek söz bulamıyoruz. Halk deyimiyle, "Allah kuru iftiran saklasın" deyip geçiyoruz.

Bu ülkenin bağımsızlığı ve kurtuluşu uğruna düşen şehitler bizim şehitlerimizdir. Bütün halkların şehitleridir. Asla bu şehitlerin birileri tarafından kendi çıkarları için kullanılmasına izin vermeyeceğiz. Şehitleri sahiplenmek, insanlarımızın alınterini sömüren, zenginliklerimizi talan eden emperyalistlere karşı Amerika'ya, Avrupa'ya ve işbirlikçilerine karşı mücadele etmektir.

5- "Bugüne kadar cezaevlerinde 107 şehit ile 500 sakat verdiğiniz her tarafa bağırıp duruyorsunuz." demişsiniz. Kendisine gazeteciyim diyen birisinin uslubu böyle olamaz. Bu satırlar aslında sizi ele veren satırlardır. Sizin olaya yaklaşımınızı ortaya koyan satırlardır. Siyasi tercihleriniz ve kişilik yapınızla ilgilidir. (...)

7- Ve sayın Sarlık, " Hala haksızlığa uğradığınızı iddia ediyorsanız sizinle istediğiniz zaman ER-TV'de açık oturum yapmaya hazırız." demiş-

tiniz yazınızın sonunda.

Biz tüm samimiyetimizle bu teklifinize yazınızdan haberimiz olur olmaz "evet" dedik. Çünkü haklıydık, haksızlığa uğradığımızı düşünüyorduk, gerçekleri çarpıttığınızı düşünüyorduk, bütün bunları yüz yüze, tüm Afyon halkının gözleri önünde tartışmak istedik. Size üç kez, evet tam üç kez yazılı olarak ilettik talebimizi. Bir yanlışlık olmasın, bir aksaklık olmasın diye ayrıca telefon açıp sorduk bu yazılarımızın elinize geçip geçmediğini. Geçtiğini söylediniz. Ve her seferinde tamam yapacağız diye oyalayıp durdunuz. Tam dört ay geçti ve sizden bir cevap alamadık.

Tartışmaktan kaçtınız. Düşüncelerimizi açıklamamızdan, gerçekleri söylememizden korktunuz. Bizim alınımız açık. Başımız hep dik oldu. Yalan dolan bilmeyiz. Lafı dolandırmaktan da anlamayız. Bizim için söz namustur. Şimdiye kadar yaptığımız her şeyi savunduk, savunduğumuz her şeyi yaptık. Zulme karşı boyun eğmedik, gücünün yanında olmadık. Mazlumlardan ve haklıdan yana olduk hep. En büyük gücümüz haklılığımız oldu bizim. Haksız olan hiçbir şeyin içine girmedik, desteklemedik...

Bir blöf yaptınız. Nasıl olsa duymazlar, görmezler ben de "hodri meydan" diyeyim dediniz ama yanıldınız. **Sonuç olarak** size söyleyeceğimiz şudur, gazetecinin kalemi doğruları yazmalıdır, haklıdan yana olmalıdır, araştıran, soruşturan gerçekleri açığa çıkaran olmalıdır.

Tekin Tangün

(Marmara TAYAD Yön. Kur. Bşk)

Sayı 88

21

30 Kasım
2003

ULUSLARARASI TECRİTLE MÜCADELE GÜNLERİ

ULUSLARARASI TECRİTLE MÜCADELE PLATFORMU, 19-22 Aralık günlerinde düzenlenecek, 'Uluslararası Tecritle Mücadele Günleri'ne ilişkin programını açıkladı.

19-22 Aralık'ta Floransa'da yapılacak sempozyumda, Siyasi tutsaklık ve hapishaneler direnişi, tecrit hapishaneleri uygulamaları, tecrit uygulamalarının boyutları, tecrite karşı mücadelenin globalleştirilmesi ve ölüm orucu konuları çeşitli boyutlarıyla ele alınacak.

Sempozyuma, tüm dünya tutsak örgütlerinin, tutsak aileleri örgütlenmelerinin, insan hakları kuruluşlarının, parlamento içi ve dışı legal ya da illegal siyasi örgütlenmelerin, eski tutsakların, toplumsal mücadele içinde yer alan aydın ve sanatçılardan, tecritin hukuki ve bilimsel boyutlarına duyarlı bilim ve hukuk insanlarından katılımı hedeflenirken, İtalya,

Lübnan, Filistin, BASK, Küba, İspanya, Almanya, İrlanda, Azerbaycan, Fransa gibi ülkelerden çok sayıda tanınmış kişi ve kuruluşların katılımı kesinleşmiş

durumda.

Sempozyum dışında, 19-22 Aralık günlerinde özellikle Fransa, Bask Ülkesi, İrlanda, Türkiye, ABD, Almanya vb. onlarca ülkede açlık grevlerinin düzenlenmesinin yanı sıra, 21 Aralık günü de uluslararası katılımı bir gece gerçekleştirilecek. Geceye Türkiye'den Grup Yorum katılırken, İrlanda'dan Pol Macadain, İtalya'dan ise Fiati Sprecati ve Sicurtube katılacak.

Parlamentolar, elçilikler önünde gösterilerin düzenlenmesinin de yer aldığı programda, "İçerideki Biz Kampanyası" çerçevesinde de uluslararası boyutta tutsaklarla bir yazışma ve iletişim ağı kurulması ve süreklileştirilmesi de yer alıyor.

İletişim için: isolation@post.com

Tel: 00.32.2.230.08.66

Devrimci Sol Ana Davası Tutsakları: “Cuntayı Yargıladığımızda Bu Dava Zaten Bitmişti”

23 yıl süren ve kayıp dosyalar nedeniyle Yargıtay'ın dahi ne yapacağını bilmediği Devrimci Sol Davası'nda yaşanan hukuksuzluğun en yakın tanıkları kuşkusuz yargılanan devrimcilerdir. Onlardan ikisi, **Nejla Can** ve **Mehmet Doğan** ile görüştük. Dava hangi koşullarda açıldı? Nasıl yargıldılar? Neler yaşadılar? Ve hukuk rezaletine ne diyorlar? Tüm bu soruları yönelttik.

MEHMET DOĞAN ANLATIYOR: Bu Dava, Örgütlü Mücadeleye Saldırıydı

Devrimci Sol Ana Davası, 12 Eylül faşist cuntasının halkı sindirip teslim alma politikalarının bir sonucu olarak açıldı. Partilerin, derneklerin, sendikaların, tüm halk örgütlerinin kapatıldığı, binlerce insanın sorgusuz sualsiz işkencehanelere taşındığı, sokakta, dağ başlarında karakollarda onlarca insanın katledildiği bir dönemin ürünüydü. Halkı örgütsüzleştirmek, yıldırma ve gözdağı vermek amacıyla toplu davalar açıldı, idam sehpaları kuruldu.

Bu dava, aynı zamanda örgütlü mücadele, halkın umuduna, yarınına da bir saldırıydı. Devrimci mücadelenin gelişimini durdurmak amacıyla sürdürülen saldırı politikalarının somut ayaklarından biriydi Devrimci Sol Ana Davası. Davaya devrimci düşüncelerim, İstanbul Üniversitesi'nde demokratik üniversite mücadelesine katıldığım, emperyalizme ve faşizme karşı mücadele ettiğim için

dahil edildim. Bu nedenle gözaltına alındım. 3 ay işkenceli sorgulardan geçirilerek tutuklandım.

Tek Tip Elbise Giymediğimiz İçin 2,5 Yıl Duruşmalara Alınmadık. 11 yıl 11 gün tutuklu kaldım. Devrimci Sol 3 iddianamesi ile idam cezası istemiyle dava açıldı. Tutuklandıktan tam 2 yıl sonra ilk duruşmaya çıkarıldım. O sırada Metris'te tutsaklara kalem-kağıt, savunma materyalleri verilmiyordu. Düşünün, idamla yargılanıyoruz, dava siyasi bir dava ve savunmamız için kalem kağıt dahil her şey yasak. Ayrıca ilk sorgumda, işkencelerden, katliamlardan, cuntanın arkasında Amerikan desteği olduğundan söz ettiğim için hakkımda ayrıca bir dava daha açıldı. Bu davadan sorgusuz sualsiz ve tek celsede bir buçuk yıl ceza aldım.

Dava toplu dava olmasına karşın bizleri toplu ve sürekli her duruşmaya çıkarmıyorlardı. Mahkeme heyeti kimi isterse onu çağırıyordu. Toplu davalar açıldılar ama generaller çıkardıkları yasalarla "Saniksiz yargılama" düzenlemeleri yaptılar. Aynı davadan yargılandığımız halde onlarca arkadaşımızı yıllarca göremedik. Ortalama her iddianemede 300'ü aşkın arkadaşımız olmasına karşın, her du-

NEJLA CAN ANLATIYOR:

Dava Düşmeli ve Bizden Özür Dilenmelidir

Halka karşı açılan siyasi bir davaydı. Yüzlerce insan bu davanın açılmasıyla birlikte suçlu ilan edildi. İşkenceli sorgulardan geçirildi, tutuklandı. Mağdur duruma düştü. Ben de bu davanın mağdurlarından biri olarak demokrat düşüncelere sahip, çalışan biriydim o zamanlar. 22 yaşlarında sadece bu düşünceyi taşıdığım için gözaltına alındım. Haftalarca en ağır işkencelerden geçirdim. O dönem gözaltına alınmak, tutuklanmak için en basit demokrat düşünceye sahip olmak bile yeterliydi.

Dava nedeniyle 1.5 yıl Metris Askeri Cezaevinde tutuklu kaldım. Mahkemelere götürülüp getirilirken bile çok zorluklarla karşılaştım. Bazen keyfi bir şekilde götürülüyorduk. Her şey askeri yönetimin denetimindeydi. Savunmamız için söz hakkı tanınmıyordu... Duruşmalar çoğu zaman bizsiz sürdü.

Dava boyunca pek çok şey yaşadık. Mahkemelere götürüldüğümüzde onurumuza yönelik aramayı dayatıyorlardı. Mesela pantolon fermuarlarını açmamızı istiyor, ahlak dışı arama yapmak istiyorlardı. Onurumuza yönelik bir saldırı olduğunu bildiğimiz için kabul etmiyorduk. Bu sefer çınlıplak soyulmaya çalışılıyorduk. Bayan polisler tarafından coplarla dövülürdük. Tabi bunla da kalınmazdı. Bu sefer mahkemelere götürülmezdik. Götürüldüğümüzde ise söz hakkı verilmeden salonda bulunan onlarca tu-

Sayı 88

22

30 Kasım
2003

ruşma 15 kişiyle yürütülüyordu.

Sonraki aylarda ise mahkemelere gidip gelirken onur kırıcı aramalar dayatıldı. Çırılçıplak soyundurulmayla, fiziki işkencelerle, soğukta saatlerce bekletmelerle karşılaştık. Mahkemeye gitmemiz engellenmeye çalışıldı. 1983 yılının sonunda ise tek tip elbise giymemiz dayatıldı. Giymediğimiz için 2,5 yıl boyunca duruşmalara alınmadık. Duruşmalar bizsiz sürdürüldü. Gelişmelerden hiçmi hiç haberimiz olmadı. **Böyle bir mahkemenin kararı nasıl adil olabilir?** Ya da hukuktan söz edilebilir miydi? Bir yandan bizlerle ilgili basında, radyo ve televizyonlarda "anarşist", "yıkıcı" türünden demagogilerle saldırı sürdürülürken diğer yandan askeri savcının yalanlarına cevap verme hakkımız elimizden alınmıştı. Duruşmalara alınmıyor, konuşturulmuyorduk. Hapishanede süren işkenceyi, saldırı ve baskıları kamuoyuna ancak çok sınırlı durumlarda dayak yemek pahasına duyurmaya çalışıyorduk.

Devrimci Sol Tutsakları Teslim Alma Politikasına Karşı Kararlılıkla Direndi: İlk duruşmaya çıktığım 1983'ten, davanın kararının verildiği 1991'e kadar, 8 yılda çokca şey yaşadım, tanık oldum. Yıllarca süren işkencelere, yasaklara, tutsakları teslim alma politikalarına karşın büyük bir kararlılıkla direndi Devrimci Sol tutsakları. Örnek direnişler ve tarihe altın harflerle yazılan kahramanlıklar yaratıldı. 1984'te, talepleri arasında savunma hakkının da bulunduğu ölüm orucunda 4 arkadaşımız şehit düştü.

Dava boyunca mahkeme heyetinden hakimler, savcılar değişti. Herbirinin bizlere karşı tavırları düşmanca oldu. Onların kışkırtması ve yaklaşımları sonucu birçok kez mahkemede askerlerin saldırısına uğradık. Hakimlerin, savcılarının gözü önünde işkence gördük. Arkadaşlarımızın bir kısmı duruş-

tuklu mahkeme başkanı tarafından askerlere verilen bir talimatla dışarı atılır, coplatılırdık. Bayılanlar, ağır yaralı olanların sayısı oldukça fazlaydı. Özellikle erkek arkadaşlara onur kırıcı ağız ve makat araması yapmak istemelerine çok tanık olmuşumdur. Gözlerimin önünde ceryan eden bu olaylarda erkek arkadaşların nasıl öldüresiye dövüldüğüne tanık oldum.

Koşuallarımıza zorla giren askerler döverek mahkemeye götürürlerdi. Gittiğimizde ise dövülerek tekrar geri getirilirdik, birkaç itirafçıyı mahkemelerde tanık olarak getirirlerdi.

Davanın sürdüğü koşullarda hiçbir savunma hakkımız olmadığı gibi avukatlarımıza da söz hakkı verilmiyordu. Davaya katıldıkları gibi hemen salondan atılabiliyorlardı.

Tek Tip Elbise dayatması nedeniyle gelen tu-

Devrimci Sol Ana Davası kürsüsü, 12 Eylül cuntasının ve oligarşinin hukukunun yargılandığı, devrimciliğin meşruluğu ve haklılığının haykırıldığı kürsüler haline geldi.

malardan 2 kez atıldıkları gerekçesiyle dava bitinceye kadar bir daha duruşmalara alınmadılar.

Mahkeme davaya ideolojik yaklaştı. Öyleki askeri savcı eylemlerde tanık olarak dinlenen herkeşe çok kötü davranıyordu. Tanıklara kızıyor, tutuklatmakla tehdit ederek tutsakları zorla teşhis ettirmek istiyordu. Tabii bir de "eylem sırasında bizlere çok kötü davrandılar" dedirtmek istiyordu. Böylece dava tutsaklarının devrimci düşüncelerine daha kolay saldırarak, demagoji yapacaktı. Ancak tüm tehditlere, baskılara karşın tüm tanıklar kendilerine zarar verilmediğini, kendilerine iyi davranıldığını, eylemcilerin "asıl hedefimiz emperyalistler ve onların işbirlikçileridir" dediklerini ısrarla belirttiler.

İlerleyen aşamalarında direnişlerimizin somut sonuçlarını yaşayarak gördük. O nedenle duruşmalara artık sivil elbiselerimizi giyip katıldığımız dönemde davamızı izlemeye gelen yüzlerce insanla karşılaştık. Gecekonduklardan, fabrikalardan,

tuklu arkadaşlarımız kışın dondurucu soğukunda şortlarla çıplak ve ayakkabısız mahkemeye getiriliyordu. Ancak duruşma salonuna alınmıyordu. Daha sonrasında değişmeyen işkence metodları devam ediyordu.

Evet Devrimci Sol Ana Davası tarihte en uzun siyasi bir dava olarak geçti. Ne amaçla sürdürüldüğü çok açık. Bugün bu davanın düşürülmesi ve bizlerden özür dilenmesi gerekirken tekrar davanın açılması için uğraşılması doğru değildir. Aslında bu durum 12 Eylül hukukunun sürdüğünü gösteriyor. Dava tüm sonuçlarıyla birlikte düşürülmelidir.

Bence bu dava bizler açısından sonuçlandırılmış ve bitirilmiştir. Mahkeme kürsülerinden tutuklular bu davaya ilişkin son sözlerini söylemiş ve tarih onları birkez daha haklı çıkarmıştır.

okullardan, işyerlerinden akın akın gelen genç yaşlı yüzlerce insanla tanıştık, sohbet ettik. Bir okul işlevi de gördü davamız.

Emir Talimatla Yönetilen Mahkemeler: Savunma konusunda hem bizler açısından hem de avukatlarımız açısından ciddi sıkıntılar vardı. Bir kere Sıkıyönetim Askeri Mahkemeleri'nde sürüyordu davamız. Adı üstünde Sıkıyönetim'in ürünü, emir talimatla kurulan, yönetilen ve Sıkıyönetim komutanına bağlı çalışan mahkemelerdi bunlar. Heyetin başkanı albay, Sıkıyönetimin temsilcisiydi. Hukuk değil, siyasi kararlar belirleyici olurdu. Tut-saklara karşı herşey kullanıldı o duruşumlarda. Örneğin davanın az sayıdaki itirafçısı basın önünde, duruşma yargıcının kol kanat girmesi ile sınırsız söz hakkı ile konuşturulurdu. Tutsaklar ve onların düşünceleri, değerleri karalanmaya çalışılır, hapis-hane idarelerinden aldıkları talimatla tek tek tut-sakları da hedefleyen suçlamalar yaparlardı. İtirafçılara cevap vermek için söz hakkı almak kolay değildi. Hatta bir duruşmada Hakim bir tutsağa dönerek itirafçı için *"onu sizlere ezdirmem"* diyerek itirafçılığın destekçisi olduklarını da ilan etmişti.

Tüm Engelleme ve Baskılara Rağmen Kürsüde Yargılayan Devrimciler Olmuştur: Tüm engellemelere, baskılara karşın davada siyasi savunma yapılmış, **12 Eylül faşizmi yargılanmıştır. 12 Eylül hukuku ile hesaplaşılmıştır.** Mahkeme kürsüsünde yargılayan devrimciler olmuştur.

Aradan 23 yıl geçmiş ve dava halen o mahkemeden, bu mahkemeye dolaştırılıp duruyor. Ve tabi bizlere, avukatlarımıza kimse hiçbir şey sormuyor. Hukuk yoktu, adalet yoktu bu davada. 1243 kişi yıllardır "suçlu" damgası ile ve tüm haklarından yoksun olarak tutuluyor.

Bizleri "suçlu" diye lanse ederek, tecrit etmeye çalıştılar. Ama başarılı olamadılar. Şimdi de 100 klasör kaybedildi. Bu dava meşru değildi hiçbir zaman. Kaybedilen dosyalar ve davanın bu hali davayı açtıranların bu davanın altında kaldığını gösteriyor. 12 Eylül hukukunun aynasıdır aynı zamanda kaybedilen dosyalar.

Aslına bakacak olursak bu dava bizim açımızdan biteli yıllar olmuştur. 12 Eylül hukuku yargılanmış, Amerikancı cunta ile hesaplaşılmıştır. Herbirimiz hakkında verilmiş onlarca yılı bulan ağır hapis cezalarının, idam ve müebbet cezaların hiç bir önemi yoktur. Asıl olan halkın ve tarihin yargısıdır. O yargıda Devrimci Sol Davası tutsaklarının lehinedir. Gencecik yaşlarına karşın teslim olmamayı ve halka bağlılığı bir yaşam tarzı haline getirenler tarih önünde her zaman başı dik olacaktır.

Bingöl, Hatay ve Ordu'da Devlet Katliamları

Oligarşi, Bingöl Karlıova'da 14, Hatay'da 2 ve Ordu Gököy'de 3 olmak üzere, toplam 19 gerillayı katletti. Medyanın, reformist solun görmezden geldiği, halkın İstanbul'daki eylemler etrafında terör demagogileri ile beyinlerini bulandırılmak istendiği günlerde yapılan bu katliamlar, oligarşinin "teröre karşı savaş"tan, anladığının katletmekten başka bir şey olmadığını bir kez daha gözler önüne serdi.

20 Kasım günü, Bingöl'ün Karlıova İlçesinin Karacehennem kırsalında HPG güçlerine yönelik bir süredir devam eden imha operasyonları sonucu yaşanan çatışmada; 14 HPG gerillası şehit düşerken, ordu güçlerinden de kayıpların bulunduğu belirtildi.

Hükümet sözcüsü Cemil Çiçek Bingöl'de, önce 12 kişinin katledildiğini açıkladı. Daha sonra Jandarma Genel Komutanlığı, sayıyı 14 olarak açıkladı. Yerel kaynaklar, iki gerilla cesedinin Kalenci Jandarma Karakolu'ndan Karlıova ilçe merkezine araçların arkasına bağlanarak getirildiğini bildirirken, açıklamalarda sayıya ilişkin farkın da ne anlama geldiği sonraki gün netleşti. 2 gerilla sağ yakalanmış ve infaz edilmişti. Gerillalar bir çukura gömülerek, oligarşinin ahlakı, cenazeye dahi saygısı olmayan soysuzluğu bir kez daha gözler önüne serildi.

Malatya Hapishanesi'nde Çocuklara Tecavüz

Siyasi bayan tutsakların kaldığı hücrelerin havalandırılmalarına porno dergiler atılmak suretiyle taciz edildiği, sağlık koşullarına ilişkin bir çok sorunun yaşandığı, keyfi uygulamaların dizginsiz bir şekilde sürdürüldüğü, en küçük bir şey de görüş ve mektup yasağı cezaları verilerek tutsakların iletişim özgürlüğünün gaspedildiği Malatya Hapishanesi'nde bu kez de çocuk koğuşunda kalan 13-14 yaşlarında iki çocuğa tecavüz edildiği açıklandı. Malatya Temel Haklar'ın yaptığı açıklamada, "Malatya E Tipi Hapishanesi'nden aldığımız son haber: ÇOCUK KOĞUŞUNDA TECAVÜZ VE İŞKENCEDİR." denilirken, görüş yasakları nedeniyle olayın ayrıntısını öğrenmenin mümkün olmadığı belirtildi. Ve, "bu olay görüşte aktarıldığı sırada gardiyanlarca müdahale edilmiş ve telefon görüşmesi kesilmiştir." denildi.

Yeniden Özgür Gündem'e Kapatma

İstanbul DGM, Yeniden Özgür Gündem'e "KA-DEK'in açıklamalarına yer verdiği" gerekçesiyle 12 milyar 360 milyon 175 bin 500 lira ağır para cezası ile 12 gün kapatma cezası verdi. Kararın, gazetenin avukatları tarafından temyiz edileceği belirtildi.

Amerikan İşbirlikçiliği, Halkın Açlığı, 107 Ölüm... Tayyip'in Kanına Dokunmuyor Mu?

Tayyip Erdoğan, 25 Kasım günü yaptığı konuşmada, "İslam ile terörü bir arada anma gayreti olduğunu" belirterek "Şahsen kanıma dokunuyor, huzursuz ediyor. 'İslami terör' ifadesini duyduğum zaman tahammül edemiyorum, dayanamıyorum" dedi.

Birincisi, eylemi yapanlar, şu bu örgüt kendine "islami" diyorsa, tersini iddia etmek Tayyip'e kalmamış. Yoksa Tayyip kendini islamın halifesi mi zannediyor?

İkincisi, kanına dokunması doğal, çünkü aynı soydandılar. İbadet yerlerine saldıran kafa yapısı, Tayyip'de Cemevlerini aşığılama şeklinde tezahür ediyor. AKP, halka zarar veren anlayışın iktidar olmuş halidir.

Üçüncüsü, devrimcilere, halkın mücadelesine "terör" diye saldırmakta hiç tereddüt etmez, hakını isteyen emekçiye "ideolojik" der, IMF'yi pro-

testo edeni "sicilli" diye suçlar; işte böyle birileri de, senin beynindekiler için "terör" diyor.

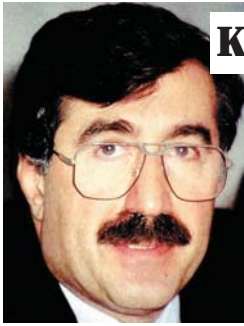
Kanına dokunuyormuş Tayyip'in...

Ülkeyi IMF'ye teslim ederken, halkı aç, işçiyi işsiz bırakırken, 8,5 milyar dolara asker satarken kanına dokunmuyor. İsrail-ABD işgallerini desteklerken, ülkemizi Amerika'ya daha fazla bağımlı hale getirirken kanına dokunmuyor.

Genelkurmay ile birlikte "teröre karşı" diyerek büyüttüğünüz, koruduğunuz Hizbullah halka zarar verirken, Tayyip'in kanında hiçbir belirti görmüyor kimse.

Hapishanelerden tabutlar çıkarken, düşüncele-rimizle, inançlarımızla birlikte, insanca yaşamak istiyoruz diyen devrimci tutsaklar yüzlerce günlük açlıkla ölüme giderken kanı hiç kıpırdamıyor bile.

Kan, riyakar islami kanı, tepkisini ona göre veriyor!

Abdulkadir Aksu

Kimdir Bu Adam?

Bu devleti kimlerin yönettiğini görmek için Aksu'ya bakın yeterlidir. İçişleri Bakanı Abdulkadir Aksu, iktidarın sırtındaki en büyük kamburdur. Her dönem, her iktidarın vazgeçilmez adamıdır. Çok mu yeteneklidir? Hayır! Üç kelimeyi biraraya da-hi getiremez, ama yetenekli olduğu alanlar başkadır.

Hizbullah ondan sorulur mesela. "**El-i tesbihlile-rin sayısını çoğaltarak terörü önleme**" teorileri yaparak Hizbullahlar'ın örgütlenmesinde aktif rol oynamış ve kontra gücü olarak kullanmıştır.

Elinde tuttuğu tarikat gücüyle her parti ile, her iktidar ile pazarlık yapar, koltuklar kapar, mutlaka yetkili-etkili bir yerde olur. Susurluk devletinin has adamıdır. "Değişti mi değişmedi mi, takiyye mi yapıyor" diye AKP üzerine tartışmaların yapıldığı günlerde dahi, oligarşi için hakkında kuşku duyulmayan birkaç isimden biri oldu. Devlet için en stratejik bakanlığa atanmasına MGK tereddütsüz destek ve onay verdi. Çünkü o koltuğa, kontracılığıyla en uygun isimlerden biriydi ve bunu, MGK'nın halka karşı savaşını anında 81 ilde kontra örgütlenmeleri oluşturma genelgeleri hazırlayarak, ispatladı.

Çiçek ile birlikte, Susurluk devletinin AKP içindeki kadrolarının başında gelen Aksu'nun İçişleri Bakanı

olduğu yerde, halkın can güvenliğinin sağlanmasını bırakın, can güvenliği yok edilmiş demektir.

Aksu'nun Polisteki Kadrolaşması

Devletin devrimcilere, halka karşı savaşında ne kadar aktif olarak yer aldılarsa, önleri o kadar açıldı. En başta da poliste örgütlendiler. Burada aynı zamanda devrimcilere karşı savaşlarını da sürdürdüler. Meydanlarda halka azgınca saldırılarında, faşist ve islami kesimlerin örgütlenmesinin, beyinlerinde anti-komünistliğinin de önemli bir payı vardır. Kadrolaşmada ise Aksu'nun adı en önde anılmalıdır. Büyük çoğunluğu Fethullah kadrolarıdır.

Faşist ve islami kadrolaşmanın en açık görüldüğü olaylardan biri de, 12 Aralık 2000'de büyük kentlerde çevik polislerinin tam bir güruh görüntüsü içinde "kana kan intikam... Ya Allah Bismillah Allahuekber..." sloganlarıyla yaptığı yürüyüşlerdi.

"Kim harekete geçirdi, kim yürüttü bunları?" diye soruldu. Ölüm orucu direnişçileriyle pazarlık yapılmasına, "Hainlerle pazarlık olmaz" sloganlarıyla karşı çıkan, "Kan! Daha fazla kan!" isteyen faşist ve islamiçiler kol-kola devrimci düşmanlıklarını kusuyorlardı. AKP iktidarı da 107 ölümlerle, tecritle aynı politikayı sürdürüyor.

22 Kasım Fiyaskosu;

Terör Demagoglarının, Provokasyon teorisi sahiplerinin, Reformizmin, Burjuva medyanın, Emekçiden kopuk “emek örgütleri”nin fiyaskosudur

15-20 Kasım'da İstanbul'da gerçekleştirilen bombalı eylemler üzerine, beklenileceği gibi, ortalığı terör demagogjisi kapladı. Ancak bu kez öncekilerden farklı olarak, eylemlerin adalet ve ahlak anlayışına sahip olmayışı, terör demagoglarını cesaretlendirdi ve yıllardır sözünü edip bir türlü yapamadıkları “teröre karşı miting” düşüncesini fiiliyata geçirmeye soyundular.

Düşünce, burjuva basındaki yazıların satır aralarında, “aydın” çevrelerde, kimi DKÖ'lerin kulislerinde olgunlaştırılıp pratiğe geçirildi.

Bu konuda sık sık örnek verilen İspanya ve Avrupa'da bu tür gösterilerin başını CHP gibi “sosyal-demokrat” partiler, onların çizgisindeki sendikalar çekiyordu genellikle. Ülkemizdeki terör demagogları daha da “sol” bir müttefik buldular kendilerine. İcazetçiliği kimliği haline getiren “sol”, bunu bir “fırsat” olarak görüp çağrıyı kimseye bırakmayıp kendi yaptı.

“Şiddete ve Teröre Karşı Barış” mitingleri için çağrı yapan kurumlar şunlardı:

TMMOB, DİSK, Türk-İş, Hak-İş, TTB, KESK, Memur -Sen ve Türkiye Kamu-Sen.

Çağrı, “Emek Platformu” çağrısıydı.

Çağrıyı destekleyen başka partiler, kurumlar da vardı: ÖDP, EMEP ve DEHAP, ATO, TİSK, Küresel BAK, ÇYDD yaptıkları açıklamalarla halkı bu mitinglere katılmaya çağırdılar.

Hürriyet, Milliyet'ten, Türkiye, Tercüman, Star, Yeni Şafak'a kadar burjuva medyanın hemen tümü çağrıyı desteklediler. Büyük puntolu başlıklarla halkı mitinglere katılmaya çağırdılar. Televizyon kanalları da 21-22 Kasım'da sık sık

haber bültenlerinde bu çağrıyı duyurdular: 22 Kasım'da “sessiz yürüyüş”le “terör kınanacak”tı! Bakın ne güzel, patron örgütleri de emek örgütleri de destekliyordu, sol partiler de sağ partiler de katılacaktı...

Alanların dolacağını bekliyordu bir çok kesim. Ama 22 Kasım'daki tablo hiç de bu beklentilere uygun çıkmadı. “Taksim Meydanı 'nda 2-3 bin... Ankara Kızılay'da ise 400 kişi vardı” diye yazıyordu bir gazete üzüntü ve şaşkınlık içinde. Bir yazar, “Terör İspanya 'da bir kişiyi vurmuştu ve Madrid'de 1 milyon insan terörü lanetliyordu anımsıyor musunuz?” diyordu şaşkınlıkla.

Evrensel Gazetesi, bir gün önce, “Alanlar dolacak” diye başlık atmıştı. Öyle ya, bu kadar “emek örgütü” çağrı yapmış, patron örgütleri destekleyeceğini açıklamış, burjuva medya da “tam destek” veriyordu... Alanlar dolardı tabii.

Dolmadı. Tersine tam bir “fiyasko” denilecek ölçüde boş kaldı. Başta adlarını sıraladıklarımız dışında çeşitli yerlerde CHP'den Halkevîciler'e, TKP'den SP'lilere kadar birçok çevre de vardı. Ama hiçbir sonuca değıştirmede.

Alanlardaki fiyasko hepsinin fiyaskosudur.

Alanlardaki fiyasko, öngörüsüzlüğün anıtidır.

Çağrıyı yapan “Emek Örgütleri”nin kendi tabanı, çağrıyı desteklediğini açıklayan partilerin kendi üyeleri bile uymadılar çağrılara.

Çeşitli yerlerde eylemlere katılan devrimci, demokrat memur ve işçiler, aynı gün akşam, keşke katılmasaydık pişmanlığını yaşıyorlardı.

Neden böyle bir fiyasko yaşanmıştı? Bu kadar DKÖ'yü, partiyi, bu kadar öngörüsüzleştiren, bunun bir “devlet mitingi” olacağını görmelerini engelleyen veya görmelerine rağmen katılmalarına yolaçan düşünceler, politikalar nelerdi?

22 Kasım Mitingleri

‘devlet mitingi’dir;

“Teröre ve şiddete karşı” miting, düzenin dümen suyunda yürümektir.

Kitleleri her türlü şiddetin kaynağı ve sorumlusu olan emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı değil, soyut “terör ve şiddet” karşıtlığına çağırarak, burjuvazinin politikasıdır. Burjuvazi “her türlü şiddete” karşı olma adına, halkların direnme hakkını mahkum etmek istemektedir. “Sol”dan bu çağrıyı yapanlar da, “işgal ve işbirlikçiğin üstünü örtme, halkların direnme ve hesap sorma hakkını mahkum etme politikası”na hizmet etmişlerdir.

Eylemlerin hemen ardından “terör demagoji” rüzgarını estirenler, Bush, Blair, AKP, ekranlara çıkarılan Açar, Tantan gibi kontrgerilla şefleridir. Burjuva basın ve TV’ler de bu çizgide rüzgarı körüklediler.

Rüzgara kapılan ise, reformizm oldu.

Reformizm bu rüzgara kapılmasaydı, burjuvazinin ne medyası, ne ATO’su, TİSK’i, Türk-İş’i bu çağrışı yapmaya cesaret edemezler, etseler de alanlarda tecrit edilmişlikleriyle başbaşa kalırlardı. Ama reformizm olayı farklı değerlendirdi.

Emperyalizmin ve işbirlikçilerinin meselesi gerçeğin tartışılmasını engellemektir. Bu eylemlerin, ne kadar adaletsiz bir eylem olursa olsun, ABD’ye, İngiltere’ye, onların baş işbirlikçileri Türkiye ve İsrail yönetimlerine karşı olduğunu gizlemektir.

“Emek örgütleri” adına alanlarda okunan bildiride de şöyle deniyordu: “İstanbul’u kalbinden dört kez vuran bombalar **insanlığı** hedef aldı.”

Bu tümüyle subjektif bir yorumdur. Eylemin adaletsizliğini eleştirebilir, ahlak anlayışından, halka karşı sorumluluk düşüncesinden uzak olduğunu söyleyebilirsiniz; ama eylemin kimi hedef aldığı bu tür sözlerle muğlaklaştırılmaz. Hedefler ortada: İngiltere’ye, İsrail’e, onların nezdinde Amerika’ya ve eylemleri İstanbul’da yapmakla da Türkiye oligarşisine vuruyor.

Ama “emek örgütleri” ve onların yönetimlerini yönlendiren reformizm, çağrışı yapmakla zaten bir kez burjuvazinin kulvarından başlamıştır konuşmaya. Ona bağlı söyleyeceği her şey burjuvazinin terör demagojisinin amacına hizmet edecektir.

22 Kasım, terör demagojisinin olduğu kadar; reformizmin, Avrupalı teorilerin iflasıdır!

22 Kasım mitinglerinin düşüncesi burjuvazinin, mimarı ÖDP’dir. Koordine eden ÖDP’dir. “Emek örgütleri” diye bazı kurumların “esas çağrıcı” yapılmış olması sadece bir taktiktir.

EMEP, TKP gibi partiler de “faydacı” bir kafa yapısıyla bu mitinglere katıldılar. Kendilerinin ne kadar farklı olduklarını iddia ederlerse etsinler, bu durum gösteriyor ki, beyinlerini ÖDP yönlendirmektedir. “Alanlar dolacak, aman dışı kalmayalım” mantığıyla bu yönlendirmenin nereye varacağını göremeyecek kadar da kuyrukçu ve öngörüsüzdürler.

ÖDP’nin beyni Avrupa’dadır. İspanya örneği onların gözünde hep bir “model” olagelmıştır;

“Avrupa’da oluyor, bizde de olur” diye düşünmüş ama yine her seferinde olduğu gibi Türkiye gerçeğine çarpmıştır.

ÖDP, emekçilerden, halktan kopuktur; “orta sınıf” partisidir demek hiç yanlış olmaz. Orta sınıflar gibi statükocu, orta sınıflar gibi icazetçidir; “Aman ortam gerilmesin” der durur. Tek kaygısı budur. Fakat bu parti “emek örgütleri”nin yönetimlerine çöreklenmiştir. Bu örgütlerin yönetimleri aracılığıyla yıllardır örgüt düşmanlığı yapmakta, onları düzen içi politikaların aleti haline getirmektedir.

Silahlı mücadelenin, halkın şiddetinin olmadığı bir ortamda tatlı su solculuğu yapmaktır bütün amaçları. Risksiz, bedelsiz solculuğu teorileştirmişlerdir. İktidara yakın olmak, en azından “çatışma” içine girmemek temel politikadır. “Fırsatını yakaladım” deyip bu kadar büyük bir istekle “Teröre karşı miting” çağrısını kotarması da bunun sonucudur.

Kimileri “katılıp çeşitli sloganlarla mitinglere müdahale edelim” politikası izlemiştir. Tabii bu politikanın çıkış noktası zaten “alanların dolacağı”dır. Baştan bu yanlıştır. Ama esas olarak bu “devlet” yürüyüşüdür. Katılan kitlenin bunu benimsememesi, farklı sloganlar atması farklı bir şeydir; mitinglerin asıl niteliğini değiştirmez.

Sol neyi protesto ediyor şimdi? Irak’taki direnişe ne diyor mesela? Onu da mı protesto ediyorsunuz? Irak’taki direnişçiler hangi yöntemlerle, hangi eylem biçimleriyle savaşıyorlar? Benzer biçimleri kullanmıyorlar mı?

Bu soru, “teröre karşı devlet mitinglerine” katılan tüm solun açmazıdır. (Sadece Kürt milliyetçiliği bunun dışındadır; o zaten Irak’taki direnişe de terör diyor, bu nedenle o kendi içinde tutarlı(!) sayılabilir.)

EMEP, bu eylemler karşısında hem politik, hem pratik olarak adeta kendine yer arar haldedir. Eylemi politik olarak tahlil ederken eskiden beri savunageldiği “provokasyon teorisi”yle hareket etmekte, sonuçta kompo teorisyenleriyle yan yana düşmektedir. Amerikan emperyalizmi ne, AKP işbirlikçiliğine karşı söylemleri, “bu eylemleri ABD ve İsrail’in yaptığı-yaptırdığı ve eylemlerin onların işine yaradığı” teorisini değiştirmiyor; bu teori de siyasi bir tahlilin ürünü değil, kompo teorilerinin ürünüdür. Pratiği ise, kitle kuyrukçuluğunun, burjuva medyanın esintilerine fazlaca açık olmalarının sonucu olmuştur.

EMEP, 23 Kasım’da da hala durumun farkında değildi; Evrensel’de “Emek örgütlerinin başlattıkları baskı ve saldırılara karşı, bağımsızlık ve demokrasi mücadelesini yükseltme yürüyüşü büyütülmelidir.” (23 Ekim, 2003) diye yazı-

yordu. Emek örgütlerinin sadece “alet” olduğu, kullanıldığı “devlet yürüyüşleri”ni hala “*baskı ve saldırılara karşı bağımsızlık ve demokrasi yürüyüşü*” olarak sunma yanılığını sürdürüyordu.

Oysa biraz yakın tarihe bakılsa; bu mitingle- rin, Gazi Katliamı sırasında “sağduyu” adına ey- lemlerini iptal eden, Susurluk’ta “Çiller Ağar Bu- cak” diyerek düzen partileriyle yakınlık kuran, 28 Şubat’ta MGK’yla paralellik kurup Sultanah- met mitingi yapan, parti binalarından açlık grev- cilerini kovduran, parti yöneticilerine “terörün sağına da soluna da karşıyız” açıklamaları yap- tıran, bir tek devrimcinin, Kürt gerillanın cenaze- sine katılmazken asker cenazelerini kaldırmaya soyunan mantığın daha üst düzeyde tezahürün- den başka bir şey olmadığını görecektlerdir. Bu ÖDP’nin hakim kılmaya çalıştığı, düzeniçi, ica- zetçi, Avrupalı, örgüt ve devrim düşmanı man- tıktır.

Fiyaskonun nedenleri:

“**Terör**” demagogisi bayatlamıştır; kitleler üzerindeki etkisini kaybetmiştir; Terör dema- gogisi, ülkemizde çok kullanılmış, kullanıldıkça

etkisizleşmiştir. Halk düz ve yalın düşüncesiyle bu eylemlere ABD’nin ve İsrail’in neden olduğu- nun farkındadır. Daha dün KESK’li memurların, öğrencilerin, tutsak yakınlarının, sağlık emekçi- lerinin eylemlerine bile “terör” diyen kafayı hal- kımız az çok tanıyor.

Çağrıcılar, halktan kopukturlar; Çağrıcı ya- pan DKÖ’ler ve partiler, ruhen de, örgütsel ola- rak da halktan kopukturlar. Halkın bu eylem karşısındaki duygu ve düşüncelerini tahlil ede- memişlerdir. Öte yandan “emek örgütleri” diye sunulan o örgütlerin bırakın tüm emekçilerle, kendi tabanlarıyla bile ciddi bir bağı yoktur. Bırakın üyelerini, kendi şubelerinin yönetim ku- rullarını bile hareket ettiremeyecek kadar bürok- ratlaşmışlardır.

“**Emek örgütleri**” dedikleri, **örgütlülüğü tasfiye edilmiş “sivil toplum örgütleri”**dir. “Teröre karşı miting” çağrılarında “Emek Örgüt- leri”nin adı özellikle öne çıkarıldı. Gerçekten adı geçenler “emek örgütü” müydü? Cevabı alanlar- da görüldü. Bunlar emek örgütüyse, emekçiler nerede? “Emek örgütleri” adına yazdıkları bildi- rilerdeki düşünceler, emekçilerin değil, bu örgüt- lerin bürokrat, sivil toplumcu yöneticilerinin dü-

20 Kasım Şiddeti’ne Karşı Çıkanlar 19 Aralık’ın Şiddeti’nde Neredeydiler?

“Teröre ve şiddete karşı” mi- ting çağrısı yapan bu kurumla- rın ne adına ve kimin icazetinde hareket ettiğini yerli yerine oturtmak için, bütün bu kesim- lerin 19 Aralık 2000 sabahı ne yaptığı hatırlanmalıdır?

20 hapisane yakılıp yıkıl- mış, 28 tutsak katledilmiş, yüz- lercesi kurşunlarla, bombalarla yaralanmış ve işkenceler altında F tiplerine sevk edilirken, bütün bu kurumlar ne yaptılar?

Daha o güne gelmeden sus- muş ve sinmişler hepsi.

10-11 Aralık’ta saldırının işaretini vermişti iktidar. “Hapis- hanelere müdahale edeceğiz, kamuoyu desteğini keseceğiz” tehditlerini, tutsak yakınlarına saldırılar izlemişti. Polisler yürü- müştü “kan! intikam!” sloganla- rıyla.

Kızılay’da polisin, sivil faşist- lerin saldırısı karşısında bazı sol DKÖ ve partilerin kapılarını tut- sak yakınlarının yüzüne kapat- ması, “şiddet” karşısında ne ya- pacaklarını göstermişti zaten.

12 Aralık’ta tüm ÖDP örgüt- leri, “**Acil duyuru... Acil duyuru... Acil duyuru...**” başlığını ta- şıyan bir talimat aldılar. Talimat- ta şu maddeler yer alıyordu:

- ölüm oruçlarına ilişkin so- kak etkinliklerinin tümü bir sonraki karara kadar iptal edil- miştir.

- il ve ilçe örgütlerimizde bazı ÖDP’lilerin açlık grevleri derhal sona erdirilecektir.

- Tutuklu ailelerinin, konu- ğumuz olarak bulunduğu örgüt binalarımızda ilgili il veya ilçe yönetimimizin kararlarına ve denetimine aykırı olarak hare- ket etmeleri kesinlikle engelle-

necektir. (Bunun Türkçesi, tu- tuklu ailelerine ÖDP binalarında açlık grevi yaptırılmayacak, mevcut olanlar kovulacaktı.)

Daha şiddetin ancak “ş”si göstermişti kendini. 19 Ara- lık’taki kan gölü ortaya çıkma- mıştı daha.

Daha o günden sesini kesen- lerin 19 Aralık vahşeti karşısın- da ne halde olduklarını tahmin etmek zor değildir. Sustular. Sindiler. “Teröre karşı miting” çağrısına katılan o kurumlar, partiler, sadece ölüm orucu di- renişçilerine “bırakın” demek için ortaya çıktılar.

Peki şimdi neler söyleniyor:

DİSK Genel Başkanı Süley- man Çelebi, “herkesi yapılacak eylemlere katılmaya” çağırıp “Saldırıları karşısında **susmak ve sinmek yerine**, saldırıları ve onlara destek verenleri şiddetle kınayacaklarını” söylüyordu.

Soruyoruz Çelebi’ye; bu söz- leriniz 19 Aralık günü ge- çerli değildi. Niye o gün “**sus- mak ve sinmek yerine**”, “saldı-

şünceleridir.

Kitleler, çağrılarla değil, örgütlülükle hareket ettirilir; Baskının, terörün, demagojinin açıklık ve yoksulluğun çaresizliğinin, maişet derdinin, siyasi güvensizliğin bu kadar yoğunlaştığı bir ülkede kitlelerin sadece “çağrı”larla hareket edeceğini sanmak, siyasi saflıktır. Ama “çağrıcılar” bu kadar saf değildir. Onlar 22 Kasım’daki tabloyu “fiyasko” olarak da değerlendirmeyeceklerdir. Çünkü sivil toplumcu kafa, zaten mücadele deyince “kitlelerin” değil, STÖ temsilcilerinin temsili mücadelesini anlamaktadır. Sendikaların niye bu hale getirildiğinin cevabı da bu Avrupalı ÖDP kafasındadır... Sonuçta, bu kadar yoğun kitlelere duyurulan bir çağrının bu kadar az cevap bulması gösteriyor ki, kitleler örgütsüzdür, yeri gelince yüzbinlerce üyemiz var diye şişen konfederasyonlar, odalar da örgütsüzdür.

Medyanın rolünü abartmışlardır; Burjuva medyanın etkisini de yanlış değerlendirdi sol. Burjuva medya destekleyince alanların onbinler, yüzbinler tarafından doldurulacağını sandı. Çünkü mesela Susurluk döneminde medyanın böyle bir rolü olmuştu. Halktan kopuk veya düzenin icazetini temel alan her hareketin gündemini, ön-

görülerini burjuva medya belirler. Oysa devrimciler bilirler ki, burjuva medyanın oynadığı rol, sonuçta o çağrının kitlelerin talepleriyle, ruh haliyle örtüşüp örtüşmediğiyle orantılıdır. Medya, kendi başına bir güç değildir. Türkiye gerçeğini bilenler, “medya”nın estirdiği rüzgarların çoğu kez de etkisiz kaldığına tanık olmuştur.

Örgütlülük, radikallik, siyasallaşma karşıtı teoriler iflas etmiştir; Reformistler, “örgütlerle girmeyin, başınız belaya girer...” propaganda-sıyla apolitik veya terörün yıldırıldığı kesimlere seslenerek güçlenmek istediler. 80’lerin ortalarından bu yana yaptıkları asıl “çalışma” budur. ÖDP, yıllardır kitlelerin “örgüt”lerden, onların radikal eylemlerinden, sloganlarından kaçtığını iddia edip, eğer “radikal eylemler yapılmazsa, radikal sloganlar atılmazsa, pankartlar taşınmazsa, birey olarak çağrılar yapılsa...” kitlelerin ancak o zaman geleceğini söyleyip durmuştur. Evet, 22 Kasım’da ÖDP’nin istediği tüm koşullar mevcuttur. Devrimcilerin olmamasının ve oligarşinin büyük icazetinin rahatlığıyla istediği gibi şekillendirmiştir. Sonuç, ÖDP’nin yıllardır örgüt düşmanlığı üzerinde yürüttüğü politikaların da iflasıdır.

rıları ve onlara destek verenleri” şiddetle kınamadınız? Niye bugün daha “cesaret”lisiniz, o gün niye yoktu bu cesaretiniz. Bugünkü cesaretinizi nereden aldınız?

KESK Genel Sekreteri Mustafa Avcı “teröre karşı miting”ler için “yanlış tepkilerin emek örgütlerini dünya imparatorluğuna soyunan ülkelerin saflarına itebileceğini, sessiz kalmanın emek örgütlerini tümüyle onaylanmayan eylemleri yapanların safına sürükleyeceğini” söylüyordu.

Soruyoruz Avcı’ya. O gün, yani 19 Aralık’ta “sessiz kalmanın emek örgütlerini tümüyle onaylanmayan eylemleri yapanların safına sürükleyeceğinin” farkında değil miydiniz? Biliyoruz, 19 Aralık katliamını onaylamıyordunuz. Ama bu onaylanmayan eylemi yapanlara karşı sessiz kalarak, 19 Aralık’ı yapanların safına sürüklenmediniz mi o gün? 19 Aralık’ta-

ki “şiddet” karşısında, “emek platformu”nun öteki bileşenleriyle birlikte kitleleri meydanlara niye çağırmadınız da, bugünkü bu “şiddet” karşısında çağırıyorsunuz? Fark nedir?

Sorular elbette, o çağrıya katılan herkesedir.

Mesele ölenlerin “her şeyden önce insan” olması değil mi; 19 Aralık’ta katledilen 28 kişi de insandı. Mesele, Türkiye Cumhuriyeti vatandaşı olmasıysa, onlar da Türkiye Cumhuriyeti vatandaşıydı.

Evet, bilmek istiyoruz; O günkü şiddete karşı alanlara çıkma çağrısı yapmazken, bugünkü şiddete karşı bu çağrıyı yapmanız nedeni neydi?

Bu fark “teröre, şiddete hayır” diye ortaya çıkanların tutarsızlığını, samimiyetsizliğini gösteren farktır!

“Her türlü şiddet”e karşı oldukları riyadır; onlar “devletin şiddetine evet!”, devlet dışında-

ki örgütlerin şiddetine hayır diyorlar. Devlet katledilenlerin “terörist” olduğunu açıklayınca da “şiddete evet” diyorlar. O gün “şiddete hayır” diye ortalığa dökülenler, devletin şiddetinin aynı gün Bingöl ve Hatay’da 16 gerillanın katledilmesi karşısında sessizdiler.

“Terör ve şiddet karşısında sinmeyeceklermiş” de; geçin bunları! Devletin desteğiyle kimin ait olduğu belli olmayan soyut bir “şiddete” karşı çıkacak kahramanlığı(!) gösterebilirsiniz, ama devletin şiddeti karşısında sinersiniz. Türk-İş, Kamu-Sen gibileri açıkça o şiddeti onaylar da. Devletin şiddetine söyleyecek tek kelimesi yok, “her türlü şiddete” karşı gevezelik yapıyor... Şimdi bunlar biraraya gelip kalkmış herkesi “teröre şiddete karşı direnmeye” çağırıyor. Ne kadar samimi, tutarlı olduğunuz ortada işte.

“Kitle kuyrukçuluğu”

22 Kasım’da “kitle kuyrukçuluğu”nun ve “uvriyerizm”in (işçiciliğin), yeni bir örneğine daha tanık olduk.

“Emek örgütleri” çağrı yapıyor diye, “kitleler alanları dolduracak” diye, sosyalist oldukları iddiasındaki partiler, devlet mitinglerine katıldılar. Hem işçilik damarlarını kabartan bir durum, hem kitle kuyrukçuluğu anlayışı için uygun bir zemin vardı.

22 Kasım mitinglerine ilişkin değerlendirme yazımızda da okuyacaksınız; “kitlelerin alanları dolduracağı” öngörüsü, tümüyle burjuva medyanın etkisi altında yapılmış bir tesbitti ve bu partiler “kuyruğuna” takıldıkları “kitleleri” alanda bulamadılar.

Bulsalar ne olurdu? Bu, mitinglere katılma politikalarının doğru olduğunu mu gösterirdi? Elbette hayır! Belli koşullarda devlet mitinglerinde, düzenin kendi politikaları doğrultusundaki çeşitli eylemlerde de “kitle katılımı” olabilir; böyle bir durum ne otomatikman o eylemlerin içinde yer almayı haklı çıkarır, ne de o eylemleri otomatikman “doğru” yapar.

“Kitle kuyrukçuluğu”nun pusulayı şaşırdığı nokta da işte burasıdır. O “kitlelerin” olduğu her şeyi olumlamayı doğru siyaset sayar. Dahası, “kitleler” sözkonusu olunca aldanmaya da çok açıktır. Kitleler yoktur ama “kitlelerin olduğu iddiası” vardır, o iddialara çabuk inanır.

Çünkü, halktan kopukluk, kitle kuyrukçuluğuyla birleşince, burjuva medyanın bile yönlendirebildiği bir zayıflık çıkar ortaya. “Kitle kuyrukçusu” bu anlayış, burjuva medyanın “halk ayaklanması” diye yansıttığı Doğu Avrupa’daki karşı-devrimleri, komploları da bu anlayışı nedeniyle desteklemekte; çeşitli ülkelerde düzen içi çatışmalar temelinde ortaya çıkan “kitlesele hareketler” karşısında “devrimci dalga” diye heyecanlanmakta, adeta kitleleri görünce-duyunca tahlil yeteneğini kaybetmektedir.

22 Kasım mitinglerine “sosyalizm” adına katılın çağrısı yapan, bu anlayıştır.

Fakat sanılmasın ki, “kitle kuyrukçuluğu” her durumda kitlelerin peşinden gider. Hayır! Uzak ülkelerdeki “halk ayaklanmalarını” devrim diye selamlamakta acele ederken, o ayaklanma ve çatışmalar kendi ülkesinde oluyorsa, bu defa da her zamankinden daha ihtiyatlı olur.

Mesela Gazi ayaklanması karşısındaki tavırları böyleydi. Mesela, üç yıl önceki esnaf eylemleri karşısında da tavırları böyle oldu; bırakın o kitle hareketinin “kuyruğuna” takılmayı, o hareketi durdurma, disiplin altına alma çağrısı yaptılar. Hatırlanacaktır, o zaman da “işçi” damarları kabardı; Emek

Platformu bir kaç gün sonra ülke çapında disiplinli-düzenli eylemler yapacaktı, esnaflar da polisle çatışmayıp, o günü beklesinlerdi.

Esnaflara bekleyin dedikleri “Emek örgütleri”nin öncülüğündeki o “mücadele günü”(!) ise, işçi, emekçi hareketinin öfkesini boşaltma işlevini oynayıp sona erdirilmişti.

İşçilik, ülkemiz siyasetindeki yeri-rolü konusunda artık kimsenin kuşkusu olmaması gereken “Emek Platformu”nun, veya tek tek konfederasyonların durumunu görmeye de engeldir. Reformizm “emek platformu”na, o platformun sahip olmadığı ve bu haliyle asla sahip olamayacağı misyonlar yüklemekte, onun peşinden sürüklenmekte, “gündemi”ni de ona göre belirlemektedir. Arasına eleştirse de bu pratik durum değişmemektedir.

22 Kasım “teröre ve şiddete karşı miting” çağrısını “Emek Platformu”nun yapmasının o mitinglerin niteliğini, oynayacağı rolü değiştireceğini sanmaları da “emek örgütleri” dedikleri bu devlet sendikacılığına yükledikleri olmayan roller nedeniyledir.

Yanlış, onları “emek örgütleri” olarak adlandırmakta başlıyor; emekçilerin sendikal örgütleri, onların fiili durumunu tarif eder; fakat “emek örgütü”, siyasi bir sıfattır, onların emeğin çıkarlarını savunduğunu içerir.

Emek örgütleri, “sınıfın” çıkarlarıyla bakarlar. Proleter bilinçle bakarlar. “İşçilik” adına peşinden sürüklenen konfederasyonların hangisinde var bu özellikler?

İşçilerin belli bir konjonktürdeki düşünceleriyle, eylemleriyle proletaryanın düşüncelerini, eylemini sık sık karıştırırlar. Olması gerekeni var gibi görürler. İşçilerin mevcut toplumsal ortamdan, kültürden etkilenmediğini varsayarlar adeta. Öyle varsayımları için halkın farklı kesimleri içindeki örgütlenmeleri küçümser, hatta zaman zaman gereksiz görürler. Zaman zaman pratik onları zorlar, diğer alanları “keşfeder”ler ama, “işçi” kafa ilk fırsatta aslına döner.

“İşçilik”leri de işçi sınıfı içinde ciddi bir kitle çalışmasına dayanmaz. İşçiliklerin tek göstergesi, sendikal bürokrasiyi ele geçirme, onların peşine takılmaktır.

Ama gelin görün ki, bugün, 22 Kasım mitinglerinde, kitle kuyrukçuluğu ve işçilik, EMEP gibi, TKP gibi, çok eleştirdikleri ÖDP’nin peşine takmıştı. Çünkü “emek platformu” diye peşinden gittikleri

“paltformun” belli başlı örgütlerini ÖDP anlayışı yönlendirmektedir.

“Kitle kuyrukçuluğu”nun bir başka biçimi, öteden beri Irak’ta Savaş Hayır Koordinasyonu veya benzeri platformlarda yaşanmaktadır. KESK’in, DİSK’in “kitle getireceği” düşüncesiyle, oportünizm ve reformizm adeta “onlarsız olmaz” tavrını takınmakta, KESK ve DİSK (ve onun arkasındaki anlayış da) bu ortamı kullanıp dayatmalarda bulunmaktadırlar.

DİSK’in ve KESK’in ne kadar “kitle” getirebildiği de tartışmalıdır. DİSK, adeta örgütsüz bir sendika durumundadır. KESK’in eylemlerine bile “Genel Başkan düzeyinde” temsili katılmaktadır. Yıllardır kendi gücüyle örgütlediği tek bir kitle hareketi, eylemi yoktur. KESK, mevcutlar içinde halen belli bir dinamizi olan bir örgütlülüktür. Ama yönetimi onu her geçen gün atılaştırmakta, çağrılarını artık üyelerini harekete geçirmemektedir.

Hal böyle olunca, kitle kuyrukçusu kafa yapısından kurtulamayanlar için, onların olmadığı yerde “birşey yapılamaz” düşüncesi hakim olur ve ipe un serilir.

Kitle kuyrukçuluğunun en bariz göstergelerinden

biri de, sözkonusu “kitle örgütleri”ne tabi olup, ekonomizme saplanmaktadır.

Gündem, “emek örgütleri”nin gündemiyle paralel olunca, böyle olması da kaçınılmazdır. Bakın işçici ve kitle kuyrukçusu hareketlere, ne F tiplerini, ne katliam ve infazları gündemlerine almazlar kolay kolay. Çünkü “emek örgütleri”nin gündemine girmez bu konular.

Kitle kuyrukçuluğu, eylemde, direnişte de her türlü radikalliğe karşıdır. Kitlelerin “en geri” düşünce ve taleplerine seslenir; öyle kitleselleşeceğini sanır. Eylemler tırmandırılmamalıdır ona göre, direnişler radikalleşmemelidir. Polisle, jandarmayla çatışma, mücadelenin zararınadır. Bu anlayışın savunucuları, bu “taktik”leriyle yıllardır hiçbir alanda ciddi bir kitlesellik yaratamamışlardır, ama hiç de muhasebe yapmazlar.

Sayı 88

31

30 Kasım
2003

“Kendi kendine” konuşanlar!

Terör demagogilerinin ortalığı kasıp kavurduğu şu günlerde, sol adına, aydın olma adına kullanılan kimi sloganlara, deyişlere dikkatinizi çekelim dedik:

22 Kasım mitingleri için “Şiddete ve teröre karşı barış” adına yaptılar çağrılarını. Kime karşılar, o bile belli değildir.

“Şiddete ve teröre karşıyız” derken, bu sloganda şiddet kimi, terör kimi işaret ediyor. “Terör”, 15-20 Kasım eylemlerini yapanları, “şiddet” ABD’yi işaret ediyorsa, bu yanlış bir tanımdır. ABD’nin yaptıklarının da terör olduğunu reddeder. Tersiyse başka bir yanlış.

Emek Platformu adına alanlarda yapılan açıklamada kullanılan bir başka cümle, belki yukarıdaki sloganı anlamayı sağlayabilir: Açıklamada “Bush’un da şiddetin de esiri olmayacağız” deniyordu.

Biz ikisiyle de “her türlü şiddet ve terör” eylemini kastediyoruz deniyorsa, eylemi kime, kimlere karşı yaptığınız nasıl belli olacak bu sloganda. Kitleler fal mı bakacak?

Mesele, burjuvazinin kalıpları, kavramları içinde konuşmaktır. Muğlaklık, ne ondan ne bundan yana olmak, icazetçiliğin, reformizmin karakteristik özelliğidir.

Mesela denir ki “gücün terörüne de, terörün gücüne de karşıyız”. Çevrenizde, mesela işçiy-seniz, memursanız bir sendikada,

öğrenciy-seniz okulda, gecekonduluy-seniz mahallenizde, bir sorun etrafınızdakilere, ne anlıyorsunuz bu slogandan deyin.

Sloganın sahipleri “gücün terörü” derken Amerika, İngiltere gibi güçlü emperyalistlerin terörünü, “terörün gücü” derken de, güya, şiddet eylemlerine başvuran örgütlerin eylemlerini kastederek. Bilmece, bulmaca gibidir. Ama zaten bu üslupla konuşanlar da ya aydınlar, ya da “emekçi partisi, kitle partisi” olma iddialarına rağmen orta sınıf entellektüel kesimlerdir. Onlar halkı anlamaz, halk onların söylediklerini anlamaz. Sonra da niye katılım bu kadar az oldu diye şaşırırlar.

Tabii bu “muğlaklığın” özel bir nedeni vardır; emperyalizmle, işbirlikçileriyle doğrudan çatışmak istemezler. Mesela ABD Afganistan’a saldırırken “teröre de şiddete de hayır!” sloganını kullanmışlardı yine. Bundan ABD’nin Afganistan’a saldırısına karşı çıktıkları anlaşılıyor muydu sizce?

Elbette anlaşılmaz, onların istediği de bu zaten. Aynı 22 Kasım’da olduğu gibi... AKP işbirlikçiliğini açıkça söylemek bir yana, “ima” eden bir söz bile koymazlar sloganlarına. Niye, çünkü koyarlarsa, bu mitingleri öyle “icazetli” yapamazlar...

'İslamda Şiddet Yok' İse;

- ✓ Kanlı Pazar'ları ne adına yaptınız? Madımak'ta aydınlarımızı ne adına yaktınız? 'Şanlı Sivas Kıyamımız' başlıklarını hangi basın attı?
- ✓ Komünizmle Mücadele Dernekleri'ni ne için kurdunuz ve ne yaptınız?
- ✓ Tüm iktidarlar ve cuntalar tarafından devrimci mücadeleye karşı neden ve nasıl kullanıldınız?
- ✓ İslamcı basında, devrimcilerin katledilmesi neden, hangi çıkarlar uğruna alkışlandı ve onay görmeye devam ediyor?
- ✓ Katliam fetvaları verenler, hangi zihniyetin ürünü olarak 'camianız'da hala saygın ve otorite olabiliyor?

Kullanılma Tarihi Kanlı Tarihtir (1)

- ✓ Kullanma-kullanılma üzerine şekillenen bu kanlı tarihinizle, devrimcilere ve halkın mücadelesine karşı oligarşinin ve emperyalizmin saflarında savaştığınız bu tarihle hesaplaşmadan, söylediğiniz hiçbir şeyin inandırıcılığı olmayacaktır.

"Eylemleri yapanların islamiyetle ilgisi olamaz, Olsa olsa sapkındırlar" diyor kimi islamcılar, kimileri "müslüman olsa mübarek ramazanda yapar mıydı?" gibi, cehalete seslenen teoriler geliştiriyor, "dinde şiddet olmadığı" teorileri yapıyor.

İslamcılar, özeleştirisini yapmadıkları tarihlerine bakışlarında, emperyalizm ve oligarşi tarafından kullanılırken, nasıl vahşetler yarattıklarını da, 'şiddeti dışlayan islam' adına nasıl bir gayri meşru şiddet yarattıklarını da, ve bunları yapanların bugün iktidarda, ya da islamcı kesimin 'otoritesi' olarak köşelerinden fetvalar vermeye devam ettiklerini de çok iyi göreceklerdir.

Elbette bunun için, o tarihe cüretle bakabilmeli, üzerine örtmeden, "siz de hep bunları gündeme getiriyorsunuz, unuttunuz, bakın şimdi Amerika'ya karşıyız" demeden, geçmişle, o geçmişin yaratan kültürle, pragmatizmle, anti-komünizmle hesaplaşmalısınız. Aksi takdirde, söylenenlerin inandırıcılığı olmayacaktır. Zira, aynı kültür bugün iktidarda, islamcı basında olduğu gibi duruyor. Anti-komünist kafa yapısı, hala kendini devlete nasıl ispatlayacağını hesabı içinde devrimcilere "terörist" deyip saldırıyor. Dün, satırla, silahla saldırıyorlardı, bugün iktidar gücüyle, polisiye, medyasıyla saldırıyorlar. İstisnaları dışında islamcı kesimde bu anlayış mübahtır. Tarışmaların en yoğun olduğu günlerde dahi, İstanbul'da halka zarar veren eylemleri, bu konuda en küçük bir emare olmamasına karşın, nasıl devrimcilere yükleriz hesabı içinde olmaları kafa yapısındaki korkunç çarpıklığın tezahürüdür. Örnek mi? İşte okuyun:

Susurlukçu Ağar'a yönelik eylem hazırlığında olduğu iddia edilen bir devrimci tutuklanmıştır Ankara'da. İslamcı Kanal 7 hemen üzerine atladı. Tamam "islamcı terör" saldırılarından kurtulmanın yolunu buldum, dedi. Ağar'ı çıkardı ekranlara. Tarikatçı M. Akif Beki, "zamanlamaya dikkat, İstanbul'da bombalar patlamasının ardından..." diye başladı yorumlara ve Ağar'dan onay bekledi. "Bilinçli bir devrimci düşmanı" olan Ağar, bu ucuz oyuna, "her örgüt kendi doğrultusunda yürümeye devam eder, ilgisi yok" diyerek kesip atsa da, islamcı kafa ısrarla, bir bağlantı kurmaya çalıştı. İstanbul'daki eylemlerde ortaya çıkan adaletsiz kafa yapısı, propaganda, medyalarında işte böyle ortaya çıkıyor. Hak, hukuk yok. Çünkü düzen içidirler, böyle oldukları için düzenin kültürünü almışlardır. Şeriat dedikleri de, kapitalizme yeşil kılıf geçirmenin ötesinde değildir.

Şu gerçek bile çarpıcıdır, akıllarını başlarına getirmelidir; kendileri "sol terör... komünist terör" yaftalarını kolayca, hem de devrimcilerin halka zarar veren hiçbir eylemi olmamasına rağmen yapıştırırken, şimdi birileri de "adını koy" diyerek kendilerine yükleniyor. Ama hala onlar iflah olmaz devrimci düşmanlığını sürdürüyor.

Elbette içinde bulundukları durum bir sonuçtur. Sorun tarihlerinde, kültürlerindedir. Amacına ulaşmak için, "her yol mübah" diyerek her iktidar tarafından kullanıldılar, tetikçilik yaptılar, halkı düzen içinde tuttular. Aşağıda aktaracağımız, bu tarihin kısa bir özeti.

Din İstismarı Ve İktidarların Kullandığı İslamcılık Geleneği Menderesler'e Dayanır

Çok partili döneme geçiş, aynı zamanda dinin istismar edildiği, partiler ve iktidarlara tarikatların bağlarının kurulup, karşılıklı kullanma ilişkisinin geliştiği süreçtir. Din, en geniş kesime seslenip, oylarını almanın bir aracıdır burjuva partileri için. CHP dahi, 1947'lerde okullara yeniden din dersi koymasını örneğinde olduğu gibi, bu ilişkinin dışında olmamıştır.

Aynı yıllarda iktidara aday olan Adnan Menderes'in DP'si ise, daha iktidara gelmeden önce, bu ilişkileri geliştirip, onların üzerinden iktidara yürüme politikasını benimsemiştir. Nakşibendi şeyhlerini ziyaret ediyor, tarikatların desteğini almak için her şeyi yapıyorlardı.

1945-50 arasında kurulan 20'den fazla partinin çoğunun din istismarcısı olması tesadüf değildir. İstismarcılıkta birbirleriyle yarış halindedirler. Ancak belirttiğimiz gibi, Demokrat Parti bu işin kompedanıdır. Ve asıl olarak din istismarı DP ile birlikte temel bir politika olacaktır. Tayyip'in Menderes'e özenmesi, işbirlikçiliğinin yanısıra, bu yönüyle de boşuna değildir.

14 Mayıs 1950'deki seçimlerle iktidara gelen Menderes'in ilk işlerinden biri 17 yıldır Türkçe okunan ezanın Arapçalaştırılması oldu. Diyanet'e ayrılan ödenek artırılırken, 1953'te okullarda zorunlu kuran okutulmaya başlandı. Aynı yıllarda Kuran kurslarının da giderek yaygınlaştığı, 1925'te kapatılan türbelerin yeniden açıldığı görülmektedir. Ancak şu

istatistiki bilgi, tüm bu yapıların bir resmini görmek için yeterlidir. 1950-64 yılları arasında normal okulların sayısındaki artış % 50 iken, dini eğitim veren okulların artış oranı, % 700 olarak kaydedilmektedir.

Menderes'i iktidara taşıyan tarikatlar, hizmetlerinin karşılığını böyle almaktadır. Kullanma ilişkisi hep karşılıklı olmuştur. Nasıl Hizbullah'ı PKK'ye karşı kullanan Genelkurmay, öte yandan bir noktaya kadar gelişmesine göz yumduysa.

Bugün dahi Menderes'i büyük bir hayranlık ve şükranla anan islamcılar, o gün de tüm bu gelişmeleri coşkuyla karşılarken, DP'nin ABD ile geliştirdiği ilişkileri ve o ilişkilerin bugün ülkemizi nereye getirdiğini görmezden gelmeyi yeğlediler. Aynı kafanın, bugün de AKP karşısında sergilendiğini görebilirsiniz. Türban sorununu, İmam Hatipler sorununu çözün de, F tiplerinde tecrit zulmünü sürdürebilir, devrimcileri katletmeye devam edebilir, emperyalizmle bağımlılık ilişkilerini daha da geliştirebilir, onları ilgilendirmez.

Din bezirganı Tayyip, bugün nasıl bir yandan dini kullanıp iktidara olurken, öte yandan "dini kullanmadıklarını" söylüyorsa, Menderes de aynı politikayı uyguladı. 1952'deki bir konuşmasında şöyle diyordu Menderes; **"Din gibi mukaddes bir mefhumun, siyaset bezirganlarının aleti haline gelmesine bu memleketin tahammülü yoktur."**

Bürokrasi ve orduda hala etkinliği bulunan Kemalistler'den kaynaklı olarak "temkinli" adımlar atan Menderes, işbirlikçiliği geliştirdikçe siyasi ve

Sayı 88

33

30 Kasım
2003

Kanlı Pazar İçin Ne Diyorsunuz?

Rahmetullah Karakaya o gün, "din adına" katliam yapan güruhun içindekilerden biriydi. 2000 yılında, "İkitelli'de Biten Babı" adlı kitabında yazdıklarıyla o günü şöyle anlatıyordu:

"O gün ben de başımdan, yüzümden taş ve sopalarla yaralandım. O şuursuz, figüran kitlenin içinde yer almanın utancını bu satırları yazarak hafifletmeye çalışıyorum. (...) Emperyalizme, sömürgecilik karşı olması gereken dindar kitle, Türkiye'de hoyratça Amerikalı askerlerin fedailiğini yapabiliyordu. Bana öğretilen İslam'da buna yer yoktur. Onun için bunların arasından çekilmeyi görev bildim. (...)"

Bugün, eleştiriler karşısında, *"Amerika'nın Irak işgalini onaylarsanız cicisiniz... Süper gücün global politikalarına eklemelerseniz sizden şirini yok"* (**Ahmet Taşgetiren**, 25 Kasım, Y. Şafak) diyen islamcılar, Kanlı Pazarlar için ne diyorlar?

İbadet yerlerine saldırıyı islam yasaklar deniliyor.

Ülkemiz islamcılarının Kanlı Pazar'da **ibadet yeri**ni nasıl vahşetin kamufle yaptıklarına bakalım:

6. Filo'nun gelişinden dolayı güvenlik gerekçesiyle halkın toplu ibadetine kapatılan Dolmabahçe Camii, miting günü, 19 Şubat'ta toplu ibadete açılacaktır. Saldıracak gruplar burada namaza duracaklar, böylece göze çarpmadan kendilerini kamufle edeceklerdir. Namazda kiblelerinin emperyalizme dönük olması ise o gün gözü dönmüş güruhun aklına bile gelmez. Tıpkı, sonraki yıllarda ABD'nin yeşil kuşak projelerinde 'din adına' diyerek komünizme karşı savaşırken olduğu gibi.

İstanbul'daki eylemler için "bu eylemi yapanlar din adına yapıyorlarsa esas islamı vurdular" diyen **Abdullah Gül**, (o gün saldıran güruh içinde miydi bilemiyoruz!) vurulan yurtseverlerse dinin, ibadet yerlerinin kullanılmasında bir sakınca görüyor mu? Görüyorsa, bugün çıkıp Kanlı Pazar'ı anlatmalı, özeleştirisini vermelidir. Aksi, iktidar koltuğunda yaptıkları gibi, dinin, inancın emperyalizme hizmet için kullanılan bir araçtan başka bir anlamı olmadığını yeniden onaylıyor demektir.

ekonomik krizi de büyüdü ve kitle tabanının azalması karşısında tarikatlarla daha sıkı ilişkiler kurmaya başladı. Bu dönemde Nurcular ve Nakşiler'in öne çıktığı görülmektedir.

Dini kullanan riyakar islamcılarının vazgeçilmez propagandalarından biri, anti-komünizmdir. "**Komünizme karşı duracak ancak islamiyet kalesidir**" diyen DP de bununla birlikte dini istismar etmiştir. İslamcılar ise, bu kullanıma karşılığında, alabildiğine gelişmiş, örgütlenmişlerdir. DP, devrimcilere yönelik saldırılarına hız verirken, islamcı örgütlenme ve kurumlaşmalar da aynı hızda bir artış söz konusudur. Tıpkı islamcılar gibi devletin kullandığı bir başka kesim olan faşistler de bu dönemde örgütlenmişlerdir. henüz islamcılar kadar etkili ve sola karşı devlete yardımcı olacak güçte değildiler. Onların sahneye sürülüşü ileriki yıllarda olacak ve zaman zaman tek başlarına, zaman zaman da islamcılarla birlikte halkın mücadelesinin karşısına çıkarılacaklardır.

Kullanma Sırası AP'de; Komünizmle Mücadele Dernekleri Kuruluyor

27 Mayıs'la birlikte islamcılarının geliştirilmesi ke-sintiye uğrasa da, 27 Mayıs, tarikatlar, din-devlet ilişkileri konusunda ciddi değişiklikler yapacak den-li güçlü değildir.

DP'nin devamı olan Adalet Partisi (AP), daha yoğun olarak sivil faşistleri geliştirmeye, vurucu güç olarak kullanmaya ağırlık verse de, tarikatlara karşı, Menderes'in mirasını sürdürdü. 28 Şubat günle- rinde, ordu ile birlikte islamcılarının karşısında yer alan Demirel, Menderes'ten sonra, tarikatları kulla- nan, geliştiren iktidarların başında gelir. Gerici-faşist örgütlenme olan ve halkın devrimci mücadelesinin önünü kesmek için gündeme getirilen "Komünizm- le Mücadele Dernekleri" işte bu sürecin ürünü ola- rak ortaya çıktı.

1967'de AP, çıkardığı bir yasa ile bugün hala tar- tışılan, İmam Hatiplere üniversitelerin yolunun açıl- masının mimarlarından. Elbette bu ödüller verilir- ken islamcılarının, işbirlikçi tekellerin adamı Demi- rel'e verdiği destek, esas olarak tekellerin kitle ta- banı olarak kullanılmaktadır. Bu yıllarda, ileriki yıl- larda karşımıza Rabita'lar olarak çıkacak olan, ulus- laraarası islami gericilikle bağlar da kurulmaya baş- lanır.

Ortadoğu'daki Amerikan işbirlikçisi sermaye desteğiyle varolan "İlim Yayma Cemiyeti" bunun bir örneğidir. Finanse edenler arasında, bugün laik maskesi takan işbirlikçi tekellerin en büyüğü, Sakıp Sabancı da vardır. Diğer ise, dönemin Ziraat Oda- ları Birliği Başkanı, toprak ağası Fahri Tanman'dır. İşbirlikçi tekellerin ve toprak ağalarının islamcılar kullanma, karşılığında tarikatları geliştirme ilişkisi- nin bu somut örneği yokmuş gibi, bugün "islami te- rör"den sözeden bu çevreler, en az AKP islamcılığı

kadar riyakar ve yalancılardır. Sömürü düzenlerini korumak için kullanmayacakları güç yoktur. Kulla- nır ve işleri bittiğinde bir kenara atarlar.

Yine uluslararası gerici örgütlenmelerden bir di- ğeri ise **Rabita-ül-Alem-İslam Örgütü**'dür. Bu örgüt esas olarak Filistin başta olmak üzere, Ortado- ğu'daki devrimci gelişmeler karşısında islamcılarının devreye sokulması için, ABD tarafından kurulmuş- tur. ABD tekeli ARAMCO şirketi'nin kontrol ettiği Suudi Arabistan ve Emirlikler aracılığıyla 1962'de kurulan bu örgütün kurucularından ikisi dikkat çek- mektedir. Biri AP'li **Ahmet Gürkan**, diğeri ise islam- cı Sebilül Reşat Dergisi sahibi **Salih Özcan**'dır. Ra- bita aracılığıyla ülkemizdeki islamcı güçlerin, devle- tin bilgisi dahilinde desteklenmesi bu sürece daya- nır.

1967'lerde, bugün islamcı siyaset üzerindeki et- kisi bilinen Süleymancılar'ın ortaya çıktığını görü- yoruz. "Süleymancılık'ın selameti için her şey mü- bahtır. Yerinde yalandan, iftira etmekten korkma- yın. Bu harptir ve harpte her şey size helaldir." (Türkiye'de Gençlik Hareketleri, sf. 68) diyen Sü- leymancılar, esas olarak Kuran kurslarında örgüt- lenmeye başladılar.

"Zincirlerimizi Çözün, Komünizmi Durduralım"

1960'lı yılların sonu, devrimci mücadelenin de geliştiği yıllardır. Tüm dünyanın sömürücü güçlerini olduğu gibi, ülkemizdeki egemenleri de, sömürsüz bir dünya, bağımsız bir ülke düşüncesiyle yoksul halk kitlelerini, emekçileri ayağa kaldıran komü- nizm korkusu sarmıştır. İslamcılar, devletin bu kor- kusunu gördükleri ilk anda, çağrılarını da yaparak, "bizi kullanın" dediler.

"Komünizmi durdurmak ve ona karşı tedbir almak iddiası samimiye; tek çare dine sarılmak, islama kuvvet vermek... Müslümanların ellerin- deki ayaklarındaki zincirleri çözmek ve serbest bırakmak gerekir." (Bekir, Bekir, 4 Mart 1965 tarih- li İttihad Gazetesi'nden, aktaran Faik Bulut, İslamcı Örgütler, s.705)

AP iktidarı çağrıya olumlu karşılık verirken, öte yandan emperyalizmle bağımlılık ilişkileri de büyük bir hızla geliştirilmektedir. Buna paralel olarak da devrimci gençliğin anti-emperyalist mücadelesi de gelişmektedir. Tam da bu günlerde Amerikan 6. Fi- lo'su İstanbul'a gelir.

Komünizmle Mücadele Dernekleri'nde, Milli Türk Talebe Birliği gibi derneklere örgütlenen geri- ci-faşist güçler AP'lilerle birlikte saldırılara da başla- mıştır. TİP toplantılarına, mitinglerine saldırılarda, vurucu güç olan islamcılar, Kanlı Pazar'ın da vuru- cu gücü olabileceklerini kanıtlamışlardır. Devlet gevşettiği zincirlerini tümünden bırakır... **Sürecek...**

Sürecek...

“Terör” nakaratları, her durumda başka makamdan söylenir!

Terör üzerine ne çok konuşuyorlar değil mi! Ama çok konuştukları kadar çok şey söylemiyorlar bu konuda. Söyledikleri üç beş cümleyi geçmiyor. Onları eviriyor, çeviriyor, allıyor, pulluyorlar, ama esas değişmiyor.

➔ Derler ki mesela; “*Terörün dini milliyeti yoktur*”; Niye olmasın? “Terör” dediklerinin dünya halklarının çeşitli kesimlerinin mücadelesi ve eylemleri olduğunu gözönüne aldığınızda, bu sözün ne kadar anlamsız olduğunu da görürsünüz. Kimi silahlı mücadeleler, şu veya bu milliyet adınadır. Kimi silahlı eylemler, şu veya bu inanç adınadır. Farklı olarak, devrimcilerin mücadelesi din adına değildir, tek başına bir “milliyet” adına değil, her milliyet ve inançtan halklar adınadır; ama sonuçta devrimci mücadeleyi yürütenlerin de bir milliyeti vardır ve eylemlerinde ulusal onurlarını da savunmakta, o ulusun ezilenleri adına savaşmaktadır.

Aslında “*terörün dini milliyeti olmaz... terör terördür*” diyenlerin amacı, dünyadaki tüm ilerici, devrimci mücadeleleri, eylemleri amaçsız göstermektir. İşlerine gelince ad koyar, işlerine gelmeyince böyle derler. Mesela, yıllarca **faşist terör**’ün adını koymamış; “bana sağcılar cinayet işliyor dedirtemezsiniz” diye direnmişlerdir. Ama bol bol “**solcu teröristler**” demişlerdir.

Laik kesim AKP’ye “*bu terörün adını koyun*” diye bastırıyor; evet koyulsun; açık ki, El Kaide veya Hizbullah gibi örgütler, eylemlerini “islam” adına yapıyorlar. Doğru bulan olur, yanlış bulan olur, ama objektif olan onların bu eylemleri islami inançla ve islam adına yaptığıdır. Ama aynı laik kesim, Genelkurmay’ın terörünün adını koyabiliyor mu? Hayır! **Devlet terörü**’nü kullanmazlar pek.

➔ Derler ki mesela; “*teröre karşı birlik olmalıyız*”... Devrimcilerin, Kürt milliyetçilerinin veya islamcılarının her eyleminden sonra söylerler bunu. Niye? Kime karşı birlik olacağız? Mesela, 15-20 Kasım eylemlerinden sonra, “birlik” zamanı mı şimdi? Hayır, şimdi Amerikancıları, işbirlikçileri tecrit etmek zamanı... Çünkü bu ülkede bu eylemlerin yapılmasına neden olan onlardır... Öte yandan, “**devlet terörü**” söz konusuysa “*teröre karşı birlik olmalıyız*” çağrısını asla yapmazlar. Tersine, o zaman, kim devletin terörüne maruz kalmışsa, o kesimin yalnız bırakılmasını, onlara sahip çıkılmamasını isterler.

➔ Derler ki mesela; “*Terör hakkında halkı bilinçlendirmeliyiz*”... Bilinçlendirirler. Polis hemen her yıl, ilkokullardan liselere kadar “*terör dersleri*” verir; küçücük çocukların katıldığı toplantılarda ekranlarda katledilmiş, parçalanmış devrimcilerin cesetlerini gösterirler. “Terör hakkında bilinçlendirmek” dedikleri, sadece herkesin gözünü korkutmak; bakın bu düzene karşı çıkarsanız, sonunuz böyle olur mesajı vermektedir. Bunun dışında verdikleri ve verebilecekleri bir “bilinç” yoktur. Elbette halkımız terör hakkında bilinçlendirilmelidir. Terörü yaratan kim, uygulayan kim, emperyalizmin, faşist devletlerin terörüyle halkların şiddeti aynı kefeye konulabilir mi? Bunları herkes öğrenmelidir.

➔ Derler ki mesela; “*ulusça terörü lanetliyoruz*”... Bunu kanıtlamak için de sık sık “*Teröre inat hayat devam ediyor*” klişesini kullanırlar. Bu son dönemde bu klişenin en kararlı kullanıcısı ATV’den **Ali Kırca**’ydı.

Eylemlerden sonraki 1. Gün; “*Beyoğlu sanki teröre haykırıncasına ısl ısl...*” diyordu Kırca.

2. Gün; “*Beyoğlu saldırıya inat bugün de kalaba-*

Fırsat bu fırsat: Muhbirliğe çağrı!

Terör nakaratlarının değişmez parçalarındandır:

➔ Derler ki; “*Halkımız güvenlik kuvvetlerine daha fazla yardımcı olmalıdır.*”

Bununla iki şey istenir genellikle halktan: Birincisi, halkın, “güvenlik” adına gündeme getirilen yasaklara, kısıtlamalara, keyfiliklere karşı sessiz kalması. İkincisi, ihbarcılık!

Kendi suçlarını gizleyip, halkı yozlaşmaya çağırıyorlar. Halkı ihbarcılığa çağıracağına, o eylemlere yol

açan politikalarını değiştirir! İşbirlikçiliğe son ver ki, Irak’taki, Filistin’deki katliamdan sen de sorumlu olma.

Muhalliflere karşı uyguladığın sansüre son ver ki kimse sesini duyurmak için başka yöntemlere başvurmak zorunda kalmasın! İşkencecileri, infazcılar, katliamcılar cezalandır (ki, başkaları “şiddet”e başvurarak cezalandırmak durumunda kalmasın.)

Ama yapmazlar. Böyle olduğu içindir ki, halkın yardımcı olması gereken “zulüm güçleri” değil, bu sömürü, zulüm düzeninin sona ermesi için mücadele edenlerdir.

lıktı.” 3. gün: “Teröre inat Türkiye bayram havasına girdi”...

“Hayatın hiçbir şey olmamış gibi devam etmesi” bir tavır mıdır, yoksa başka nedenleri mi var? “Teröre inat Türkiye bayram havasına girmesi” bir inat mı, başka bir şey mi?...

Kırca’nın “teröre karşı tavır” diye lanse etmeye çalıştığı bu tablo sakın bir “duyarsızlığın” ifadesi olmasın. 50 kişi ölmüş, 500 kişi yaralanmış, barlar, pavyonlar açık, def-dümbelek çalmaya devam ediyor... Ne biçim tavır bu?

Tüm Beyoğlu esnafı eylemleri protesto etmek için mesela kepenk kapatsaydı, o zaman anlaşılırdı... Halk, bu “umursamaz” tavrıyla “saldınların benle ilgisi yok, bana karşı da değil” diyor belki de. Belki de 50-60 bin kişinin öleceğinin kesin olduğu bir deprem karşısında bile “sakin” duran bir halkın örgütsüzlüğü, çaresizliği, ve duyarsızlığı var karşınızda... Bunların hepsi ihtimal dahilinde. “Beyoğlu’nun her şeye rağmen kalabalıklığı” bunlarla açıklanabilir belki; ama sadece Kırca’nın dediği gibi açıklanamaz.

Öyleyse burjuva medya günlerce bunu niye işledi? Çünkü, tüm halkın “her türlü şiddete” karşı olduğu gibi bir imaj yaratmak istiyorlar, halkın eylemlerin nedenlerini bile tartışmayıp “mahkum” etmesini istiyorlar. Yani onlar pek çok kez yaptıkları gibi, olanı değil, olmasını istediklerini “haber” yapıyorlar.

Unuttuğumuz üç beş klişe daha kalmış olabilir. Ama bu konuda yaptıkları konuşmaların hepsini toplasanız işte bunlar. Evire çevire farklı kelimelerle bunları söyleyip duruyorlar. Örneklerini gördüğümüz gibi, söyledikleri hiçbir sözde tutarlı değildir. Her durumda esas olan emperyalizmin işbirlikçilerinin terörünü savunup, halkların mücadelesini mahkum etmektir. Duruma göre, aynı sözlerin anlamlarını değiştirirler. Dilin kemiği mi var?

DEVİRİMCİ SOL ANA DAVASINDA YER ALANLARA ÇAĞRIMIZDIR!

Devrimci Sol Ana Davası 23. yılında Yargıtay tarafından bozuldu. 1243 kişinin yer aldığı dava 1981 yılında açıldı. 1991 yılında Sıkıyönetim Askeri Mahkemesi’nin verdiği hükümle yargılama sona erdi. Bir idam, 33 müebbet hapis ve yüzlerce kişinin yüzlerce yılı bulan değişik hapis cezaları ile cezalandırılmasına dair hüküm, Üsküdar Ağır Ceza Mahkemesi’nce tüm sanıklar açısından Yargıtay’a gönderildi. Yargıtay 11. Ceza Dairesi yaptığı inceleme sonucunda 400 klasörden oluşan dava dosyasında 100 klasörün bulunmadığını tespit etti. Ve dosyayı eksik klasörler nedeniyle inceleyemeyeceğini, eksik belgelerin dosyanın esasına ilişkin iddianame, ifadeler gibi belgeler olduğunu belirterek dosyayı bozdu. Bozulan dosya Üsküdar Ağır Ceza Mahkemesi’ne gönderildi.

Elbetteki Devrimci Sol Ana Davası bu kadar kısa, özet ve kuru anlatılamaz. Bu davayı yaşadıklarıyla, tanıklıklarıyla en iyi sizler anlatabilirsiniz. Bu davada yer alanlar aylarca süren işkenceli sorgulardan geçirildiler, düşüncelerinden dolayı tutuklandılar. Yıllarca idam sehparlarının gölgesinde yargılandılar. İddianameler polisin, jandarmanın, savcılarının asılsız suçlamalarıyla hazırlandı. Bu davanın tutuklularını 2.5 yıl boyunca aileleri ve avukatlarıyla görüştürülmediler. Yüzlercesinin savunma yapması engellendi. Savunma yapanlar hakkında on yıllara varan cezalar verildi. Yine duruşmada savunmaları için kalem ve kağıt talep ettikleri için dövülerek du-

ruşma salonundan atıldılar. Tutukluların neredeyse her talebi baskı, işkence ve yasaklarla karşılandı. Bu dava sürerken 1984’te Tek-Tip Elbise dayatmasına, süren işkencelere ve savunma hakkının gasp edilmesine karşı ölüm orucu yapıldı. 4 Kişi öldü. Her duruşması hak kazanma mücadelesi ve 12 Eylül hukukunun yargılandığı gelişmelere tanıklık etti. Savunma hakkının engellendiği, yıllarca süren bu davada ceza yağmur gibi yağdı.

Tüm bunlar hangi iddia ve somut delillerle desteklenmişti? 23 yıldır süren yargılama neyin üzerinde yükseliyordu? Daha bu soruların cevapları verilmemişken kayıp olan 100 klasörden bahsediliyor. Peki 23 yılın hesabı ne olacak? Hepimizden, hepimizden alınan 23 yılın hesabı ki-me sorulacak?

Her fırsatta hukuk devleti olduğu iddia edilen bir ülkede yaşadığı iddia edilen bir ülkede yaşıyoruz. O zaman birileri bu 23 yılın bedelini ödemelidir. 23 yılda yaşanan işkencenin, baskının, sakatlıkların, yaralanmaların, ölümlerin bedelini ödemelidir. Ama bu bedel ödeyecekler asla bir mahkeme kaleminde çalışan birkaç memur olmamalıdır. Haklarımız var. Ağır bir haksızlığa maruz bırakıldık. Her türlü yasal yollardan hakkımızı aramalı hesap sormalıyız. 12 Eylül hukukunu yargılamalıyız.

Bunun için; **Devrimci Sol Ana Davası’nda yer alan herkesi Halkın Hukuk Bürosu’na çağırıyoruz.** Adres ve telefonlarımızdan bizlere ulaşabilirsiniz.

HALKIN HUKUK BÜROSU: Abide-i Hürriyet Cad. Arkan-2 Apt.

No: 210 Daire: 8 Şişli/İSTANBUL

Tel-Faks: 0 212 231 61 92 / 231 72 94

E-mail: halkinhukuk@e-kolay.net

Patlayan, Patronun Kâr Hırsı Katleden Kapitalist Düzendir

Karaman'ın Ermenek İlçesi'nde özel Özsayan Kömür Ocağı'nda 23 Kasım günü meydana gelen grizu patlaması 10 işçinin canını aldı.

Yerin 350 metre altında, akşam karanlığında 16.00-24.00 vardiyası olarak çalışmaya giren işçilerin bulunduğu sırada meydana gelen grizu katliamında, Ali Başar, Mustafa Aygün, Eyüp Göker, Yusuf Şahin, Abdullah Şengül, Hidayet Gürbüz, Ali Şenkal, Ahmet Bilgin, Sebahattin Ersoy ve Hasan Çelik adlı işçiler hayatını kaybettiler.

Tırnağımızla Kazalım...

Yakınlarını kaybeden aileler, sınıf kardeşleri ocağın önünde endişeli bekleyişlerini sürdürürken, bir kez daha kapitalist sömürü düzeninin insana değer vermediğine, patronun kâr hırsı için, biraz daha fazla kazanmak, sömürmek için hiçbir önlem almadığına tanık oldular.

Patlamanın üzerinden 24 saatten fazla bir zaman geçmiş olmasına rağmen, kurtarma çalışmalarına gelen ekibin, adeta normal bir günde mesaiye başlar gibi gelmesine aileler feryat etti. Yakınlarımızın cesetlerini bari bize vermeyeceklerse, izin versinler tırnağımızla kazalım bu kalyaları diye haykırdılar. Devletin yaptığı ilk iş, "güvenlik önlemi" almak oldu. Ama, yeni canlar ölmesin, emekçiler yerin yedi kat altında cansız bırakılmasın diye değildi bu önlemler. Ya işçilerin öfkesi patlarsa, ya aileler acılarını öfkelerine katıp sorumluların yakasına yapışırsa... Bunun içindi jandarma güvenliği.

**İnsana Değer Vermeyen Kapitalizmi
Eleştiren Herkese 'Terörist' Diyen
Tayyip'in Valisinin Yüzsüzlüğüne Bakın!
Güvenlik Şartlarını Yerine Getirmiyorsa
Neden Bir Yıldır Çalışmasına İzin Verdin?**

Böyle diyordu patlayan madene gelen Kara-

İşleri öfke ile uğurlarken, ailelerine başsağlığı diliyor, acılarını paylaşıyoruz. Önlem almayan, denetlemeyenleri ve katliamı sezsizce izleyen, emekçilere ölümden, işten atmadan başka hiçbir şey vermeyen din istismarcısı AKP'yi lanetliyoruz.

man Valisi İsmet Metin. "Bu ocak söz konusu nizamnamelerin tüm gerekleri yerine getirilerek, işletmeye açılmış bir ocak değildir" açıklaması yapıyordu utanıp sıkılmadan.

Peki kim denetleyecek bu gerekleri yerine getirip getirmediğini? Devlet. Peki sen kimsin? Devletin Karaman'daki en üst yetkilisi!

10 işçiye katleden düzenin valileri, bir hak arama eyleminde, bir işçi eyleminde polisi ve jandarmasıyla her türlü "güvenliği" nasıl aldırır, "güvenlik" diyerek hak arayanları susturmak için hangi yollara başvurur çok iyi bilinir. Katiller yüzsüzdür, yalancıdır, riyakardır. 10 Ocak sönmüş, 10 insan göz göre göre katledilmiş, AKP iktidarının ve onun valisinin canı yanmaz, Tayyip'in "kanına dokunmaz".

Madeni işleten Özsayan Şirketi'nin Mali İşler Sorumlusu Mehmet Yılmaz ile mühendis Zeki Demir gözaltına alınmış, tutuklanmış, Vali, "sorumluların cezalandırılacağını" açıklamış... Tüm yalan ve aldatma, öfkeyi yatıştırmak için başvuru oyunlardan biri. Bugüne kadar hangi patronu cezalandırdınız? Bu ülkede madenler başta olmak üzere iş cinayetlerinden bir dağ oluştu, hangisinin sorumlusunu cezalandırdınız, hangi patron şimdi hapisanede?

Bu sorulara cevaplarını veremez bu düzenin valisi. 40 bin insanımızı katleden depremde çürük binaları yapanlardan kim var şimdi cezalandırılan. Bilinçli şekilde, iktidara yakın diğer mütehitleri unutturmak için öne çıkarılan Veli Göçer dışında var mı? Yoktur.

Çünkü bu düzende insanın değeri yoktur. AKP islamcılığının, kimseye söz ettirmediği, eleştireni "başka galakside yaşamakla" itham ettiği düzendir bu. Kapitalizm yüzyıllardır "iş kazaları" diyerek onbinlerce emekçiye katletti tüm dünyada.

Bilinçli Katliam

Kömür ocağında bir süre öncesine kadar ustabaşı olarak çalışan Mehmet Yönden, cinayetin nasıl işlendiğini şu sözlerle anlatıyordu: "Ocak 336 metre derinliğinde. Ancak 226 metrede havalandırma deliği var. Biriken gazı tahliye edecek bir sistem yoktu".

Yine aynı ocakta, başka bir vardiyada olduğu için ölümden kurtulan Ali Güler isimli işçi ise bayram izinleri olmasaydı daha fazla insanın ölmüş olacağını hatırlatarak, geliyorum diyen katliamı şu sözlerle ifade ediyordu: "Havalandırma yetersizdi. 2 gün önce küçük bir kıvılcımdan ufak bir patlama çıkmıştı. Buna rağmen"

men önlem almadılar" (24 Kasım, Sabah)

Özelleştirin ki, Daha Çok İşçi Ölsün!..

Denilebilir ki, sadece özel işletmelerde mi oluyor iş cinayetleri? Evet sadece onlarda olmuyor, ama, hep daha fazla kârı ön planda tutan özel sektör, zaten insana değer vermeyen bir sistemin zorunlu olarak koyduğu kuralları da kaale almıyor. Yasa kural tanımazlık kapitalistlerin tüm dünyada bilinen özelliğidir. Bunu elbette tek başlarına ve iktidarlara rağmen yapmıyorlar. Onların onayıyla, gözyummasıyla yapıyor. Bergama altın madenini işleten emperyalist tekelin, mahkeme kararı olmasına, köylüler yıllarca madenin zararlarını anlatan eylemler yapmasına rağmen, dönemin iktidarı tarafından izin verilmektedir. Tekeller için, patronların çıkarı için hukuk, yönetmelikler, güvenlik önlemleri, halkın canı hiç önemli değildir.

En son yaşanan grizu katliamlarını bir hatırlayalım. Daha fazla sömürü hırsının nasıl emekçilere kan ve gözyaşı olarak döndüğünü görelim.

Aşkale'de 7 işçinin katledildiği, Zonguldak'da 4 işçinin katledildiği ve Ermenek'te 10 işçinin katledildiği işletmelerin tümü, özelleştirme yoluyla, TKİ'den kiralanmış maden sahaları idi.

Peki AKP iktidarı ne diyor?

“Babalar gibi satacağız, her şeyi özelleştireceğiz!”

İşte size bir işçi katilinin arsızlığı. Karaman valisi, kendisinin asıl sorumlu olduğu bir durumda neden ve nasıl böyle yüzüstü davranıyor, buradan belli. Kafa, aynı katil kafa!

Hiç unutmayın; kim ki, kapitalizmi savunuyor, özelleştirmelerin nimetlerini binbir türlü yalanla anlatıyor, halkı aldatmak istiyorsa; daha öncekilerde olduğu gibi, bu 10 işçinin katline de ortak oluyordur.

AKP'lilerin "Büyüklüğü" Halkın Yoksulluğuyla Mümkündür

Şu Ramazan ayı boyunca yaşanan şarlatanlıkları, yardım kuyrukları, iftar çadırları rezaletlerini bir düşünün; ya yoksullar olmasaydı, ya ekmeğe muthaç hale getirilmiş, çeşitli yöntemlerle bilingsiz ve örgütsüz bırakılmış ve bu nedenle yardımlara “şükür” diyen milyonlar olmasaydı...

AKP islamcılarını nasıl “cennete” gideceklerdi?

Nasıl, yardımsever olduklarının, yoksulu ne kadar düşündüklerinin, AKP'nin yoksulların partisi olduğunun ve daha bir yığın yalanın, riyanın propagandasını yapacaklardı?

AKP'liler aldattıkça, tekeller de, “iyi ki şu tarikatlar, islam-cı maskeli din istismarcısı partiler var, yoksa gecekondü yoksullarının öfkesini nasıl tutarız, beyinlerini nasıl uyuşturu-ruz, gelip plazalarda girdiğimizi keserler” diye düşünüyor. Birlikte aldatıp, sömürü pastasını birlikte paylaşıyorlar.

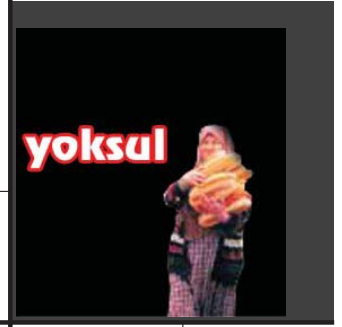
Hiçbir AKP’linin dilinden; “bu adaletsiz düzen değişmeli. Zenginle yoksul arasındaki bu uçurum yok olmalı, tüm emekçiler alınlarının karşılığını tam almalı, bu ülkede yaşayan tüm insanlar için eşitlik olmalı, sömürü üzerine kurulu düzen son bulmalı” sözlerini işittiniz mi?

Hayır, duyamazsınız bu sözleri onlardan. Çünkü, islamcılığın adalete, eşitliğe dayanan bir ekonomi politikası yoktur. Sömürü düzenini, yani kapitalizmi savunurlar. Faizin adına “kar payı” deyip, kapitalizme “adil düzen” vb. adlar uydurarak resmen halka karşı takkiye yaparak sömürüyü sürdürürler. Teorik plandaki bu gerçek, halkın günlük yaşamına çok daha aşağılık biçimde, büyük bir ikiye bölünmeyle yansıtılıyor.

Eline üç beş kilo kuru gıda olan bir poşet almış, son model arabasına binip, bir gecekondu evinin kapısını çalan bir islamcı patron gösteriliyor bir TV kanalında. Malum, patron da, TV kanalı da islamcı. Çok büyük fedakarlık yapmış da, iftar vakti yoksula yiyeceğini eliyle götürmüş de... AKP'nin yaratmak istediği tablo, bunun tüm ülke geneline yayılması, tarıkatların, AKP'lilerin "yardım"larıyla "büyüklüklerini" gösterdikleri, yoksulların onlara şükrettikleri bir ülke istiyorlar.

Tayyip'in eşi "Emine Sultan"ın tepeden bakan, sahte göz-yaşları dökerek gecekondulara ziyaretlerini düşünün. Hiçbirine de yanlarında TV kameraları, gazeteciler olmadan gitmezler. Ama, "başından gizlemesine rağmen..." diye yalan söylemeyi de unutmazlar. Yalandan kim ölmüş!

AKP'lilerin “büyüklüğü”, halkın yoksulluğuyla mümkündür. Halk aciz oldukça, kaderine razı geldikçe AKP'liler “halka yardım elini uzatan dini bütün yardımseverler” oyununu daha uzun süre sürdürme olanağı buluyor.

Yozlaş-tır-ma

Mücadele edilmesi gereken bir DÜŞMAN

Bölüm 2

SORUNUN BÜYÜKLÜĞÜ VE BOYUTLARI (devam)

Yazı dizimizin ilk bölümüne “Sorunun büyüklüğü ve boyutu” başlığıyla girmiştik. O başlığı devam ettiriyoruz.

Henüz üç ay önce yapılan bir araştırma “2003 yılı verilerinde, ekonomik suçlar olarak adlandırılan hırsızlık, kapkaç ve yankesicilikte de önemli bir artış meydana geldiğini, yalnızca bu suçlarda değil; **fuhuş, cinayet, uyuşturucu madde kaçakçılığı, gasp ve intihar vakaların da önceki yıllara göre artış olduğunu**” belirtiyor. Yani sorun giderek katlanıyor.

26 Temmuz 2003 tarihli gazetelerde yer alan bu araştırma sonucunun özellikle belirttiği bir nokta var: “suç profili gittikçe değişiyor; kimi kategorilerdeki suçlar azalırken **uyuşturucu ve fuhuş suçlarının sayısı**, gün geçtikçe artıyor.”

Uyuşturucu ve fuhuş; “Yozlaş-tır-ma” başlıklı çalışmamızın odağına da bu nedenle özellikle bu iki konu oturuyor.

Uyuşturucu ve fuhuşun arkasında emperyalizm ve oligarşik devletler vardır!

Kimle mücadele ettiğimizi bilmeliyiz. Uyuşturucuyla, fuhuşla mücadele aslında düzenle mücadeledir. Bu konuda gerçekten güçlü ve ısrarlı bir mücadele ortaya koyduğumuzda, karşımıza çıkan “mafya” değil düzenin kendisidir. “Mafya” olsa olsa, düzen adına tetikçilik yapar.

Uyuşturucu ve fuhuşun dünya çapında yaygınlaşması, emperyalist ve işbirlikçi devletlerin doğrudan ve dolaylı gözyumması sonucunu mümkün olmaktadır.

Emperyalizm, uyuşturucuyu iki türlü kullanıyor!
Emperyalizm uyuşturucu-

cuya gerçekten karşı mı? Kesinlikle hayır! Onyıldır Avrupa ve Amerika’da uyuşturucu ticaretinin ve kullanımının azalmak yerine artmış olması bile tek başına bunu gösterir.

Emperyalist ülkelerin “narkotik” mücadelesi, bir yanıyla göstermelidir, bir yanıyla da uyuşturucu ticaretini de, kullanımının ölçüsünü de kendi denetiminde tutmayı amaçlar.

Emperyalistler, uyuşturucu ticaretini “yasadışı finansman” kaynağı olarak, uyuşturucunun kendisini de kitleleri uyutmanın, yozlaştırmanın bir aracı olarak kullanırlar.

Bilimsel olarak biliniyor ki, uyuşturucu madde kullanan insan, benliğinden uzaklaşır; itiraz edecek, kavga edecek gücünü, mantığını kaybeder. Toplumsal sorunlara karşı ilgisi yok olur. Kısacası, egemen sınıflar için “**zararsız**” insanlar haline gelir.

Hemen bu noktada “*yok canım, emperyalistler de, oligarşi de uyuşturucunun bu kadar yayılmasını istemez*” denilebilir.

Evet, bir **sınır** vardır elbette. Emperyalistler veya onların işbirlikçileri için tek sınır, uyuşturucunun, alkolikliğin, üretim ve tüketim dengelerini bozmayacak düzeyde tutulmasıdır. Burada kavranması gereken şudur: Uyuşturucu da emperyalizmin ve işbirlikçilerinin kullandığı silahlardan sadece biridir. Halkın bir kısmını uyuşturucuyla, bir kısmını futbolla, bir kısmını dincilikle, şovenizmle... etkisizleştirir.

Dünya çapında emperyalistler ve işbirlikçileri tarafından organize edilen tüm kanlı ve kirli işlerde olduğu gibi, uyuşturucuda da bu işin kompedanı CIA’dır. CIA, karşı-devrimci operasyonlarını finanse etmek için uyuşturucu ticareti, kara para aklama, silah kaçakçılığı gibi her türlü aracı mübah sayar.

CIA, özellikle Nikaragua’da, Honduras ve El Salvador gibi ülkelerde oluşturduğu kontrgerilla güçlerinin finansmanını, silah ihtiyaçlarını bu “kaynak”tan sağlamıştır. Özel olarak bunları belirtmemizin nedeni, bunların tümüyle açığa çıkmış ve çeşitli raporlara ve kitaplara konu olmuş olmasıdır.

CIA o kadar bu işin içindedir ki, uyuşturucu tacirlerine, silah kaçakçılarına yönelik, Amerika’daki diğer güvenlik birimlerinin yaptığı operasyonlar, her seferinde doğrudan CIA müdahalesiyle engellenmiştir.

Aynı Amerika, mesela Kolombiya’da karşı-devrimci müdahalesine “kokaya karşı mücadele” olarak adlandıracak kadar da yüzsüzdür.

Emperyalizm haklara karşı bir yandan en vahşi terörü uygularken, bir yandan da gerçek

Sayı 88

39

30 Kasım
2003

yüzünü gizlemek için yalan ve demagojilere sarılır. Kimi zaman “insani yardım”, kimi zaman “barışı koruma”, halklara saldırının kılıfı olur. Uyuşturucu konusunda da durum aynıdır. Uyuşturucu ticareti ve kullanımını teşvik eden emperyalistler, “uyuşturucuyla mücadele”yi de kimseye bırakmazlar!

Avrupa’da ise, CIA benzeri faaliyetlerin yanı sıra, artık “uyuşturucunun” yasal kullanımı aşamasına geçilmiştir. Her türlü yozlaşma unsurunun alenileştirilmesi, yasallaştırılması aşamasını yaşayan Avrupa, çürüme yolunda ilerlemektedir.

Uyuşturucu ticaretiyle beslenen devlet

Sorunun büyüklüğü ve boyutunu ortaya koyan belirleyici olgulardan biri, uyuşturucu, fuhuş işinin emperyalist ve işbirlikçi devletlerin eliyle yürütülen bir “yozlaştırma operasyonu” olmasıdır.

Türkiye’deki uyuşturucu trafiğinin nasıl işlediğine ve devletin bundaki rolüne ilişkin OECD, BM gibi emperyalist kuruluşlar şimdiye kadar sayısız rapor hazırladılar. Bu kurumların bugüne kadar yayınladığı raporlarla Türkiye birçok defa “uyuşturucu ticaretinin kilit noktası” ve “kara para aklama merkezi” ilan edildi.

Ütrecht Üniversitesi’nde çalışan iki kriminolog (Prof. Dr. Frank Bovenkerk ve Dr. Yücel Yeşilgöz) 1998’de “Türkiye’nin Mafyası” adlı bir kitap yayınlamışlardı. Yaptıkları araştırmada vardıkları sonucu “Türkiye’de uyuşturucu ticareti üstten aşağıya organize ediliyor” diye özetliyor ve Başbakan Tansu Çiller’in dahi uyuşturucu ticaretine karıştığını ortaya koyuyorlardı. Keza, Frankfurt’ta bir eyalet mahkemesi Tansu Çiller’in eroin ticaretine bulaştığını bir mahkeme kararıyla resmileştirdi. O zamanlar oldukça yankı uyandırdı bu kitap ve mahkeme kararı. “Siz bizim başbakanımıza nasıl uyuşturucu taciri dersiniz” gibi bazı yazılar çıktı burjuva basında. Ama Türkiye Cumhuriyeti bunları tekzip edemedi, yalanlayamadı. Üzerine gidemedi konunun. Gerçeğin açığa çıkmasından korktular.

Türkiye’nin o zamanki bütçesi 48.4 milyar dolardı; buna karşın yine TBMM araştırma komisyonunun açıklamasına göre 50 milyar dolarlık bir uyuşturucu bütçesi sözkonusudur.

Avrupa’da tüketilen uyuşturucunun % 80’i Türkiye’den çıkış yapıyor. Ekonominin kimilerine göre % 70’i, karapara, uyuşturucu, silah kaçaklığı üzerinden dönüyor.

Düşünün; Türkiye’nin bütçesini aşan bir rakama ulaşıyor uyuşturucu ticareti. Bu kadar paranın ve uyuşturucu trafiğinin devletten habersiz

**Ya
‘devlet için’
kurşun sıkan-
ların ‘devlet
için’ ticaretini
yaptıkları uyuşturucu paketleri ne olacak?**

dönebilmesi mümkün mü? Susurluk döneminde açığa çıkanlar, bu trafiğin de “devletin zirvesi”nden yönetildiğini gösteriyordu. Çatlıların, Yaşar Öz’lerin devletin bilgisi ve gözetimi dahilinde uyuşturucu ticareti yapmalarından tutun, askeri araçlarla eroin taşınmasına, askeri helikopterlerle nakledilmesine kadar... her şey ortadadır.

1985’te ‘80 cuntası generallerinden Haydar Saltık’ın görevli bulunduğu İsviçre Başkonsolosluğunda Abdullah Çatlı, Alaattin Çakıcı, Mehmet Şener, Fahri Yiğit ve İnterpol tarafından eroin kaçakçılığından aranan Avni Karadurmuş’la toplantı yaptığı tanıklı, belgeli ortaya çıkarıldı. General Veli Küçük, telefonundan neredeyse tüm mafyacılarla sürekli irtibat halindeydi. Emekli olduktan sonra da herkes onu Sedat Peker’in yanında görüyordu.

1987 yılında kamuoyuna yansıyan MİT raporunda generallerin, polis şeflerinin uyuşturucu trafiğinin odağında olduğu yazıldı.

Kontrgerilla şeflerinden Mehmet Ağar’ın Susurluk sonrası yaptığı açıklamada “Her şey MGK’nın bilgisi dahilindedir. Kararlar oradan alınır. Devletin kırkbin türlü gizli kapaklı işi vardır.” sözleriyle anlattığı kırkbin türlü gizli işten biri de budur.

Son bir çarpıcı örnek olarak “kurye kız” Dilek Örnek’i hatırlatalım; Bu kuryenin, sadece ‘96 yılı içinde 58 defa Türkiye’ye uyuşturucu parası getirmesi ve bu paraları Özel Harekat Eski Başkanı İbrahim Şahin’in adamlarına teslim etmiş olması, işin hem niteliğini, hem de boyutunu gösteren bir başka örnektir.

Bütün bunlar, uyuşturucu ticaretinin devletin denetimi altında olduğunu göstermeye yetecek kanıtlardır. Oligarşi, halka karşı savaşında salt işkence ve katliam politikalarıyla yetinmeyip, zehir tacirliği yaparak da halk düşmanlığındaki pervasızlığını göstermektedir.

Bunu görmek şu açıdan önemlidir; polis dahil, bu düzenin hiçbir kurumu, uyuşturucuya, fuhuşa karşı mücadele edemez; halkın, demokratik kurumların bu konudaki mücadelesinde o kurumlarla “işbirliği” yapılamaz.

Kitle çalışması:

Politik mücadele aynı zamanda “kitleleri kazanma” mücadelesidir!

Önceki sayımızda “oligarşinin kitle çalışması” başlığı altında, polisin devrimcilere karşı “*halkı devrimcilerden uzaklaştırmak*”, dolayısıyla “*devletin saflarına kazanmak*” için başvurduğu yöntemlerden örnekler vermiş, böyle bir konuda devrimcilerin yetersizliğinin kabul edilemez olduğunu vurgulamıştık. Konuyu devam ettirelim.

Etrafınızda olup bitenleri gözden geçirdiğinizde, devletin ve başta polis olmak üzere devletin değişik kurumlarının kitlelere yönelik sürekli bir “faaliyet” içinde olduğunu görebilirsiniz. Mesela, Samsun Gençlik Derneği’nin geçen hafta okullarındaki soruşturma ve cezalarla ilgili yaptığı açıklamada şöyle bir bölüm geçiyor: “*Bilim yuvası olarak bilinen üniversitelerden bahsediyoruz, Nazi kamplarından değil. Ancak 'bilimsel' olduğu iddia edilen bu üniversitelerde polis idareye baskı yapabiliyor. Hangi öğrenciye, hangi sebepten, ne ceza verilmesi gerektiği hakkında sayfalarca talimat hazırlayabiliyor.*”

Evet hazırlayabiliyor.

Okuldaki iki üç öğrenciyi attırmak için ısrarlı bir çaba sarf ediyor. Üniversite yönetimini onlar hakkında soruşturma ve cezaya “ikna” etmek için araştırmalar, takipler yapıp *sayfalarca yazıyor*.

Peki hangi sendika, hangi oda, hangi dernek, gündemi takip edip üyelerini, bu gündemle ilgili bilgilendirmek için “sayfalarca” yazıyor? Hangisi, bulundukları alanlardaki halk düşmanlarını, karşı-devrimci politikaların uygulayıcılarını teşhir etmek için böyle ısrarlı, sistemli bir çaba içinde? Onlar

hakkında mektuplar yazıp tüm üyelerine, tüm mahalle halkına, tüm okul öğrencilerine, fabrikadaki tüm işçilere post alıyor mu?

Sendikaların sıradanlaşmış, mücadele ve örgütlenme açısından neredeyse işlevini kaybetmiş bir kaç yayın çıkarmanın dışında, böyle dinamik, somut bir çalışma hemen hiçbirinde yoktur. Hatta kimilerinin doğru dürüst bir iç yayını bile yoktur.

Çıkarılan yayınlarda ise “ücret maaş rakamları”, “özlük sorunları” dışında çok az şey bulabilirsiniz. Sanki bu memurlar, bu işçiler, bu doktorlar, mühendisler bu ülkede yaşamıyor; ülkedeki hiç bir şey onları ilgilendirmiyor.

Mesela düşünün; ülkemizdeki yüzlerce sendika, yüzlerce oda, dernek, acaba bir tanesinin, dört yıldır gündemde olan F tipleri hakkında, üyelerine, F tipleri şöyledir, şunun için yapılmıştır, diğer ülkelerdeki örnekleri ve sonuçları şunlardır diye “sayfalarca yazılmış” bir yazısı var mı?

Kitle çalışması dinamik bir faaliyettir. Bürokratik bir tarza sığmaz. İşte dergi çıkarıyoruz, basın açıklamaları yapıyoruz, kongrelerimizi yapıyoruz demekle kitle çalışması yapılmış olmaz.

Bu tarzla bırakın yeni üyeler kazanmayı, mevcut üyelerini de eğitemez, dönüştüremez, geliştiremezsiniz.

Mahalli örgütlenmelerin, sendikaların, derneklerin, kısacası her türlü örgütlülüğün yöneticileri şunu düşünmelidir; kendileri üleriyle, taraftarlarıyla haftada, ayda belki en fazla birkaç kez görüşüyorsa, o insanın kafasına günün 24 saati medyadan, çevresinden düzenin propagandaları, demagojileri akıyor.

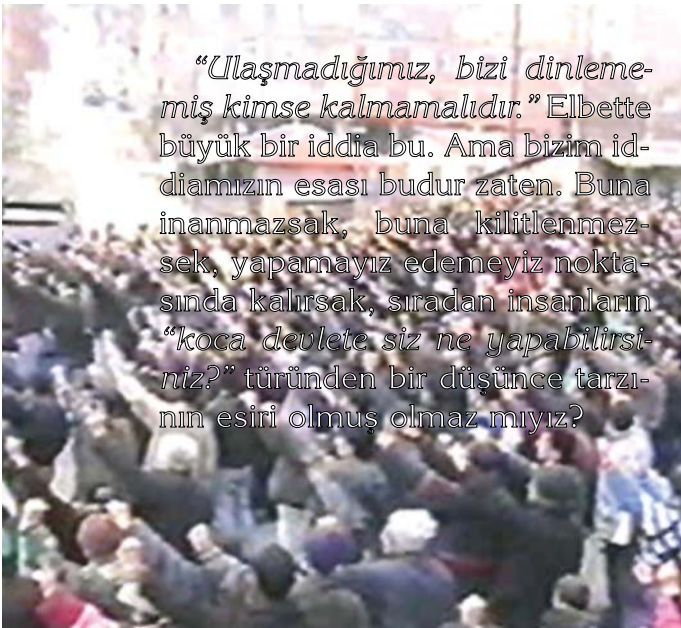
Böyle “eşitsiz” bir ortamda o insanları devirme, mücadeleye kazanmak imkansız denecek kadar zordur.

Kitle çalışması, insanları ideolojik, politik olarak sürekli beslemektir. Gündemdeki her konuda onun beynine ulaşmak, kafasındaki soruları tartışmak, ve bunu mümkün kılacak ilişkiler ağı ve ortamı yaratmaktır.

Bu ilişki yoksa, zaten hiçbir şey yerine getirilemez. Eğer çalışma yaptığımız alanda kitlelerle bağlarımız gevşekse, polisin, işbirlikçilerin veya diğer düzen insanlarının orada neler yaptığından, hangi tür propagandalar geliştirdiklerinden, hangi spekülasyon ve karalamalara başvurduklarından kısacası ne olup bittiğinden haberimiz bile olmaz.

Okulda, fabrikada, işyerlerinde, mahallelerde “bugünlerde bizim burada neler konuşuluyor?” sorusunun cevabını mutlaka bilmeli orada çalışma yürütenler. Bu bilinmiyorsa, orada kitle çalış-

“Ulaşmadığımız, bizi dinlememiş kimse kalmamalıdır.” Elbette büyük bir iddia bu. Ama bizim iddiamızın esası budur zaten. Buna inanmazsak, buna kilitlenmezsek, yapamayız edemeyiz noktasında kalırsak, sıradan insanların “koca devlete siz ne yapabilirsiniz?” türünden bir düşünce tarzının esiri olmuş olmaz mıyız?

ması ya yoktur, ya “kapalı devre” sınırlı bir çevre içinde sürdürülmektedir. Dolayısıyla, gündemini, ruh halini bilmediğiniz insanlara nasıl sesleneceğinizi de bilemezsiniz.

Biz nasıl olsa şu konudaki tavrımızı açıkla-
dık kolaycılığıyla yetinilemez; şunu mutlaka
gözönünde bulundurmalıyız: “... halk kitleleri
devletin ideolojik, politik, ekonomik yönlendir-
mesiyle, burjuvazinin çizdiği ideolojik sı-
nırlar içinde düşünür ve çözüm yollarını bu
çerçevede arar. Dolayısıyla çözüm yolunun
bu çerçevede olmadığını gösterebilmek için
onların ilgi duyduğu ve yönlendirildiği he-
men her konuya bizim de ilgi duymamız, bur-
juvazinin yönlendirmelerini etkisiz kılmamız
gerekir. Bunun... diğer önemli bir yanı halk
kitlelerinin kavrayabileceği somut, güncel ve
ısrarla sürdürülen etkili propagandalardır.”
(Kongre Raporu’ndan)

İdeolojik, politik haklılığımızın en net gös-
terilebileceği bir zemin var. AKP’nin, devletin
devrimcilere, halka karşı politikalarını teşhir
edebileceğimiz uygun bir zemin var. Ve iktida-
rın, devletin, hükümetin, ordunun, polisin,
söyleyecek hiçbir şeyleri yok. Fakat bu ortam
bizi kendiliğinden güçlendirmez. Biz bu orta-
mı ısrarlı, yoğunlaşmış bir kitle çalışmasıyla
değerlendirebilirsek bu olgular bize güç katar.

Daha önceki bir yazımızda şöyle demiştik:
“ulaşmadığımız, bizi dinlememiş kimse kal-
mamalıdır.” Elbette büyük bir iddia bu. Ama
bizim iddiamızın esas budur zaten. Buna inan-
mazsak, buna kilitlenmezsek, yapamayız ede-
meyiz noktasında kalırsak, sıradan insanların
“koca devlete siz ne yapabilirsiniz?” türünden
bir düşünce tarzının esiri olmuş olmaz mıyız?

Önümüze çıkarılan engeller, imkansızlıkla-
rımız çoktur; bunları kimse yadsıyamaz. Ama
bugünkü yetersizliği sadece bunlarla açıklaya-
mayız. Solun kitlelere gitme tarzında, kitle ça-
lışması anlayışında bir aşınma-dejenerasyon
vardır, sorunun en önemli halkalarından biri
budur. Solun önemli bir bölümünde kitle ça-
alışması adeta unutulmuştur; “devrimci örgütle-
yendi” geleneği, aşınmıştır. Bu aşınmada si-
vil toplumculğun, reformizmin etkileri üzerin-
de çokça durduk geçmişte. Reformizmin ha-
yatın her alanında iflası yaşadığı bir noktada
artık bunun etkilerinden söz etmek, kimse için
bir mazeret olmamalıdır. Hayatın her alanın-
daki devrimciler, devrimci çalışma tarzını, kit-
le çalışması anlayışını hakim kılmalı, tüm gü-
cüyle, oligarşiye karşı dişe diş bir ideolojik-
propagandif-politik savaş içinde kitleleri ka-
zanmaya ve örgütlemeye yönelmelidir.

Amerika’nın “BAAS” korkusu

Hemen tüm göstergeler, Irak direnişinde
BAAS’çıların önemli bir yer tuttuğunu gösteriyor.
Amerika’nın ve Amerikancıların Irak üzerine tah-
lillerini bir kez daha iflas ettiren bu durum karşısın-
da, Amerika yine BAAS’çıları hedef alan operas-
yonlar başlatmış durumda.

“BAAS dönemine” ait olduğu ileri sürülen “iş-
kence videoları” piyasaya sürülürken, **28 bin öğ-
retmen de, daha önce BAAS Partisi’ne üye ol-
dukları gerekçesiyle görevden alındı.** Sağlıktan
eğitime, belediye hizmetlerinden ticarete tüm top-
lumsal hayatı felç eden işgalciler, BAAS direnişi
karşısında duydukları korku nedeniyle, asgari dü-
zeyde süren eğitimi de ortadan kaldırmakta sakın-
ca duymuyor. Iraklı çocukların eğitimi işgalci
Amerika’nın derdi değil tabii ki.

Amerika, direnişin başlangıcında direnişçileri
“sadece dışarıdan gelen radikal islamcı militanlar”
diye göstermek istedi. Böyle olmadığı ortaya çı-
kınca sadece “sunnilerin” direndiğini ileri sürmeye
başladı. “Sunni üçgeni” kavramı bu imajı pekiştir-
mek için kullanıldı. Fakat özellikle son haftalarda
bu “üçgen” dışında da güçle direniş eylemleri ya-
pılması, Amerikan helikopterlerinin düşürülmesi
bu iddiayı da çürütüyor. Hiç kuşku yok ki, Kürtle-
r’in önemli bir bölümü Amerika’yla işbirliği yapar-
ken, Şiiler’in bazı kesimleri de silahlı direnişe uzak
duruyor. Fakat bu ne direniş içinde Şiiler’in, Kürtle-
r’in olmadığını ne de direnişin siyasi olarak Irak
halkının direnişi olduğu gerçeğini değiştirir.

İran’a Kuşatma Sürüyor

BM Uluslararası Atom Enerjisi Ajansı (IAEA)
Başkanı Muhammed El Baradei, İran’ın nükleer
anlaşmalarla ilgili yükümlülüklerini yerine getir-
mediğini açıkladı. Benzer açıklamalar, aynı kişi ta-
rafından Irak saldırısı öncesinde de yapılmış, saldı-
rı gerekçesi adım adım olgunlaştırılmıştı.

Baradei’nin açıklamasının dışında, IAEA yöne-
tim kurulu, İran’la ilgili Fransa, İngiltere, Almanya
ve ABD’nin istediği bir karar daha çıkarttı: Dışişle-
ri Bakanı Powell’in “çok memnun kaldıklarını” be-
lirttiği kararda, “İran’ın nükleer silahlar yükümlü-
lüklerini yerine getirmemesi halinde IAEA yöne-
tim kurulu acilen toplanarak bütün seçenekleri de-
ğerlendirir” denilerek saldırıya kapı aralanıyor.

Kuşatmanın öteki ayağı olarak İsrail de “İran’ın
nükleer silahlanmasına karşı tek taraflı askeri ope-
rasyon başlatabileceği” tehdidinde bulundu.
Irak’ta uygulanan senaryo, aşağı yukarı değiştiril-
meden İran için sahneye konmaya devam ediliyor.

Av. Vesile Yücel Yaşadıklarını Anlatıyor Almanya'da İşkence, Hukuksuzluk, İrkçilik

Köln Büromuzun Koblenz savcılığının emri ile, Alman polisi tarafından basılıp talan edilmesi sırasında, tartaklanan, gözaltına alınıp işkence gören Av. Vesile Yücel ile, baskın sırasında ve gözaltında yaşadıkları üzerine görüştük.

Savcı emriyle avukata işkence

Av. Vesile Yücel: Ekmek ve Adalet Bürosu'nun basıldığı haberini aldım ve aramada avukat olarak hazır bulunmak için gidip savcıya kendimi tanıttım. Matuşke isimli bir siyasi polis, savcı olmasına rağmen müdahale etti. Benim aynı davada başkasını savunduğumu, ki öyle bir durum yok, bulunamayacağımı söyledi. Savcı şaşkın şaşkın bakarken, polis benim çıkmamı söyledi, itiraz ettim. Savcı, Koblenz savcılığını arayıp durumu netleştireceğini, dışarda beklemem gerektiğini söyledi. Ben avukat olduğumu ve aramada hazır bulunacağımı, gitmeyeceğimi söyledim. Bunun üzerine savcı kaba kuvvete başvurmakla tehdit etti. Ben ısrar edince, savcı talimatıyla bir bölük çelik yelekli polis üzerime çullandı, kolumu birden arkaya çevirerek kafamı eğip, beni sürükleyerek binanın girişine götürdü.

Neler yapabileceğimize şaşıracaksınız

Bağırdım, "Alman polisi avukatlara işkence yapıyor" diye. Daha da sert, kolumu kıracak şekilde arkaya burkmaya başladı. Büro sahibi polisin tavrını "avukatıma dokunmayın, işkence yapıyorsunuz" diye protesto edince, onun da gırtlığını sıkıp, ağzını kapatıp, kelepçelediler. Koridorda kelepçe takıp, duvara yaslayıp, yanıma birkaç çelik yelekli polis koydular. Biri küfredip iteklemeye başladı. Ben geri itekleyince "polise mukavemetten" dava açmakla tehdit ettiler.

Karakola götürüldüm. Çantamı incelemeye, bana 'soyun' demeye başladılar. İtiraz ettim. Avukat olduğumu hatırlattım. Polis, "daha neler yapabileceğimizi göreceksiniz ve hayret edeceksiniz" diye tehdit etti. Ben soyunmayınca zorla duvara dayayıp, kelepçeleri çıkarıp ceketimi, kemerimi, tokamı, saatimi, yüzüğümü ve küpelerimi zorla çıkardılar. Çantamı masaya boşalttılar.

Zorla soydular

Derhal baroyla konuşmak istediğimi, yaptıklarının hukuka aykırı olduğunu söyledim. Bir grup siyasi polis, küfür ederek geldi. Birisi "pis

cadaloz karı, sen daha görürsün" diye küfür ve tehditlere başladı. Hücreye götürdüler. Soyunmak istemeyince 'talimat böyle, soyuncaksın, soyunmazsan zorla soyarız' dediler ve zorla, iç çamaşırlarım dahil olmak üzere soydular.

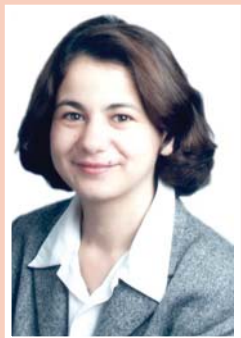
Hakkımda herhangi bir suç şüphesi olup olmadığını sormam ve bir meslektaşımın görüşmek istediğimi söylemem fayda etmedi. Bu işkencedir dediğimde de 'sen geldiğin yere git de, işkence neymiş görürsün' cevabı verildi. Alman vatandaşı olmam önemli değildi, siyah saçıma, esmer tenime bakarak aşağılamış oldukları belli oluyordu. Sarışın ve açık tenli biri olsaydım ve adım "Vesile" değil "Helga" olsaydı herhalde bu cümle kullanılmayacaktı. "Bu sadece bir yabancı" denip ona göre davranıldı. Şu an Frankfurt Barosundan Türkiyeli meslektaşlarımla "yabancı kökenli avukatlara hakaretten" dolayı toplu suç duyurusu yapmaya hazırlanıyoruz.

Yalın ayak bir pantolon bir kazakla 3 saat hücrede bekletildim. Siyasi polis, bırakılacağımı, o yüzden artık baro veya avukata ihtiyaç olmadığını söyledi. Ancak, kimlik bilgilerim belli olmasına rağmen, parmak izi, fotoğrafımı ve boy ölçümü itirazıma rağmen zorla alınız tehdidiyle aldılar. Çıktıkca hastaneden işkenceyle ilgili raporlar aldık.

'Avrupa standartları'na kimse hayranlık duymasın, aldanmasın

Yapılanların hiçbir hukukla alakası yoktur, sadece ve sadece psikolojik olarak, müvekkilinin ve kendi avukat haklarını ciddiye alan bir kişiyi ezmeye, susturmaya yönelikti. Bunu özellikle hissettirmeye çalıştılar. Yasaya göre ancak haklarında suç şüphesi ve vücudunda suçla ilgili deliller bulunduran kişide arama yapılabilir ve bunu ancak doktor yapabilir. Bu durumda kişiye, "sanki" olduğu, ne ile suçlandığının bildirilmesi gerekir. Bu da yapılmadı. Yapılan bir aşağılama çabasıdır. Avukat olmam, Alman vatandaşı olmam ve bunlar olmasa bile bir insan olmaktan kaynaklı haklarımın olmasının o ortamda hiçbir anlamı kalmamıştı. Bunu yapan üstelik Koblenz

'Talimat böyle, soyuncaksın, soyunmazsan zorla soyarız' dediler ve zorla, iç çamaşırlarım dahil olmak üzere soydular. Yaptıklarının işkence olduğunu söyledim, 'sen geldiğin yere git de, işkence neymiş görürsün' cevabı verildi.

Sayı 88

43

30 Kasım
2003

savcılığından Bay Triez, Bay Schmengler'dir. Yani benimle yargının eşit organı olan insanlar. Asıl başlatan ise Köln siyasi polisi Bay Matuschke.

Türkiye'deki AB ve demokrasi tartışmalarını takip ediyorum. 'Avrupa standartları', 'Avrupa demokrasisi' gibilerinden normlara kimse hayranlık duymasın, aldanmasın. Türkiye'de yaşananlarla benim yaşadıklarım karşılaştırılamayacak boyutta olsa da, derginize yapılan hukuk dışı arama ve bana yapılanlar Avrupa demokrasisinin yere düşmüş maskesinin ta kendisidir. Son dönemde çıkan yasalarla, uzun yıllar süren çabalar sonucu elde edilen haklar ve yasalar, yavaş yavaş geri alınmaya başlanıyor ve insan hakları ihlallerinin yasal olarak da önü açılıyor.

Yaşadıklarımı duyan meslektaşlarım ve gazeteciler, böyle bir avukat saldırısının nerdeyse 30 yıldır ilk defa yaşandığını söylediler. "Devletin güvenliği ve selameti" gerekçeleriyle 70'li yıllarda RAF'lı onlarca insan sokak ortasında polis tarafından infaz edildi, polise açılan davalar "iç güvenliği koruduğu" gerekçesiyle kapatıldı, muhalif onlarca avukat önce yasadışı şekilde, sonra yasal olarak davalardan atıldı, büroları arandı, hapis ve meslekten men cezalarına çarptırıldılar. Hukuk ayaklar altına alınıp binlerce insan, şüpheli-şüphesiz sokakta kimlik kontrolü yapıldı. Bu durumları eleştiren profesörler mesleklerinden atıldı, itiraz davaları senelerce sürdü. Tüm bu saldırıların tek bir gerekçesi vardı: "devletin selameti". Bu gerekçeyle "eleştirinin fazlası" yasaklandı, eleştirmek isteyenlere bu baskılarla gözdağı verildi. Muhalefet büyük oranda susturulmuş oldu. Bugün var olan Alman ceza yasasında birçok madde bu zamandan kalma. Bunların anayasaya aykırılığı birkaç sene öncesinde tartışılırken, 11 Eylül sonrası Avrupa'da muhalefete ve yabancılarla saldırısının bahanesi oluşturuldu.

Koblenz Savcılığı Çarpıtıyor

Yapılan olay ortada. Hiçbir yoruma gerek bırakmayacak çıplaklıkta. Bu olayın Koblenz savcılığı ve Köln ve Koblenz siyasi polisi tarafından gizlenmesine veya basına yönelik yaptıkları açıklamada olduğu gibi 'işimizi engellemeye çalıştı. Kelepçe takıp, geçici gözaltına almak zorunda kaldık' gibi yalanlarla çarpıtılmasına izin vermeyeceğim. Yapılan sadece bana yönelik değil, öncelikle avukatlar olmak üzere, haktan ve adaletten yana olan herkese dir. Bu anlamda ilgili bütün kişi, kurum ve mercilerle görüşmeleri başlattım. İnsan, kadın ve avukat olarak onuruma yönelik yapılan aşağılamaların peşini bırakmayacağım.

➤ **Hamburg'da Keyfi Baskın:** 17 Kasım günü Hamburg'da bulunan TAYAD Komite bürosuna, "bina'nın nasıl kullanıldığını kontrol etmek" gerekçesiyle gelen polisler, köpeklerle arama yaptı. Komite çalışanlarının bu keyfi uygulamaya karşı çıkması üzerine, polis bu kez de, "uyuşturucu kokusu aldık, arama hakkımız var" gerekçesini uydurdu. Polisler keyfi gözdağı ve "her istediğimizi yaparız" mesajını verdikten sonra büroyu terk ettiler. Komite tarafından yapılan açıklamada yasadışı ve keyfi arama protesto edildi.

➤ **Demokratik Haklarımız Paneli:** Hollanda Rotterdam Anadolu Kültür Merkezi'nde 23 Kasım'da düzenlenen panelde, Hollanda'da demokratik haklarımız tartışıldı. İlk gelen kuşaktan insanların da bulunduğu panelde demokratik haklar konusunda bilinçsizliğin keyfiliklerin önünü açtığı dile getirildi.

➤ **İsviçre'de Polis Baskılarını Protesto:** Basel'de Cephe Güçleri'nin de bulunduğu ve İsviçreli anti-faşist örgütlerin oluşturduğu platform polis baskılarına karşı bir yürüyüş yaptı. 500 kişinin katıldığı yürüyüşü polis barikatlarla engellemeye çalışırken, Mc Donalds, banka gibi yerler taş ve sopalarla tahrip edildi. Clara Meydanı'nda polisin gaz bombaları ve plastik mermilerle saldırısına karşı iki saat direnen göstericiler daha sonra eylemi bitirdi. Cephe Güçleri eyleme, kızıl bayrakları ile katıldılar ve Ölüm Orucunu anlatan bildiriler dağıttılar.

➤ **Viyana'da Konser:** Anadolu Kültür Merkezi tarafından 23 Kasım günü düzenlenen konserde ölüm orucu direnişi selamlandı, emperyalizme karşı direniş çağrısı yapıldı.

Yıldızlı harflerle yazılmış, 16 metre uzunluğunda "Emperyalizme ve Zulme Karşı Direniş Meşrudur" ve "Ölüm Orucu 4. Yılında Direniş Sürüyor", "Entegre Değil Eşit Haklar" yazılı büyük pankartların asılı olduğu salonda yapılan konser Anadolu Kültür Merkezi korosunun söylediği türkülerle başladı. Grup Canmunzur'un seslendirdiği türkülerden sonra çeşitli kurumlar adına konuşmalar yapıldı. AKM temsilcisinden sonra, Avusturya Yeşiller Partisi, Avusturya Alevi Birlikleri Federasyonu ve Kültür Bürosu adına yapılan konuşmaların ardından coşkulu türkü ve marşların yer aldığı ikinci bölüme geçildi. Sırasıyla, Kıvrıkcık Ali-Arzu, Grup Yorum ve Ferhat Tunç'un seslendirdiği türkülerle coşku doruğa çıkarken, 3000 kişilik salon tam doldu ve yaklaşık 500 kişi salona giremedi.

➤ **Nürnberg'de Anma:** Almanya'nın Nürnberg kentinde 15 Kasım günü düzenlenen anmada, ölüm orucunda ölümsüzleşen kahramanlar anıldı. Nürnberg Halk Kültür evinde yapılan anma saygı duruşunun ardından, direnişi anlatan konuşmalar yapıldı. Ölüm Orucu direnişinin 4. yılına girdiği, nerede olursa olsun direnişe sahip çıkmanın görev olduğu belirtilen konuşmada, direnişin böylesine kararlı sürmesinde şehitlerin rolüne vurgu yapıldı. Anma söylenen marşlarla son buldu.

Avrupa Sosyal Forumu'nun Ardından...

Emperyalizmden Kopmayan Onun Yedek Gücü Olur

12-16 Kasım tarihlerinde Paris'te yapılan Avrupa Sosyal Forumu'nu (ASF) genel hatlarıyla geçen haftaki sayımızda değerlendirmiştik. Devam ediyoruz.

Emperyalizmin Tecrit ve Kuşatma Politikasıyla Sağlanan Paralellik

Tecritin sadece hapishanelerle, F tipleriyle ilgili olmadığını birçok yazımızda dile getirmiştik. Tecrit asıl olarak emperyalizmin politikasıdır. Muhafif, çıkarlarının önünde engel olan ülkeleri, örgütleri, direnişleri, kişileri tecrit etme, kuşatma ve yok etmedir politikanın özü.

Bundan bir süre önce yapılan, Brezilya'daki Dünya Sosyal Forumu toplantılarında Küba'nın temsil edilmesi ve Fidel'in forumlara katılması ile ilgili olarak "red" kararı alınmış ve gerekçe olarak da "Küba'nın insan haklarını çiğnediği" gösterilmişti. Bir grup karşı-devrimci Amerikan işbirlikçisinin deşifre edilip tüm halka açık şekilde yargılandığı olayı asıl olarak emperyalistlerin gündeme taşıdığı, Avrupa emperyalistlerinin bu durumu bahane ederek Amerikan kuşatmasına katıldığı bilinmektedir.

İşte bu kararı ASF de alarak, Küba'yı tecrit politikasına katıldı. "İnsan haklarını çiğneme" demagojisine önceki sayılarımızda yer verdiğimiz için ayrıntısına girmiyoruz. Ama yeniden altı çizilmesi gereken şu ki, Küba'nın tecrit edilmesinin asıl sebebi, AB ve ABD politikalarına karşı tüm dünyanın ezilen halklarının takdirini kazanan direnişidir, sosyalizme bağlılığıdır. Emperyalizm sosyalist Küba'yı yok etmek istemektedir, kuşatma, tecrit, ambargolar, "insan hakları" suçlamaları bu yüzdendir. Fidel'in özellikle Avrupa'nın ikiye bölünmüşlüğüne sergilemesi, reformist ASF önderleri için de, kendi yüzlerinde hissettikleri bir tokat etkisi yaratmıştır. ASF'nin, Avrupa emperyalist ülkelerinin icazetindeki yapısı bilinmektedir. ASF, Küba'yı tecritte AB'nin politikasını uygulamış, paralellik sağlamıştır.

Cephe Enternasyonal'in de yer aldığı, foruma katılan birçok örgüt, kişi ve kuruluş, bu durumu düzenledikleri toplantıyla protesto ederek, gerekçeleri göz önüne sermiştir.

ASF'nin, emperyalizmi karşısına almadan, ona dayanarak, emekçilerin ve ezilen halkların muhalefetini kendi kanalında eritme politikasının

daha açık görülmeye başlanması, Küba örneği ile sınırlı değildir elbette.

Dünya halklarının gündemindeki işgal dahi, katılımcıların ısrarı üzerine gündeme alınmıştır. Saldırı, işgal ve Filistin ile ilgili onlarca panel ve toplantı düzenlenmiş olmasına rağmen sonuç olarak emperyalizm gerçeği görmezden gelinmek istenmiş, sorun "Bush'un politikaları"na bağlanmak istenmiş ve doğal olarak duruma uygun anti-emperyalist bir tavır konulmaktan özenle kaçınılmıştır. Aksine, örneğin, işgal konusunda AB ülkelerinin, BM'nin "çözücülüğü" şeklindeki Avrupa emperyalistlerinin odağında yer aldığı sahte "çözüm"ler sunulmuştur.

Başından beri, emperyalizme karşı silahlı direniş hareketlerinin, uzlaşmayan devletlerin tecrit edilmesi reformist sosyal forumların politikası olagelmıştır. Nitekim, Irak direnişçilerinin Irak'ın tartışıldığı foruma çağrılmaması, onlardan uzak durma, "fark koyma" gayreti, Kolombiya gerillasının, Küba'nın tecrit edilmesi bunun sonucudur.

Forumun bir diğer yanı da, ele alınan konular ve bunlara ilişkin çözüm tartışmalarında, öz olarak AB ülkelerinin, emperyalizmin kendi sorunlarının nasıl çözüleceği üzerinde şekillenmesidir. AB ülkelerindeki demokratik hakların 'terörizm'

Sayı 88

45

30 Kasım
2003

Demokratik hakların kısıtlanması, örgütlenme özgürlüğünün yok edilmesi ile ilgili olarak BASK'lı yurtseverlerin düzenlediği seminere katılan DHKC Enternasyonal, AB'nin Kara Listesi'nin ("terör listesi"), ABD'nin Kara Listesi'nin aynısı olduğunu ve 'terörle mücadele' demagojisi çerçevesinde AB politikalarının da ABD tarafından yönlendirildiğini, bu emperyalist politikaya karşı halkların kendi hakları ve özgürlükleri için direnme haklarını kullanmaları çağrısı yaptı.

Son gün yapılan yürüyüş, reformist önderliğin aksine, devrimci sloganların atıldığı, orak çekiçli bayrakların dalgalandırıldığı bir havada gerçekleşti. Türkiye'den Cephe'nin yanı sıra, EMEP ve MLKP'nin de katıldığı yürüyüşte, Cephe Enternasyonal tecrit ve AB'nin 'kara listesi'ni dile getiren bir bildiri yaygın şekilde dağıttı.

demagogileriyle nasıl bir bir ortadan kaldırıldığına, bu konulardaki hukuki hakların çiğnenmesi, insan haklarının, basın özgürlüğünün, örgütlenme haklarının nasıl demagogilerle ortadan kaldırıldığı ve bunun da emperyalist politikanın kendisi olduğunu anlatmaktan uzak bir forum olmuştur Paris ASF'si.

İHD ve TİHV Kimin Temsilcisi?

Forum konularından biri de, "Türkiye'nin AB'ye alınması" ile ilgiliydi. Bu foruma Türkiye'den İHD, TİHV ve Tabipler Odası ile birlikte kimi Avrupalı insan hakları kurumları katıldı.

Eleştirel bakış olmadığı gibi, İHD ve TİHV'in misyonu adeta AKP'nin AB kurumları nezdindeki kulis faaliyetlerine benliyordu. Oligarşinin AB kurumlarına yönelik "sivil girişim" misyonunu yerine getirdiler. Türkiye'deki bazı insan hakları ihlallerini dile getirirken de bu sorunların "AB'ye girişle birlikte gelişecek bir demokratikleşmeyle altdileceğini" aşıktan savundular. Ülkemizde hak ve özgürlükler mücadelesini AB'ye havale eden anlayışın, konuşmalarını, "Bugün Türkiye'ye AB üyeliği konusunda tarih verilmesini istemeyen çağdışı anlayışlar var" sözleriyle noktalaması, bu konudaki çarpıklığın ve AB'ci kafanın çarpıcı bir örneği idi.

İHD ve TİHV temsilcileri, forumdaki dinleyicileri, (Avrupalılar'ı) adeta AB resmi yetkilileri yerine koyarak onlardan yardım istiyordu. AB'cilik böylesi bir zavallılığı ortaya çıkarmıştı. Bu konuda Tabipler Odası adına katılan Şebnem Korur Fincancı, AB'nin de emperyalistlerin bir kurumu

olduğunu ve tüm dünyadaki baskılardan emperyalizmin sorumlu olduğunu, AB'nin demokrasi getiremeyeceğini kısaca vurguladığını belirtelim.

TAYAD Komite'nin söz alarak Ölüm Orucu ve F tiplerini gündeme getirmesi tartışmalara yeni bir boyut getirdi. F tiplerinin ve tecritin bir AB politikası olduğu gerçeği AB'ci mantığı mahkum etti. Daha sonra söz alan DHKC Enternasyonal sözcüsü de, Amerikan imparatorluğunun, ülkemizdeki bütün baskı, terör uygulamalarından sorumlu olduğunu ve Avrupa'nın bu konuda ABD'yi takip ettiğini belirterek, "Türkiye'deki demokratikleşme AB'cilikle değil, bağımsızlık ve demokrasi mücadelesiyle kazanılacaktır" sözleri, gerçeğin özetlenmesi oldu.

Bu tabloya bakarak, sormak zorundayız; İHD ve TİHV, hangi halkın sorunlarını dile getirmek, çözümü için kimle dayanışma örmek için katıldı o foruma?

Ezilen Halkların Direnişleriyle Dayanışma Kurulmalı

ASF, Avrupa emekçileriyle, ezilen dünya halklarının emperyalizme karşı direnişleriyle bağlarını kurmadıkça, emperyalizmin nefes borusu işlevi görmeyen ötesine gidemez. Ancak yeniden belirtelim ki, bu, kendi içinde saflaşmaların da kaçınılmaz hale geleceği nokta olacaktır. Küreselleşme karşıtı hareket ya halkların cephesinde yer alacak ya da reformist politikalarla dolaylı olarak emperyalizmin yedek gücü haline gelecek.

Kiraz Biçici Yurtdışında Da Okuduğumuzu Bilmiyor!

Devrimci avukatlara yönelik psikolojik savaşta yerini alan İHD İstanbul Şb. Başkanı **Kiraz Biçici**, Hollanda'nın Rotterdam kentinde 22 Kasım'da düzenlenen bir toplantıya katıldı. Biçici'ye toplantı konusunun dışında da sorular yöneltildi. Bunlardan biri de, psikolojik savaş kampanyasında neden yer aldığına ilişkindi.

Cevaplamamak için bin dereden su getirmekle kalmayan Biçici, son çare olarak, "biz görüştük, **bu mesele kapandı**" dedi. Biçici'nin sanırım unuttuğu bir şey vardı, Ekmek ve Adalet Dergisi olayın "kapanmadığını", bir özeleştirisi yapılmadığını birçok kez yazdı ve dergimiz yurtdışında da okunuyordu. (Bkz, 79 ile 84. arasındaki sayılarımız) Türkiye'den üç bin kilometre uzaklaşınca gerçeklerden de uzaklaştığını, kimsenin bilmediğini düşünmek ne büyük yanılgıydı. Nitekim sorular toplantı sonrasında da peşini bırakmadı. İddialarını ispatlaması, aksi taktirde müfteri olacağını hatırlanmasına, "ben onu o anlamda söylemedim." gibi komik, anlamsız bir cevap verdi.

Stuttgart'ta Gece

Almanya Stuttgart'ta düzenlenen 'Türkü Şölenu' gecesine katılan 4 bin kişi, tecriti ve faşizmi protesto etti. Zeybek Organizasyon'un düzenlediği gecede, Grup Yorum, Ferhat Tunç, Sümer Ezgü, Kıvrıkcık Ali, Arzu, Bilgesu Erenus'un türkü ve şarkılarına coşkulu kitle eşlik ederken, programda bulunmasına karşın **Haluk Levent**'in organizasyondan çıkarılması şu sözlerle açıklandı: "Kürt Kültür Sanat Festivali'nin ardından yaşananlarda, bir sanatçı ve aydına sığmayan davranışlarda bulundu. Özür dilemesini ve halk önünde özeleştirisi vermesini istedik. Cevabı 'hayır' oldu, bu nedenle programdan çıkarıldı" denildi.

Bir ölüm orucu gazisinin hapishaneler katliamını ve F tiplerindeki tecriti anlatarak, tecrite karşı süren direnişe destek çağrısı yaptığı geceyi düzenleyen Zeybek Organizasyon, amaçlarının sadece sanatçı getirerek türkü dinletmek olmadığını, ülkedeki anti-demokratik uygulamalara karşı çıkmaya, kendi kültürümüzü sahiplenmeye katkı sağlamak istediklerini belirtti.

Gürcistan'da Ne Oldu?

Gürcistan'da, Cumhurbaşkanı Eduard Şevardnadze, 2 Kasım seçimlerinden bu yana sürdürülen gösteriler sonucu istifa etmek zorunda kaldı. Onbinlerce kişi parlamentoyu bastı, Cumhurbaşkanlığı konutunu kuşattı. Karşı devrimciler arasında yaşanan iktidar kavgasına medya, Yugoslavya örneğine atıf yaparak "kadife devrim" adını verdi. Halk, bu kavgada kitle desteği haline getirilmiştir, yaşanan kavgadan ve "değişiklikten" hiçbir çıkarı olmadığını da yakında görecektir.

Elbette halkın meydanlara dökülmesinin objektif koşulları bir anda oluşmadı. Gürcistan'da ise fazlasıyla mevcuttu.

En Zengin Cumhuriyetten, Yoksulluk ve Yolsuzluk Cennetine

Gürcistan, SSCB'nin yıkılmasının ardından, 1991'de "bağımsızlığını" ilan etti. Cumhurbaşkanı Zviyad Gamsahurdiya, muhalefet tarafından devrildiğinde iç savaş çıktı. SSCB döneminin son dışişleri bakanı Eduard Şevardnadze 1992'de cumhurbaşkanı oldu. 10 yıllık iktidarı döneminde, emperyalizme daha fazla bağlanan Şevardnadze, 4.5 milyon nüfuslu ülkeyi yolsuzluk ve yoksulluk batağına sürükledi. Oysa, Sovyetler döneminde, bütün cumhuriyetlerde olduğu gibi, halkın böyle bir sorunu hiç olmamıştı. Sovyetler, en büyük sanayi yatırımlarını cumhuriyetlere yapmıştı, öyle ki, SSCB'nin ağır silah sanayisinin yüzde 60'lık bölümü Baltık Cumhuriyetleri'nde yer alıyordu ve dağılma sonrası ayrılan 15 cumhuriyet arasında

Bir Karşı-Devrimci Ağlıyor!

Şevardnadze, Sovyetler'in yıkılmasında emperyalistlerle işbirliğinin başını çekenlerdendi. Bakın ne diyor; "Batı beni yüzüstü bıraktı, batının ihanetine uğradım. ABD devirdi beni. Oysa ben ABD politikalarının en büyük destekçisiydim, ne zaman ihtiyaç olsa destek oldum". Kullanılan bir zavallının sızlanması. Bütün işbirlikçi hainlerin, karşı-devrimcilerin hazin sonudur, onun yaşadıkları.

Gorbaçov ile birlikte, Perestroyka politikasını başlatıp halklara açlık ve yoksulluk getiren kapitalistleşme sürecini başlattın. Sovyetlerin yıkılmasında oynadığın rolün karşılığında ne kaldı elinde? Emperyalist kurumların verdiği ödüller ve şiltler. Ve tabi bir de yoksul halkın laneti.

Gürcistan en zengin ülke durumundaydı.

NATO'ya girmeye çalışan, ordusunu emperyalistlere teslim eden, (Türkiye'nin, emperyalizm adına Kafkaslara girdiği ülkelerden biridir.

Tiflis'teki Gürcü Harp Okulu'nu Türkiye kurdu ve eğitimlerini TSK veriyor ve Gürcistan-Türkiye arasında askeri işbirliği anlaşması yapıldı.) ekonomisini yardımlara bağımlı hale getiren, topraklarına ABD askeri kabul eden (100 ABD askeri uzman bulunuyor) karşı-devrimciler, bakın nasıl bir ülke yarattı: Dünyanın en fazla yolsuzluk yaşanan 10 ülkesi, işsizlik yüzde 20, halkın yüzde 54'ü yoksulluk sınırının altında yaşıyor. Halkın sokağa dökülmesini bu koşullar hazırladı, emperyalist işbirlikçileri bu koşulları kendi iktidar kavgalarında değerlendirdi.

Parçalamaya Devam

Emperyalistler Balkanları, milliyetçiliği kışkırtarak, "sivil toplum örgütleri" adı altında ajan örgütlenmeler yaratarak, iç savaşlar çıkartıp halkları çatıştırarak, parçalayarak ele geçirdi. Kafkaslarda da aynı oyun sergilendi, sergileniyor. Abhazya, Acarya, Osetya, Gürcistan'da ne kadar milliyet varsa küçük küçük devletçikler yaratıyor emperyalizm ve daha kolay ele geçiriyor.

Gürcistan, emperyalistler için stratejik öneme sahip bir ülkedir. Uluslararası sermayenin finanse ettiği ve Hazar petrolünü Avrupa'ya taşıyacak Bakü-Ceyhan boru hattının üzerinde olmasından ötürü ABD açısından önem taşıyor. Aynı zamanda Rusya'yı kuşatmanın da bir üssü durumunda. Keza, Rusya için de tüm bu nedenlerden dolayı önemli. Şevardnadze de bu dengeler üzerinde, ABD ve Rusya'nın desteğiyle iktidarını sürdürdü. Devrilmesinde de, bu ülkelerin, Gürcistan'da kendi denetiminde bir iktidar yaratma hesapları esas rolü oynamıştır. Tıpkı Ermenistan ve Azerbaycan'daki çatışmalarda olduğu gibi.

Emperyalist Ajanlar, "Sivil Toplum Örgütleri" İşbaşında

"Sivil toplum örgütü" dedikleri örgütlenmeler nasıl emperyalistlerin ajanı olarak örgütlendiğinin bir örneği de, Yugoslavya'dan sonra Gürcistan'da yaşandı.

Spekülatör Soros Vakfı aracılığıyla emperya-

lizm ülkedeki faaliyetlerini yoğunlaştırdı. Şevardnadze, artık emperyalizmin ihtiyaçlarını karşılayamaz duruma gelmişti. Soros'un bir yıl öncesinden yoğunlaşan faaliyetleri, Acar Özerk Bölgesi Başkanı Abaşidze tarafından, "Bu, ABD'nin finanse ettiği bir darbedir" sözleriyle açıklanırken, meşhur STK'lar da işbaşındaydı. Yugoslavya'da Miloseviç'in karşı-devrimle düşürülmesinde rol oynayan 'Otpor' adlı STK'dan bir grup Gürcistan'a gönderildi. "Demokrasi için mücadele" seminerleri verdiler. Gürcü gençler arasında "yeter" anlamına gelen "Kmara" adlı bir örgüt kuruldu. Gösterileri yönlendiren de işte bu "Kmara" adlı örgütün üyeleri idi. Tıpkı "Otpor"u olduğu gibi, "Kmara"yı da Amerikalı milyarder spekülör George Soros finanse ediyordu.

ABD, yeni yönetimi hemen tanıyarak, bu desteğini de açık olarak ortaya koydu.

ABD'nin Devşirmesi Saakaşvili

Şevardnadze yönetimini deviren "Saakaşvili-Ulusal Hareket Bloku"nun lideri Mihail Saakaşvili, ABD'de eğitim görmüş bir hukukçu. Bizzat ABD tarafından siyasete girmesi için ülkesine gönderildi. Amacının ülkeyi "batılılaştırmak, Avrupa ailesinin, NATO'nun bir üyesi olmak. Ülkemiz için çok şey yapan ABD ile stratejik ortaklığımızı sürdürmek" olarak açıklayan Saakaşvili'yi, ABD'nin Tiflis'deki büyükelçisi Richard Miles'in, açık bir şekilde iktidara hazırladığı biliniyor. 2 Kasım seçimleri sonrası süreç Yugoslavya'da 'başarıyla uygulanan, Beyaz Rusya'da Aleksandr Lukaşenka'ya karşı ise başarısız kalan, klasik bir emperyalist plandır. Oyunun aktörü Saakaşvili olmuştur. Yarın, o da kullanılıp işe yaramadığı noktada bir kenara atılmaktan kurtulamayacaktır.

Amerika'nın devşirme politikasının ürünüdür Saakaşvili. Amerika'da eğitim gören, sonra ülkemize gönderilerek, şu bu noktada yönetici yapılanların tümüne dikkat edin, herbiri bir Saakaşvili'dir! Amerika adına ülkemizi yönetenlerdir.

Gürcistan'ın eski güvenlik müdürü İgor Georgadze'nin de belirttiği gibi, ülkede yaşayanların özeti şu: "ne darbe ne de kadi-fe devrim. Bu, klan içi bir çatışma. İnsanlar tekrar kötü ve en kötü arasında tercih yapmak zorunda kaldı." Halka düşen yine yoksulluk, acı ve emperyalizme bağımlılık olacaktır.

Küreselleşme= Kıtılık ve Ölüm!

Uluslararası Kızılhaç ve Kızılay Dernekleri Federasyonu'nun raporuna göre, son on yıl içinde, yani emperyalizmin Yeni Dünya Düzeni, küreselleşme sürecinde, 275 binden fazla insan, kıtlıktan dolayı yaşamını yitirdi! Başka söze gerek var mı? Küreselleşme dedikleri, halklara açlık ve ölüm götüren emperyalizmdir.

STK Dediğiniz Böyle Olur!

"Sivil Toplum Kuruluşları"nın işlevi, emperyalist devletlerle bağları, onların politikalarına hizmet için varoldukları artık sır değil. Af Örgütü (Aİ) belli başlı STK'lardan biri.

Kanada'da Aİ tarafından düzenlenen bir belgesel film festivaline, Venezuela devlet başkanı Chavez'e karşı darbeyi anlatan bir belgesel de katılmak ister. İrlandalı iki yönetmen tarafından hazırlanan belgesel gerçekleri anlatmaktadır. Dolayısıyla Amerika'nın, işbirlikçisi darbeci tekelin aleyhine, Chavez'in haklılığını gösteren bir içeriktir. Darbeciler ve ABD devreye girdi ve Aİ filmi festivale kabul etmedi. Tabi, tüm STK'larda olduğu gibi "kutsal", "insani" bir gerekçe hemen hazır: "Venezuela'daki çalışanlarımızın güvenliği nedeniyle böyle bir karar aldık."

Sivil toplumculuk soytarılığı!

Irak'ta İşbirlikçi Bir STK!

Irak'ta şiddetin, yoksulluğun, işsizliğin ve her tür acının kaynağının işgalin kendisi ve işgalci Amerika olduğu kadar net olan bir şey yoktur. Ama milliyetçilikle STK'cılık birleşince bakın gerçek nasıl tersyüz ediliyor. Irak Ulusal İnsan Hakları Derneği Başkanı Abdulhadi Müştak konuşuyor:

"Terör saldırılarıyla (direnişi kastediyor!) demokrasi ve yeniden yapılanma engelleniyor. Saldırılarda en fazla emekçi halk zarar görüyor. Saldırılarla birlikte işsizlik ve yoksulluk arttı."

Fazla söze gerek yok, resmen işbirlikçi!

Emperyalist Demokrasinin Dökülen Sırmaları

Emperyalist ülkelerde, hak ve özgürlüklere yönelik kısıtlamalar sürüyor. İngiltere yeni bir baskı yasası hazırlıyor. Yasa, hükümete, istediğinde bir bölgenin boşaltılması, insanların hareketlerini kısıtlama ve özel emlakla el koyma hakları tanıyor. IRA ile savaş dönemi dahil, İngiltere tarihini en baskıcı yasasıyla birlikte işgali protestonun, hükümete muhalefetin bile engellenebileceğini dile getiriyorlar.

Amerika'da da durum farklı değil. Toplumsal muhalefeti susturmayı hedefleyen Bush, hükümet ve işgal karşıtı eylemleri düzenleyenler hakkında FBI'a ayrıntılı raporlar hazırlama yetkisi veriyor. Demokratik bir hak takip ve soruşturma konusu. Başka bir deyişle, "terörist" olma sırası demokratik muhalefete geldi.

kahramanlar Ölmez

29 Kasım - 5 Aralık Şehitlerimiz

Erhan YILMAZ

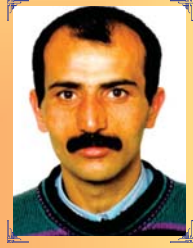
30 Kasım 1998

29 Kasım akşamı Gölge Dağları eteklerindeki Balkıca Köyü'nde kuşatılan iki gerilla, 20 saat boyunca direndiler. Girdikleri boş bir köy evinde 20 saat boyunca sloganlarıyla, marşlarıyla, propagandalarıyla, silahlarıyla hiç susmayarak, Balkıca Destanı'nı yazdılar. İki gerillayı teslim alamayan oligarşinin askeri güçleri, köy evini havan toplarıyla, roketlerle yakıp yıkarak iki savaşçının yakılmış cesetlerini teslim alabildi.

Erhan YILMAZ (Kenan), Diyarbakır'ın Bismil İlçesi'nde doğdu. Lise yıllarında devrimci düşüncelere sempati duyarken 16-17 Nisan direnişi onu derinden etkiledi ve Devrimci Sol'la tanıştı. 1993'te Balıkesir'de üniversite gençliği içerisinde sorumluluklar almaya başladı. Gençlik çalışmalarının yanısıra Balıkesir,

Bandırma, Susurluk il ve ilçelerinin sorumluluklarını üstlendi. Tutsak düştü. Tutsaklığı sürecinde düzenle hesaplaşmalarını bitirdi. Tutsaklığı bittiğinde vatani ve halkı için savaşmaya koştu. Ege Kır Gerilla Birliği'nin komutanlığına atandı.

Mehmet YILDIRIM (Necati), Kars'ın Kağızman İlçesi'nin Oluklu Köyü'ndendir. Bir emekçi olarak yaşadı. 30 yaşına geldiğinde devrimcilerle tanıştığında, devrimci düşünceleri süratle benimsedi. İstanbul Ali-beyköy'de sempatizan olarak faaliyetler sürdürdü. Kısa süre sonra o da tutsaklıkla tanıştı. Tutsaklığını bir okul olarak değerlendirdi ve özgürlüğüne kavuştuğunda "Artık ben bir savaşçıyım ve partimin emrindeyim" diyordu. 1995'de Karadeniz Kır Birliği'ne savaşçı olarak katıldı. Daha sonra Ege Kır Birliği Komutan Yardımcılığı'na atandı.

Mehmet YILDIRIM

Büyük direnişte ölümsüzleştiler

Zeliha ERTÜRK (DHKP-C)

30 Kasım 2002

Zeliha Ertürk, 1978 İstanbul doğumludur. Alevi ve Kürt milliyetindendir. Konfeksiyon işçiliğinden tezgahartılığa kadar birçok işte çalıştı. Devrimcileri ve faşizmi Gazi ayaklanmasında tanıdı. 17 yaşındaydı o zaman. Semt çalışmalarına katılmaya başladı. 1996 Ölüm Orucu döneminde gözaltına alındı. İşkencelerden geçirilerek Eskişehir Hücre Tipi Hapishanesi'ne götürüldü. 2000'de F tipleri ve direniş tartışılırken O'da ölüm orucuna gönüllü oldu. Kartal Hapishanesi'nde 5. Ölüm Orucu Ekibi Direnişçisi olarak 3 Haziran'da ölüm orucuna başladı.

Feridun Yücel BATU (DHKP-C)

1 Aralık 2002

1969 Muş doğumludur. Aslen Antalya-Finikeli'dir. 1990'da, Uludağ Üniversitesi'ndeyken talepleri haklı ve doğru bulduğu için 6 Kasım YÖK boykotuna katıldı. Bu onun devrimci mücadeleye ilk adımı oldu. DEV-GENÇ'liler içinde faaliyetlere katıldı. 1994'te okuldan atılması üzerine mücadelesini farklı alanlarda sürdürdü. Aynı yıl tutuklandı. 19 Aralık katliamı sırasında Ümraniye'deydi. Tüm tutsaklarla birlikte direndi. 2001'de tahliye oldu, ancak kısa süre sonra tekrar tutuklandı ve Kırıklar F Tipi'ne konuldu. O dönemde devrimci hareketle ilişkisi olmamasına karşın tecrite karşı ölüm orucuna başlayarak şehit düştü.

Gençlik Derneği'nden Soner Bektaş'ı Kaybettik!

Isparta Gençlik Derneği üyelerinden **Soner Bektaş**, genç yaşında yakalandığı hastalığının tedavisinin başarısız olması sonucu aramızdan ayrıldı.

Soner Bektaş Denizlili'ydi. Yüksek öğrenimi için geldiği Isparta'da, gençliğin akademik-demokratik mücadelesi içinde yer aldı. Gençlik Derneği çalışmalarına katıldı. Bektaş, bir süredir böbrek yetmezliği

nedeniyle tedavi görüyordu. Ölümünden üç-dört gün önce rahatsızlandığında başvurduğu SSK'da gerekli bakımı yapılmadı. Son gününü arkadaşlarıyla birlikte kaldığı evde yatarak geçirmişti. Nereden bilebilirlerdi O'nun bir daha arkadaşlarının arasına, Gençlik Derneği'nin o coşkulu ortamına katılamayacağını...

Soner Bektaş'ın cenazesi Denizli'ye gönderilerek 25 Kasım'da toprağa verildi. Cenazesine yakınları ve Gençlik Dernekleri Federasyonu Girişimi'nden arkadaşları da katıldı. Ayrıca çeşitli gençlik derneklerinde de Soner Bektaş için anmalar yapıldı.

köyün ! Delisi

İşkence izlerini kaybetme zamanı

Cemil Çiçek, 4 gün gözaltı süresini az bulmuş. Milliyet'ten Taha Akyol'a şöyle diyor; "Gözaltına aldığınız kişiler dört gün içinde bilgiler verecek, dört gün içinde siz bu bilgilere ulaşacaksınız, yeni gözaltılar yapacaksınız, ona göre hakimden tutuklama isteyeceksiniz..."

Tabii, olur mu hiç!? Askiya alacak, elektrik verecek, falakaya yatırıcaksın, sonra işkence izlerinin raporlarda tespit edilmemesi için iyileştirme zamanı ayıracaksın.... Yani gözaltı dediğin cunta dönemindeki gibi 3 ay, en azından 15 gün olacak ki, Cemil Çiçek'in sevgili polisleri "teröre karşı mücadele" edebilsinler!

TAYYİP'in Kan Kardeşleri

Tayyip, islamla, "terör"ün birlikte anılmasının "kanına dokunduğunu" söylemişti ya, tam da bu günlerde Tayyip'in damarlarında nasıl bir kan dolaştığını anlamamıza yarayacak bir açıklama daha yapıldı.

ABD Dışişleri Bakan Yardımcısı Richard Armitage, İstanbul'daki saldırıların iki ülkeyi birbirine daha çok yaklaştırdığını belirterek "Aramızda neredeyse kan bağı var" dedi.

"Zirve" Tecrübesi

Ağar, değerli tecrübelerini aktarmaya devam ediyor. Ağar, "Hükümete bir önerim var" diyen Susurlukçu, "Türkiye'de bir terörle mücadele zirvesinin yapılması konusunda bir öneriyle ortaya çıkmalıdır. AB ülkeleri, AB üyesi olmayan G7 ülkeleri ve Rusya ile birlikte bir büyük **terör zirvesi** Türkiye'de toplanmalıdır." dedi.

"Terörle mücadele tecrübesi"ni sata sata bitiremediler, şimdi de "zirve tecrübesi" pazarda. Malum, ne demişti Ağar; "Susurluk kararını zirvede aldık." Kendisi zirvelerde tecrübelidir ve o zirvelerde ne tür kararlar alındığı konusunda da, halkımız Susurluk'tan tecrübelidir.

Sayı 88

50

30 Kasım
2003

Yüzyılın sosyolojik keşfi!

YeniŞafak Yoksulluk ve işsizlik terörist yetiştiriyor

BASINDAN

Bilmem, doğru mu anladım!

Umur TALİ (Sabah, 25 Kasım)

"... Burası 'başka bir yer' olsaydı, medyayı ölümlerden sorumlu gösteren emniyet müdürü bir dakika duramaz, başbakan da, onu görevden almakla kalmaz, kendisi özür dilerdi.

Fakat sorun şuradan çıkıyor. Habercilik, yayıncılık telaşıyla, gazeteci sorumluluğu sınırlarının zorlandığı doğru da...

Asıl alışkanlık, 'medyanın istendiğinde pekala susturulması, pekala susabilmesi'nden kaynaklanıyor. Emniyet müdürü de, başbakan da, çoğumuz gibi bunu biliyor. Bazen sivil iktidarlar, genellikle askeri yetkililer 'yazma, gösterme' dediklerinde emre uyan medya zihnietisi sık sık geçerli olmuşsa... Polis yetkilileri, istediklerini yazdıran, istemediklerini yazdırmayan bir geleneğe sık sık tanık olabilişse...

Şimdi de benzerini bekliyorlar.

... Görüntü ve fotoğrafa ilişkin asıl ölçü, 'olayın daha iyi anlaşılmasına, boyutlarının daha kapsamlı idrakine katkı yapıp yapmadığı' diye ifade edilir.

Yakın çekim, parçalanmış ceset, genellikle bu katkırı yapmayabilir. Bize vereceği ek bir bilgi, fazladan bir duygu yoksa.

Ancak, misal, resmi ağızda, 'intihar etti, çatışmada vuruldu' denilen birinin vücudundaki işkence izlerini, delik deşik bedenini gösteren fotoğraf, irkiltici olsa da, 'gerçeğin anlaşılması'ni sağladığı için önem kazanabilir.

(...)

İkincisi, soruşturmanın selameti meselesi.

Bazen gazetecilerin ortaya çıkardıkları, resmi soruşturmalara da katkı sağladığı gibi, aynı zamanda, resmi görevlilerin yaptıklarının denetim aracıdır.

Yani, kafadan gizleme mevzuu değildir.

Aradaki önemli fark, gazetecilerin 'şiddet odağı uyurken' uyuyabilmeleri ihtimaline karşılık, istihbarat ve emniyetin uyumaya hakkı olmadığıdır.

(...)